

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/21 • 10 Haziran 2000 • 5 DM.

*30. yılında 15-16 Haziran
ilham veriyor, yol gösteriyor!*

**Önündeki barikatlara,
ardındaki ihanete rağmen
esen görkemli sınıf fırtınası!**

İÇİNDEKİLER

Dönemin görev ve sorumlulukları . . .	3-4
30. yılında 15-16 Haziran ilham veriyor, yol gösteriyor!	5-6
KESK seçimleri 2000	
Öncü kamu emekçileri devrimci bir mücadele programında birleşmelidir! . .	7
Öncü kamu emekçilerinin devrimci programı	8
Onurlu kamu emekçisi hesap soruyor! . .	9
SASA grevinde kim kazandı?	10
SASA grevinin ardından!	11
Özelleştirmeye işçi kıyımı artacak! . .	12
Murat Dil ölüme terkediliyor!	13
"Sözün bittiği yerdeyiz!"	14
Saldırısı	
karşı saldırıyla püskürteceğiz!	15
Türkiye'de asgari ücret uygulaması emeğin korunmasının değil yıkımın bir aracı (Orta).	16-20
"Afrikalı" işçi sınıfımız,	
"Avrupalı" burjuvazimiz!	21
Dokuz Eylül Üniversitesi'nde hücre karşıtı platform kuruldu	22
Güney Kore: 70 bin işçi greve gitti . .	23
Clinton'ın son Avrupa gezisinin gösterdikleri	24
Almanya:	
Kamu emekçileri greve hazırlanıyor! . .	25
Bir iç savaş güncesi:	
Parti'yi, proletaryayı ve komünizmi savunma yazıları / 1991-1999	26-27
"Bu partinin kendisinin değil, sınıfın programıdır!".	28
Programımız yolumuzu aydınlatıyor! . .	29
Senin ardından hep seninle!	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/21 • 10 Haziran 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

e-mail: kb1@turk.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan...

Bir yandan, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik iktisadi-sosyal saldırı programı tüm hızıyla uygulanıyor. Buna denk düşen yasalar aynı hızla meclisten geçirilerek yürürlüğe konuluyor. Diğer yandan, herhangi bir geri dönüşün yolunu kesmek için gerekli siyasi düzenlemeler planlanıyor. Dışta ABD ile kölelik ilişkileri derinleştirilirken, bölgede bunun gerektirdiği yeni dengeler kurulmaya çalışılıyor.

İçte sınıfın herhangi bir ciddi karşı koyuşunu engelleyebilmek için, devrimci faaliyet tümüyle tasfiye edilmeye çalışılıyor. Bunun bir ayağı olarak, cezaevlerindeki siyasi tutsakların imhası "sessizce" sürdürülüyor. Toplu imhanın en elverişli aracı olarak, tabutlukları, bir an önce açmak için fırsat kollanıyor.

Gerek kötü yaşam koşulları, kötü beslenme ve tedavilerin engellenmesi nedeniyle, gerekse işkence ve açlık grevlerinin tahribatı yüzünden olsun, yüzlerce devrimcinin cezaevlerinde çeşitli hastalıklarla boğuştuğu biliniyor. Ancak bunlardan ikisi, Sevgi İnce ve Murat Dil için doktorlar çoktan "ölüm" teşhisi koymuş durumda. Sevgi'nin bedenini çocuk yaşta hedefleyen kurşunlar, Murat'inkini ise kanser öldürüyor. Onları bu duruma getiren düzen olmasına rağmen, aynı düzenin yasaları böyle haller için tahliyeyi gerektiriyor. Ancak Sevgi yeni tahliye edildi. Murat ise hala zindanda tutuluyor. Kaldı ki, artık bırakılsa dahi tedavinin hiç bir imkanı bulunmuyor.

Diz boyu sefaletin, kan ve gözyaşının hakim olduğu bu tabloyu perdelemek içinse, Ankara'daki büyük ahırda hergün yeni bir ortaoyunu sahnelenmekte. Yeni oyunun adı da "Yüce Divan."

Ülkeyi boydan boya satışa çıkaran koalisyon hükümetinin bir ortağı diğerini SEKA fidanlığını Ford'a peşkeş çekmekle suçluyor. Suçlanan M. Yılmaz başta olmak üzere, hiç kimse de kalkıp, devletin başının "Çankaya'nın bahçesini veririm" sözünü hatırlatma gereği duymuyor. Çünkü gerçek amaçları suçları ortaya çıkarmak değildir. Çeteciler, işkenceciler, hırsızlar, soysuzlar, kaçakçılar bugüne dek nasıl aklandı ise, Yılmaz da öylece aklanacaktır. Suçlu yoksa suç da olmayacağından, sonuçta bu dava da kapatılacak, SEKA fidanlığını peşkeş çekmenin suç teşkil etmediği, yargı kararıyla

kesinleştirilmiş olacaktır.

Düzenin hesapları işte bu kadar ucuzdur.

Bozmak da bir o kadar kolay olmalıdır...

Kızıl Bayrak'ın 27 Mayıs tarihli 19. sayısında, 13. sayfada yayınlanan "Çukobirlik'te kirli ve karanlık oyunlar" başlıklı yazıda geçen "Bu listeleri sosyal demokrat olduğunu iddia eden Çukobirlik Müdürü Sedat Doğan hazırlıyor." cümlesi yanlış bilgi içermektedir. Doğrusu, Çukobirlik eski müdürü Sedat Doğan döneminde işe alınan sosyal demokrat işçilerin işten çıkarıldığı şeklinde olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

Sayfalarımızda oluşan sıkışıklık nedeniyle bir kısım yazıya yer veremedik. Güncelliğini koruyan yazıları önümüzdeki sayılarda değerlendirmeye çalışacağız. Yazarlarımızın ve katkıda bulunan tüm yoldaşların bu tür zorunlu ertelemeleri anlayışla karşılayacaklarını umuyor, katkılarını aynı özenle sürdürmelerini bekliyoruz.

çıktı! kitapçılarda!

"Programımızın temel teorik bölümü, kapitalizmin gelişmesini ve temel karakteristiklerini özlü çizgiler halinde vermektedir. Kapitalizmin bu tarihsel gelişim çizgisinden ve temel karakteristiklerinden, aynı zamanda kapitalizmin yıkılışına ilişkin temel tarihi yön, proletarya devrimi ve sosyalizmi hazırlayan ve olanaklı kılan maddi temeller çıkacaktır. Aynı şekilde, sosyalizmden komünizme gidiş süreci ve dolayısıyla nihai hedefler çıkacaktır. Bu sonuçların programın teorik bölümünün öteki temel öğeleridir. Programın evrensel-enternasyonal karakteri de buradan gelir. Uluslararası proletarya hareketinin nihai hedef birliğinin temelleri de buradadır, programın bu bölümündedir..."

"Mevcut program deneyimi ve pratiği üzerinden bakıldığında, Türkiye'de parti programının teorik bölümünün anlamı, kapsamı ve işlevinin anlaşılacağı açık olduğuna göre, bu konu çok daha özel bir önem taşıyor..."

"Kapitalizmin en özsel olan, en temel olan, en karakteristik olan yönünü; şu veya bu ulusa özgü olanı değil, daha belirli bir evreye özgü olanı değil, tüm uluslar için temel olanı ve aynı çağın tüm alt evreleri için kalıcı olanı vurgulayabilmelidir programın bu bölümü..."

"Bu bölüm, sadece modern kapitalist toplum geçişini vermekle kalmıyor, onun kendinden ileri bir toplumsal düzenin önkoşullarını ve toplumsal dinamiklerini kendi bünyesinde nasıl ürettiğini de veriyor. Bir başka ifadeyle, kapitalizmin tarih içerisinde nasıl varolma imkanı bulduğunu ve hangi kaçınılmaz gelişmelerin onu çöküşe götüreceğini, bunu sağlayacak etkenlerin ve toplumsal gücün ne olduğunu da veriyor."

Fiyatı: 2 250 000 TL. (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Parti programı üzerine/2 Teorik ve ilkesel bölüm • Derleyen: H. FIRAT

Derleyen: H. FIRAT

Parti programı üzerine/2 Teorik ve ilkesel bölüm

Dönemin görev ve sorumlulukları

(Bu metin Ekim'in Mayıs 2000 tarihli 215. sayısının başyazısıdır.)

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, Cumhuriyet tarihinin en kapsamlı ve azgın sosyal yıkım saldırılarından biriyle yüzyüzedirler. Mevcut saldırının kapsamı ve şiddeti ancak faşist 12 Eylül rejimiyle gündeme getirilen saldırıyla kıyaslanabilir düzeydedir. Dahası, sosyal haklar ve yaşam koşulları yönünden daha da ağır bir saldırdır söz konusu olan.

İktisadi, sosyal ve siyasal planda işçi sınıfı ve emekçilerin zaten çok sınırlı ve güdük olan kazanımları, emperyalist merkezlerde hazırlanan reçeteler çerçevesinde sürekli bir biçimde budanmakta, gaspedilmektedir. Yoksulluk, işsizlik, en basit demokratik ve sosyal haklardan yoksunluk, örgütsüzlük, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin çıkarları gereği, işçi sınıfına ve tüm çalışan halk kitlelerine bir "devlet politikası" olarak dayatılmaktadır.

Kitlelerin buna karşı gösterebileceği ve göstermeye çalıştığı direnç ise, yine bir "devlet politikası" olarak, sistemleştirilen baskı ve terörle kırılmaya çalışılmaktadır. Medya üzerindeki boğucu sermaye tekeli üzerinden ise, tüm bunların meşrulaştırılması, halk kitlelerinin yalanlarla aldatılması, sahte gündemlerle oyalanması için her türlü yol ve yöntem kullanılmaktadır. Her alanda ilgisizliği, duyarsızlığı ve soysuzluğu yerleştirmek ve egemen kılmak için en olmadık çabalar gösterilmektedir.

Özetle, Ecevit liderliğindeki mevcut faşist-gerici karması hükümet, yakın tarihimizin en azgın halk düşmanı politikalarını bir uşak sadakatıyla bir bir hayata geçirmeye çalışmaktadır. İşçi sınıfını ve emekçileri yıkıma uğratan ve köleleştiren bu çaba, öte yandan ülke üzerindeki emperyalist köleliğin pekiştirilmesi anlamına gelmektedir. Saldırı ve yıkım programının öteki temel yönü de budur. Türkiye adım adım emperyalist tekellerin dilediğince at oynattığı bir çiftliğe dönüştürülmektedir.

Bu görülmemiş azgınlığın yıkıcı sonuçlarını her gün, her an kendi yaşamlarında hisseden işçiler ve emekçiler, gerçekte bunu hiç de kolayca sineye çekiyor değiller. Tam tersine, işçi sınıfı saflarında ve emekçiler arasında hoşnutsuzluk sürekli derinleşmekte ve yaygınlaşmaktadır. Emekçilerin geniş kesimleri içinde bu halk düşmanı politikalarla karşı öfke ve tepki büyümektedir. Toplumumuzun en durgun katmanları olan kırsal emekçiler bile, bu politikalar onları da en ağır biçimde hedeflediği için, hoşnutsuzlukların gitgide daha açık biçimde dışarıya vurmaktadırlar.

Bu hoşnutsuzluğun nasıl bir mücadele potansiyeli biriktirdiğini, geçen yılın Temmuz-Ağustos ayı hareketlilikleri sırasında bütün açıklığıyla görmüştük. Başta işçiler olmak üzere yüzbinlerce emekçi, tümüyle kendi inisiyatifleriyle, yani tabandan gelen bir dinamizmle sokaklara, meydanlara dökülmüşlerdi. Yeni yılın başından beri binlerce-onbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı yürüyüş ve mitingler birbirini izlemektedir. Tüm sendika konfederasyonlarının açık ihanetine rağmen, 1 Mayıs'ta büyük sanayi kentlerinde onbinlerce işçi ve emekçi alanlara çıktılar. 1 Mayıs gösterilerinin toplam tablosu, işçi sınıfı ve emekçilerin halk düşmanı saldırı programına karşı büyük bir öfke ve

tepki içerisinde olduğunu, buna karşı direnmek istediğini, bütün açıklığıyla ortaya koymuştur. Sendika ağalarının tüm manevralarına rağmen son haftalarda peşpeşe gelen grevler, bu grevler aynı hain manevralarla çabucak bitiriliyor olsa bile, işçi sınıfı saflarındaki direnme ve mücadele eğiliminin açık bir göstergesidir.

Sınıf ve kitle hareketi cephesinde mevcut tablo karşımıza şöyle çıkmaktadır:

Bir yanda, kapsamlı ve ağır bir saldırı karşısında bulunan, bu saldırıların yaşamlarında nasıl bir yıkıma yolaçacağını iyi-kötü bilen, bu nedenle buna karşı direnmek isteyen, bunu somut biçimde de gösteren işçiler ve emekçiler...

Bunun karşısında, işçi ve emekçilerin mevcut sendikal örgütlülüklerinin tepesine çöreklenmiş bulunan, işçi ve emekçilerden yana görünüp her adımda onlara ihanet eden, en iğrenç aldatma ve oyalamalarla mücadele etmek isteyen kitleleri çaresizlik duygusu içine iten, böylece sermayeye en büyük hizmette bulunan ve sermaye devletinin organik uzantısı olarak hareket eden satılmış sendikal ihanet çeteleri...

Öte yanda ise, bu saldırılar karşısında işçi ve emekçileri uyarmaya ve harekete geçirmeye çalışan, çok sınırlı olanaklarla bunun için didinip duran, fakat halihazırda bunda fazlasıyla etkisiz kalan, hoşnutsuz ve mücadele içerisindeki kitlelerle birleşmeyi bir türlü başaramayan bir komünist ve devrimci hareket gereği...

Bu tablo, mevcut durumda çözülmesi gereken sorunun, yüklenilmesi gereken halkanın ne olduğunu bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır. İşçi ve emekçi hareketini içinden etkisizleştiren, başarısızlığa ve çaresizliğe sürükleyen ihaneti boşa çıkararak, işçilerle ve emekçilerle buluşmayı ve devrimci birleşmeyi başarabilmek... Günümüzün en yakıcı sorunu budur. Her bakımdan yoğunlaşmamız gereken, tüm dikkatimizi üzerinde toplamamız gereken, öncelikli devrimci görev budur.

Peki, ortaya konulan bu sorun hangi güçlerle çözülecek, tanımlanan devrimci görev hangi güçlerle omuzlanacak? Yanıtı önemli bir sorudur bu.

Partimiz Türkiye'nin toplumsal mücadele dinamikleri konusunda, bunun döne döne ürettiği ve beslediği devrimci birikimler konusunda son derece iyimser, fakat sol hareketin mevcut tablosu karşısında aynı ölçüde gerçekçi olmak durumundadır.

Mücadele dinamikleri ve devrimci birikim konusunda, yukarıda kaba çizgilerle tanımlanan tablo yeterli açıklıkta bir fikir vermektedir. Yapısal çözümsüzlükler içerisindeki Türkiye kapitalizmi, işçi sınıfına ve emekçilere döne döne ve her seferinde giderek daha da ağırlaşan iktisadi-sosyal faturalar çıkararak, işleri götürmeye çalışmaktadır. Bu ise toplumsal çelişkileri keskinleştirmekte, en zayıf, en örgütsüz ve devrimci önderlikten yoksun oldukları bir durumda bile, işçileri ve emekçileri döne döne mücadeleye itmektir.

Askeri darbeler, özellikle son 20 yıldır sistemleştirilen baskı ve teröre, sapıtırıcı ve yozlaştırıcı tüm siyasal ve kültürel çabalara, yalan ve aldatma mekanizmalarının muazzam gücüne, sendikal ihanet sebeplerine rağmen, Türkiye'nin

toplumsal mücadele dinamikleri boğulamamaktadır. Bu saatten sonra bunu başarmak ise hiç mümkün değildir. Özellikle son 10-15 yılda dinsel gericilik, şoven milliyetçilik, mezhepçilik vb. silahlar kullanılarak kitlelerin bölünmesi, aldatılması, kendi gerçek sorunlarından ve çıkarlarından uzaklaştırılması çabaları artık eski gücünü yitirmiştir. Emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin işçi sınıfından kamu çalışanlarına, kent yoksullarından kırsal emekçilere kadar, bu ülkenin tüm çalışan sınıf ve katmanlarını birarada hedef alan sosyal yıkım programları, yeni bir sosyal uyanış ve sosyal mücadeleler dönemi için zemini sürekli güçlendirmektedir.

Türkiye'de artık sınıfsal ayrımlara dayalı sosyal-siyasal çatışmanın yeniden önplana geçmekte olduğu bir döneme girmekteyiz. Dünyadaki gelişmeler de buna paralel yönde seyretmektedir. Dahası, dünyada bu eğilim, Türkiye'dekinden daha erken olarak kendini göstermeye başladı ve hızla güç kazanmaktadır. Bu, Türkiye'deki sosyal çatışmanın seyrini de gitgide daha çok etkileyecek ve besleyecektir. Bunu, Türkiye'deki ve dünyadaki yenilgi atmosferinin geride kalması, işçi sınıfı ve halk hareketlerinin yeni bir çıkış dönemine girmesi olarak da anlayabiliriz.

Tüm bunlardan çıkan sonuç, Türkiye'nin toplumsal mücadele dinamikleri, dolayısıyla devrimci birikimi ve olanakları konusunda son derece iyimser olmak gerektiğidir.

Fakat öte yandan, Türkiye'nin bugünkü sol hareketi, bu hareketi oluşturan akımlar tablosu konusunda da, aynı ölçüde gerçekçi olmak durumundayız. Bu akımlar tablosu partimiz tarafından bugüne kadar döne döne değerlendirilmiştir. Ve gelişmeler bu değerlendirmeleri neredeyse tümüyle hep doğrulamıştır. Burada bu konuda yinelemelere girmek gereksizdir. Altı çizilmesi gereken en temel nokta, reformist ve devrimci kanatlarıyla bu akımların gelecekte yoksunluğudur.

Etki altında tuttıkları güçler önemli ölçüde devrime ait güçler olsa da, ideolojik ve politik konumlarıyla reformist sol akımlar, temelde bu düzenin bir parçasıdır. Buna uygun bir konumlanma ve politik davranış çizgisi içerisinde dirler. Dolayısıyla, konumlarının doğası gereği, onlardan işçi ve emekçi hareketini ileriye taşımada herhangi bir olumlu katkı beklenemez. Tam tersine, örneğin, KESK'in bugün düşürüldüğü durum ya da İİSŞP'nin yılları bulan pratiği de açıkça göstermektedir ki, bu akımlar kitle hareketinin devrimleştirilmesi ve ileriye taşınması bir yana, onun önünde bir engeldirler. Bu durumda bu akımlar, sınıf ve kitle hareketinin geliştirilmesi devrimci görevi karşısında, aşılması gereken engeller konumundadırlar.

Taşıdıkları devrimci iyiniyet ve buna eşlik eden kısır devrimci çabalarına rağmen, bugün yaşamını şöyle ya da böyle sürdürmeye çalışan geleneksel küçük-burjuva devrimci akımlar cephesinde de, gerçekte durum çok farklı değildir. Herşey bir yana, bu akımlar, ciddi ve tutarlı herhangi bir teorik-ideolojik temelden, belirgin bir politik çizgiden, kendi içinde bir parça tutarlı olan bir devrimci

programdan yoksundurlar. Tüm bunların da bir ifadesi ve yansıması olarak, kendilerini sürükleyecek devrimci önderliklerden de yoksundurlar. Son on yılın toplam tablosuna baktığımızda, bu akımları belirleyen istikrarsızlık, kendiliğindencilik, farklı etkiler altında oraya buraya sürüklenme olduğunu bütün açıklığıyla görebiliriz. Tam da komünistlerin yıllar öncesinden öngördüğü gibi, yeni dönemin toplumsal hareketinin şaşmaz biçimde sınıf eksenli olarak geliştiği bir mücadele evresinde, kendini yenileme yeteneğinden yoksun ve yapısal zaafarla malûl bu tür akımlar, devrimci mücadelede bir gelişme etkeni olmaktan çok, bozan, engelleyen, dağıtan, heba eden bir konumdadırlar.

Reformist ve devrimci kanatlarıyla geleneksel sol akımlar hakkında bu söylenenler, elbette onların bugün etki altında tuttuğu güç, olanak ve mevzilerin küçümsenmesi anlamına gelmemektedir. Tam tersine, bu akımların gerçeği konusundaki bilinç açıklığı, aynı zamanda bu güç, olanak ve mevzilerin devrimci amaçlar doğrultusunda kazanılabilmesine, buna ilişkin görevlerin gereğince yerine getirilmesine işaret etmek içindir.

Öte yandan, solun herşeye rağmen devrimci kanadını oluşturan geleneksel küçük-burjuva akımların gelecekte yoksunluğu ve bugünkü zaafiyetleri ne olursa olsun, taktik planda bunların taşıdıkları mücadele potansiyelinden yararlanmak da görmezlikten gelinemeyecek bir sorumluluktur partimiz için. Kaldı ki, son olarak 1 Mayıs öncesi değerlendirmelerimizde bir kez daha vurgulandığı gibi, taktik planda biz bu esnekliği sosyal-reformist sol akımların belli kesimlerine karşı bile göstermek durumundayız. Sınıf ve kitle hareketinin devrimci bir çizgide geliştirilmesine doğrudan ya da dolaylı olarak katkısı olabilecek her imkanı, her enerji damlasını değerlendirmeyi başarabilmek, bunun gerektirdiği bir taktik esneklik içerisinde olmak, bizim ihmal edilemez sorumluluğumuzdur.

Bununla birlikte, bugün için önem taşıyan bu iki noktaya rağmen, partimiz dönemin yakıcı devrimci görevlerini ele alırken, geleneksel sol akımlar konusunda herhangi bir hayale kapılmamalıdır. Yükkü ve sorumluluğu bizzat üstlenecek bir irade ve bilinçle hareket etmeli, buna uygun düşen bir devrimci inisiyatif ve pratik çaba koymalıdır ortaya.

Kendi başına asla yeterli olmamakla birlikte, programımız kendi cephesinden, sınıfın devrimci partisi olduğumuzun güçlü bir kanıtıdır. Komünistlerin yıllardır bir propaganda sloganı olarak kullandıkları "sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm" sloganı, parti programımızda ete-kemiğe büründürülmüştür. Bu program, tam da ilan edilirken söylendiği gibi, "sınıfın, devrimin ve sosyalizmin programı"dır.

Bu gerçeğin saflarımızda daha net bir biçimde bilince çıkarılması ve sindirilmesi özel bir önem taşımaktadır. Grup ruhunu aşmak, grup döneminden kalma alışkanlıkları ve sınırlılıkları yenmek, sınıf partisi ve sınıf devrimciliği bilincini ve pratik misyonunu saflarımıza sağlam bir biçimde yerleştirmek için, programımız elimizde güçlü bir silahtır. Şimdilerde sıkça kullanılan "program bilinci" kavramı, somut anlamını proleter sınıf bilinci, devrim ve devrimci iktidar bilinci olarak, gündelik pratikte buna uygun bir devrimci inisiyatif, enerji ve çalışma olarak gösterebilmelidir.

Programımızın yayını saflarımızda doğal olarak güçlü bir moral etki yarattı. Partiye olan inancı ve güveni pekiştirdi. Bu etki programın anlamı, kapsamı, devrimci dinamizmi anlaşılıp sindirildikçe daha da güçlenecektir. Ancak programımız devrimci

sınıf mücadelesinde gerçek bir silah haline geldiği ölçüde, asıl anlamını ve işlevini bulacaktır.

Programımızın ilanıyla birlikte, yalnızca parti birliğimizin sarsılmaz temeli değil, parti faaliyetimizin genel stratejik ve taktik çerçevesi de ortaya konulmuş bulunmaktadır. Daha şimdiden yalnızca genel propaganda ve ajitasyonumuz değil, fakat sınıfa yönelik somut yönelimimizin içeriği de programın belirlediği çerçeveye oturmaya başlamıştır. Bunu çok daha bilinçli bir çaba haline getirmeli, sınıfı ve kitleleri kazanma gündelik çabasında programımızın yol gösterici gücünden en iyi, en etkin bir biçimde yararlanabilmeliyiz.

Programımızı bir propaganda materyali olarak ulaşabildiğimiz her devrimciye, devrimci işçiye, sınıf bilincine açık işçi ve emekçilere ulaştırmak için elbette azami bir çaba göstermeliyiz. Onun ilan edildiği bir dönemde buna özellikle önem vermeliyiz. Fakat bu programın ilanından sonra artık aslolanın onu hayata geçirmek, politik çalışmamızı bu eksende geliştirip güçlendirmek olduğunu da unutmamalıyız. Devrimci işçi ve emekçilerin kendilerine ulaştırılan bu programa ve ona dayanan partiye güven duyabilmeleri de ancak bununla olanaklıdır. Devrimci bir partinin elinde sınıf mücadelesi içerisinde devrimci bir silaha dönüşmediği sürece, en mükemmel bir program bile kendi başına fazla bir şey ifade etmez.

Hoşnutsuzluk, arayış ve eylem içerisindeki kitlelere ulaşmayı, onlarla buluşup birleşmeyi başarabilmek, genelde sol hareketin, özelde partimizin ciddi bir biçimde zorlandığı temel bir sorundur. Bu alanda başarı herşeyden önce döneme ilişkin taktik bir açıklığı ve donanımı gerektirdiği ölçüde, bu alanda yaşanan açık başarısızlığın da etkisiyle, solda taktik üzerine bir sürü anlamsız ve boş söz edilmekte, gerçek hayatta karşılık bulamayan politika ve şiarlar birbirini izlemektedir. En açık ve en somut olması gereken bu alan "taktik ustalık" adına gerçekte bir keşmekeş alanına döndürülmüştür. Yıllardır yaşanan sözde taktik açılımların ve şiarların kitle hareketi üzerinde bir santim olsun ilerletici bir etkisi olmamıştır, olamamıştır. Bunun gerisinde, öteki şeyler yanında, geri ve parçalı kitle hareketini belirli bir taktik ve şiar üzerinden sözde yönlendirebilme ve kucaklama arayışı ve boş beklentisi vardır.

Buna ilişkin sorunlar taktiğe ilişkin gündem çerçevesinde partimizin Kuruluş Kongresi'nde ayrıntılarıyla tartışılmıştır. Kongrede yapılan siyasal durum değerlendirmeleri (ki buna uluslararası durum değerlendirmeleri de dahildir) ve buradan hareketle ortaya konulan görevlerle birlikte, bu tartışmaların da tekrar tekrar incelenmesi, gerek bakış açısı olarak, gerekse pratik görevlerin anlaşılması bakımından özel bir önem taşımaktadır.

Türkiye'nin bugünkü politik tablosu, sermayenin sınıfa ve emekçilere yönelik çok yönlü saldırıları, özellikle 28 Şubat sürecinden itibaren burjuva gericiliğinin emekçi kitleleri aldatmaya yönelik oyunları, devletin tahkimatı ve toplumsal muhalefetin devrimci kanadını kesin bir biçimde tasfiye etme kararlılığı, Türkiye'yi çevreleyen üçlü kriz bölgelerindeki gelişmelerin anlamı, dış politikada ABD güdümünde izlenmekte olan maceracı çizgi, Kürt hareketindeki teslimiyetin ve tasfiyenin ortaya çıkardığı yeni durumun anlamı ve sonuçları, sendikal ihanet cephesinin yıkıcı rolü, sol hareketin durumu, vb. bütün bu konularda partimiz cephesinden yeterli bir açıklık vardır. Bu sorunlar basınıımızda da döne döne ele alınmakta, irdelenmektedir. Aynı şekilde sınıf ve kitle hareketinin durumu, eğilimleri, zaafı ve yetersizlikleri de komünist basında döne döne ele

alınmakta, irdelenmekte, bundan sonuçlar çıkarılmaktadır. Doğal olarak dönemin güncel devrimci görevleri de bütün bu değerlendirmelerin bir uzantısı olarak belirmektedir. Burada tek bir çağrıda, tek bir şiarıda, belli bir mücadele ve örgüt biçiminde somutlaşan özel bir taktik olamaz. Saldırıların çok yönlülüğü, engellerin çeşitliliği, ve nihayet kitle hareketinin parçalı durumu, bütün bunların her birini kendi cephesinden ya da alanından kucaklayan çıkışlar ve çabalar gerektirmektedir.

Bu çerçevede bugün için önemli olan sorun, durumun tahlili, saldırıların tanımı, oyunların teşhiri vb.'nden çok, arayış ve eylemlilik içerisindeki kitlelere bir çıkış yolu gösterebilmektir. Bunun için de herşeyden önce fiilen onlarla buluşup birleşebilmek için her türlü olanağı değerlendirebilmek, duruma uygun her tür yöntemi ve aracı kullanabilmektir. Bu ise çok büyük ölçüde her alanda, her kesimde, her birimdeki devrimci çalışmada gösterilecek girişkenlik ve yaratıcılıkla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Buradan ilerlemeler sağlayıp mevziler kazanılmadıkça, genel plandaki bir taktik müdahale iddiası, yılların da gösterdiği gibi, ayakları yerden kopuk, dayanaksız bir söylemden ibaret kalacaktır.

Pratik-politik çalışmada devrimci partinin taktik öncelikleri, buna ilişkin belirlemeler, kuşkusuz özel bir önem taşımaktadır. Bu öncelikler, ilkin yönelim alanlarının saptanmasında, ikinci olarak çalışmada öne çıkarılacak sorunlar, ve üçüncü olarak kullanılacak araç ve yöntemler olarak kendini gösterir. Bunu hedef kitle, politik gündem ve mücadelenin düzeyine uygun düşen seslenme, örgütlenme ve harekete geçirme yol, yöntem ve araçları olarak da kavrayabiliriz.

Parti olarak bizim sorunumuz bu sonuncusunda, yani kitlelere seslenme, harekete geçirme ve örgütlenme çabası çerçevesinde döneme ve somut duruma uygun düşen yöntem ve araçların geliştirilmesinde zayıf kalışımızdır. Yerel çalışmanın tüm dikkati bu soruna yönelmeli ve buna en yaratıcı çözümler hayatın içinden bulunup çıkarılmalıdır.

Burada ikili bir alan olduğunu da hatırlatmak gerekir. İlki kitle hareketinin kendi dinamizminin ortaya çıkardığı mücadele biçimleri ve araçlarıdır. Kitle hareketinin aldığı mevcut biçimler, bunun ortaya çıkardığı başta platformlar, komiteler vb. olmak üzere çeşitli örgüt biçimleri, sorunun bir yanısıdır. Sorunun bu yanına parti genel planda ilgi göstermekte, bu alandaki imkanlar parti basınında irdelenmekte, buna daha bilinçli bir biçim verilerek doğru bir çizgide yönlendirilmeye çalışılmaktadır.

Fakat öteki yönü, bizzat bizim geliştireceğimiz ve kullanacağımız mücadele yöntemleri ve araçları kapsamına girmektedir. Belirgin zayıflığımız bu alandadır. Bülten türü popüler seslenme araçlarından tutunuz da, 1 Mayıs işçi platformları gibi geçici, işçi kültür evleri ve kültürel-sportif gençlik örgütlenmeleri gibi nispeten daha kalıcı araçlara kadar alabildiğine çeşitlendirilmesi ve zenginleştirilmesi gereken bu alanda, halihazırda belirgin bir kısırlık yaşamaktayız. Bundan dolayıdır ki, gerek genel planda, gerekse tek tek alan ve birimlerde yürüttüğümüz politik propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyetinin etkisi somut kazanımlara dönüştürülemede, kalıcı mevziler yaratılamamaktadır.

Bu, şu dönem üzerinde özellikle durmamız gereken temel önemde bir sorundur ve çözüm için yerel örgütlerin ve kadroların girişkenliğini ve yaratıcılığını beklemektedir.

30. yılında 15-16 Haziran ilham veriyor. yol gösteriyor! Önündeki barikatlara, ardındaki ihanete rağmen esen görkemli sınıf fırtınası!

'60'lı yılların büyük sosyal hareketliliği

'60'lı yıllar cumhuriyet Türkiye'si tarihinde ilk büyük sosyal hareketliliğin patlak verdiği yıllar oldu. İşçileri, öğrencileri, köylüleri, başta öğretmenler olmak üzere kamu emekçilerini kapsayan ilerici-devrimci kitle hareketi yıldan yıla büyüyerek gelişip yaygınlaştı. '69 genel seçimleriyle hükümete gelen AP, yükselen toplumsal muhalefeti bastıracak kararlar almaya yöneldi. Özellikle üniversite gençliğine karşı olmak üzere, işçilere ve köylülere yönelik terör ve baskıcı yasalar, yasaklar peşpeşe devreye sokuldu.

Memurlara yönelik olarak çıkarılan yeni personel kanunu ile ücretlerden zorunlu tasarruf kesintileri gündeme getirildi. Ordu için oluşturulan OYAK benzeri bir kuruluş olarak MEMAK'ın kurulması planlanıyordu. '70'li yılların ilk ayları, memurların bu saldırıya karşı iş bırakma, iş yavaşlatma, protesto gösterileri ve yürüyüşlerine sahne oldu. Eylemler ve protestolar ordu ve polis mensuplarına kadar genişledi. Astsubay eşleri protesto gösterileri düzenliyor, toplum polisleri devriye çıkmama eylemi ve boykot yapıyorlardı.

Köylülerin toprak işgalleri ve mitingleri de '69-70 yıllarında zirve noktasına ulaştı. Türkiye'nin dört bir yanında, kolluk kuvvetleriyle çatışmalara ve tutuklamalara yol açan militan kitle eylemleri yaşanıyor.

İşçilerin eylemleri, grev ve direnişleri de özellikle '69 yılında gitgide yoğunlaşmıştı. Singer fabrikasında, işçilerin Çelik-İş Sendikası'ndan ayrılarak DİSK Maden-İş'e geçmesi üzerine öncü işçiler atıldılar. Bunun üzerine işçiler fabrikayı işgal ettiler. Ancak polisin saldırısı ile fabrika boşaltılabildi. Çok sayıda işçi ve polis çatışma sırasında yaralandı. Yine aynı aylarda Türk Demirdöküm'de TİS uzlaşmazlığı üzerine işçiler fabrikayı işgal ettiler. İşgalin 5. gününde polisler içeriye girmek için saldırıya geçtiler. Ancak bu saldırı işçiler, gecekondulardan gelen işçi aileleri ve halk tarafından militanca püskürtüldü. Fabrika ancak askeri birliklerin gelmesiyle boşaltılabildi. Bu çatışmada da çok sayıda işçi ve polis yaralandı.

Görkemli direnişe yolaçan saldırı...

Sonraki aylarda grevler ve eylemler sürdü. İşçi hareketinin bastırılabilmesi için DİSK'in kapatılması gerektiğini

düşünen sermaye devleti, Mayıs '70'de yeni bir sendikalar yasasını meclisten geçirdi. Yeni yasaya göre, ancak bir işkolundaki işçilerin üçte birini temsil eden sendikalar sözleşme yapabileceklerdi. Bunun ise DİSK'in kapatılması anlamına geleceğini AP'li Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk açıkça ifade ediyordu.

DİSK yöneticileri yasanın çıkarılmasını engellemek için Ankara'ya gittiler. Ancak MGK Genel Sekreteri ile Başbakan Demirel, DİSK yöneticileriyle görüşmeyi reddetti. Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay da sendikacıları azarlayarak gönderdi.

Kendiliğinden patlayan sınıf fırtınası

14 Haziran günü yapılan işyeri temsilcileri toplantısında DİSK yöneticileri durumu anlatıldılar. Gelişmeler işçileri her tür eyleme hazır hale getirmişti. Temsilciler bu toplantıda kararlılıklarını ifade ettiler. DİSK yönetimi 17 Haziran'da bir miting yapma kararı almıştı. Ve 14 Haziran günü yayınladığı bildiriyle, hükümeti "faşist sendikacılığı" geliştirmekle suçladı. Ortada DİSK'in bir eylem kararı olmamasına rağmen, 15 Haziran günü onlarca fabrikada iş bırakıldı. İstanbul, Gebze ve İzmit'in sanayi bölgelerinden onbinlerce işçi merkeze doğru yürüyüş kolları oluşturdu. Birçok yol trafiğe kapatıldı.

Devlet ilk gün hazırlıksız yakalanmıştı. Fakat 16 Haziran olaylı başladı. Sabahtan İstanbul ve Kocaeli'de yürüyüşe başlayan işçiler, polis barikatıyla karşılaştılar. Birçok yerde kitlesel güç ve kararlılıklarıyla polis barikatını aştılar. Topkapı, Kadıköy ve Levent gibi bazı yerlerde devlet güçleriyle sert çatışmalar yaşandı. Kadıköy'de Otosan fabrikası önünde toplanan işçiler yürüyüşe devam etmek isteyince polis üzerlerine ateş etti. Yaşanan çatışma

**Sınıf hareketini arkadan hançerlemek
değişmeyen misyonları oldu!**

Türk-İş'in gazetelere ilan olarak verdiği bildiriden

İstanbul ve Kocaeli civarında başlatılan can ve mal güvenliğini tehdit eden yürüyüş ve direnişlerin taşı, sopalı saldırıların ekmek kapımız olan fabrikaları tahripleri başlıca teşvikçilerin Türk Hakimî tarafından yıllarca önce mahkum edilmiş, militan komünistler ve onların işbirlikçileri oldukları kesinlikle ortadadır.

Aziz işçiler. Sendikacı, işçileri teşvik edip sokağa döken, sonra da biz bu hareketin içinde yokuz diyerek meydanı terkeden sahtekar insan değildir. Türkiye'yi karanlığa sürüklemek isteyenlere inanma, onların teşvik ve tahriklerine kanma. Bu hareketleri düzenleyenler azınlıktadır. Türk işçilerimizin büyük çoğunluğunu temsil eden Türk-İş her zaman olduğu gibi ağır başlılığını muhafaza etmeyi işçilerimizin ve demokratik düzenin yararı bakımından uygun mütalaa etmektedir. Gerekli tedbirlerin alınacağı inancı içindedir. Bu tedbirler zamanında alınmazsa işçilerimizi ve sendikacılarımızı savunma mecburiyetinde kalacağımızı emrinde ve hizmetinde olduğumuz büyük milletimize ve aziz işçilerimize saygı ile duyururuz.

sonunda barikatlar açıldı. Bu yakadaki en büyük çatışma Yoğurtçu Parkı civarında oldu.

Eylemler sırasında Yaşar Yıldırım, Mustafa Bayram, Mehmet Gıdak adlı işçiler ile Abdurrahman Bozkurt isimli emekçi şehit düştü.

Eyleme DİSK'li işçiler kadar Türk-İş'de örgütlü işçiler de kitlesel olarak katılmışlardı. Dev-Genç'e bağlı devrimci gençlik grupları da eyleme militan destek verdiler, fiilen katıldılar.

Sendika ağaları eylemi arkadan hançerlediler

16 Haziran'da DİSK Yürütme Kurulu, önce 1. Ordu Komutanı Orgeneral Kemalettin Atalay, ardından İçişleri Bakanı Haldun Menteşoğlu tarafından çağrıldılar. DİSK yöneticileri her iki faşist sermaye temsilcisi tarafından azarlandılar. Bu, DİSK bürokratlarının boyun eğmesine ve eylemin karşısına geçmesine yetti. Yönetim Kurulu üyesi Kemal Türkler radyodan işçilere seslenerek; "tahripkar eylemleri tasvip etmediklerini" ve "işçilerin kötü maksatlı cereyanlara kapılarak şerefli Türk ordusu mensuplarına taş atmamaları, tahriklere kapılmamaları, anayasaya aykırı davranmamaları" gerektiğini söyledi ve işçilerin evlerine dönmelerini istedi.

Militan işçi eylemleri karşısında en saldırgan tutum alanların başında ise tahmin edileceği gibi tescilli hainlerden oluşan Türk-İş yönetimi geliyordu. Türk-İş Genel Başkanı Seyfi Demirsoy, "demokrasiyi yıkmak için teşvik edenlerin yakasına kanunlar yapışmazsa Türk-İş'e bağlı işçiler yapışacak" diye tehditler savuruyordu. Halbuki Türk-İş'e üye binlerce işçi, sınıf kardeşleriyle birlikte eylemlere katılıyordu.

17 Haziran'da İstanbul ve İzmit'te sıkıyönetim ilan edildi. Başbakan Demirel, "burada yalnızca siyasi iktidarın değil, rejimin ve parlamentonun zarar görmesi ile karşı karşıyayız" diyerek, işçilerin sadece şapkaya değil, başa da karşı çıktıklarını vurguluyordu. Yine sermaye devletinin en sadık temsilcilerinden biri olan ve o dönem muhalefet partisinin başında bulunan İsmet İnönü, "Sıkıyönetim adalet dışı bir yönetim de değildir. Kanuni bir idaredir. Acil ve kısa yoldan adaleti ve gerçekleri ortaya çıkarmak için getirilir. Ayrıca bulanmış olan zihinlere sükunet ve huzur gelmesini sağlar" diyerek, emek ve halk düşmanı gerici yüzünü açığa vurmaktan çekinmiyordu.

İşçi sınıfının henüz düzen karşıtı taleplere sahip olmadığı bir dönemde bile, bütün sermaye sözcüleri işçi sınıfı karşısında hemen karşı-devrimci bir birleşik cephe oluşturmuşlardı.

DİSK'in ihaneti ve sıkıyönetim ilanına karşın direniş hemen bitmedi. Yürüyüşler durduysa da, fabrikalarda eylemler günlerce devam etti. İşçiler, sendikacılar ve devrimci öğrenci önderlerinden oluşan 162 kişi tutuklandı.

Binlerce işçi işten atıldı. Ancak işçilerin kararlı tutumu karşısında Anayasa Mahkemesi tarafından yasanın direnişlere neden olan maddeleri iptal edildi.

Çatışmalar...

Karavolları işçisi Ali Eriş'in anlatımı:

"Barikattaki acımasızlık, kardeşlerimizi yaralı, kan içinde görmek, biz işçilere kin ve kararlılık aşıladı."

(...) Biz Kadıköy bölgesinde Ankara yolu üzerindeki tüm fabrikalardan çıkan işçiler olarak yürüyüşe geçtik. Tek hedefimiz Ankara yoluna, yani E-5'e çıkmak. Üsküdar'dan gelenlerle birleşip Yoğurtçu Parkı ve civarında birikmekti. Ankara yolu girişine yakın polis barikadı ile karşılaştık. Yürümek istediyseniz de polis silah kullandı ve çatışma başladı. Birkaç işçi yaralandı. O barikadı aştık. Ancak bir süre sonra büyük bir polis barikadı ile daha karşılaştık. Birinci barikattaki acımasızlık kardeşlerimizi yaralı, kan içinde görmek, biz işçilere kin ve kararlılık aşıladı. Elimize ne geçtiyse taş, sopa, belimizdeki kayışlarla boğaz boğaza kavga sürdü.

Artık E-5'e çıkmak ve diğer işçilerle birleşmekten başka hiçbir şey düşünmüyorduk. Bu kez jandarma barikadı ile karşılaştık. Ellerimizde Türk bayrağı, "Ordu-işçi elele" diye bağıryorduk. Ancak ordunun sloganlarımızı taktığı yoktu. Kimi havaya ateş ediyor, kimisi dipçikle vuruyor. Bir işçinin kafasına yediği dipçik darbeleriyle yaralandığını gördüm. Nefretim, kinim yoğunlaştı. Çok yaralı vardı. Kimimizin kasketi, tek ayakkabası, gözlüğü kayıp...

15-16 Haziran'da en büyük çatışmalar Kadıköy yakasında oldu. Mehmet Gıdak tankın altında kalıp şehit düştü. Diğer koldan işçiler Kadıköy Kaymakamlığı'nı işgal ediyorlar. 16 Haziran günü yürüyoruz. Kurbağalıdere civarında geçitlerden, yüksek yerlerden polis ateş altına alıyor...

Eyleme hazırlık...

Rabak işyeri baştemsilcisi ve Maden-İş

GYK üyesi Celal Alçinkaya'nın anlatımı:

"Sanki herşey önceden hazırlanmış gibiydi. Bu bana göre işçilerin sınıf yapısından kaynaklanan bir şeydi."

14 Haziran 1970 Pazar günü Merter'de Lastik-İş binasındaki DİSK'e bağlı sendika yöneticileri, işçi ve lokal temsilcileri olarak toplandık.

... Şunu kesinlikle tespit ettim ki; bütün arkadaşlar çok azimli ve kararlıydılar. Nasıl bir mücadele olursa olsun sonuna kadar gideceklerdi. Direniş ağır basmıştı. Toplantı büyük bir coşkuyla sona erdi. Genel Başkan Kemal Türkler bütün önerilerin tek tek değerlendirileceğini, sendikalar kanalıyla bizlere bilgi verileceğini söyledi. Salondan toplu olarak çıkıp, Merter'den Londra Asfaltı'nın başına kadar yürüdük. Buradan da işyerlerine dağıldık. Herkes ertesi gün bir şeyler olacağı inancındaydı. Ayrıca 17 Haziran günü için büyük bir miting yapılacaktı. Fabrikaya döndüğümde toplantıda alınan kararları, yapılan konuşmaları arkadaşlara anlattım. Yasanın neler getirdiğini açıkladım. Buna karşı direnmenin bir hak olduğunu belirttim. Aslında herşey hazır gibiydi. İşçi arkadaşlardan hiç tepki gelmedi. Ayrıca benim özel bir çaba sarfetmemeye gerek yoktu. Bir süre sonra radyoyu dinleyen işçi arkadaşlar haberlerde DİSK'in kanuna karşı çıktığını, protestoda bulunacağını öğrenmişlerdi. Silahlar'da haber tüm fabrikalara, işyerlerine, kahvelere ve hatta evlere yayılmıştı. Gece geç saatlere kadar kahveleri dolaştım, her yerde DİSK'in eylemi konuşuluyordu. Silahlar'da DİSK'e, özellikle Maden-İş'e karşı büyük bir sempati olduğu için, işçi olsun olmasın herkes bizi destekliyordu. Türk-İş'e bağlı sendikaların örgütlü olduğu işyerlerindeki arkadaşlar da bizimle birlikteydi. Sanki herşey önceden hazırlanmış gibiydi. Bu bana göre işçilerin sınıf yapısından kaynaklanan bir şeydi. (...)

15 Haziran Pazartesi sabahı erkenden, yaklaşık 06:00 civarında evden çıktım. Sendikamıza bağlı diğer işyerlerindeki temsilci arkadaşlarla buluştuk. Bir saat kadar işyerlerini gezdik. Daha gece vardiyaları çıkmamıştı. Amacımız işçilerin durumunu anlamaktı. Tümü kararlıydı ve bir şeyler bekliyorlardı. Saat 07:30'da işyerine geldim. İşçi arkadaşlar kart basıp içeri girmişlerdi. Ancak işbaşı yapılmamıştı. Diğer temsilci arkadaşlarla görüştük; işçiler işbaşı yapmayacaklarını belirttiler; hemen direniş başladı. (...) Saat sekiz civarıydı. Herkes işbirakmış tezgah başında oturuyordu. Dışarı çıkıp çevremi şöyle bir baktım. Fabrikaların bacaları tütmüyordu, çukur sessizliğe gömülmüştü. Bizim arkadaşlar ise çok neşeli ve kararlıydılar. Saat 10'a doğru başka fabrikalardan haberler gelmeye başladı. Bazı işyerlerinde işçiler dışarı çıkıp, yürüyüşe geçmişlerdi. Bazen yer yer polis ve askerle çatışmaların olduğunu duyduk. (...)

KESK seçimleri 2000

Öncü kamu emekçileri devrimci bir mücadele programında birleşmelidir!

Sendikalarımızda seçimler başladı. Önümüzdeki iki yıl için sendikalarımızın yönetim organlarını ve yönetim anlayışını belirleyeceğiz. Seçimlerde geçtiğimiz dönemi değerlendirecek, önümüzdeki döneme dönük dersler çıkartacağız. İzlememiz gereken mücadele yöntemlerini ve öne çıkaracağımız mücadele hedeflerini belirleyeceğiz. Bu hedeflere ulaşmak için örgütlülüğümüzü gözden geçirecek, zayıf ve güçlü yanlarımızı belirleyecek, zayıf yanlarımızın üzerine kararlılıkla gidecek, güçlü yanlarımızı da aynı kararlılıkla koruyacağız. Bunları yapabilirsek geniş kamu emekçileri kitlesinin çıkarları adına anlamlı platformlar olacak seçimler. Aksi durumda sendikalarımıza hakim bürokratik-yasalci anlayışların çizdiği çerçeveye hapsolacak ve sen-ben aritmetiğine, delege pazarlıklarına dayalı seçimler geçireceğiz.

Seçimler kamu emekçilerinin geniş kesimlerinin ekonomik-demokratik taleplerinin özgürce ortaya konduğu, bu talepleri karşılamak için mücadele programlarının üretildiği/yöntemlerinin belirlendiği, örgütlülüğümüzün gözden geçirildiği platformlar olmalıdır. **Bizi bir adım ileri götürmek bir yana gerilettiği görülmüş olan anlayış ve programların, seçimleri bir yönetim aritmetiği ve pazarlığına indirgeme çabalarına engel olmak zorundayız.**

10 yıl gibi kısa bir zamanda büyük eylem ve direnişlere imza atarak anlamlı bir mücadele geleneği oluşturan kamu emekçileri olarak, seçim süreçlerimizi mücadelenin dönemeçlerine çevirmek zorundayız. Sermaye sınıfının tüm emekçilere dönük azgın bir ekonomik-siyasal saldırı yürüttüğü bugünün koşullarında, mevcut yönetimlerin bürokratik-yasalci-reformist anlayışlarının mücadele gereksinimlerimize yanıt veremediği ortada.

Sendikalarımızda dün filizlenen bürokrasi bugün "kurumsallaşmak" kisvesi altında işyerlerimize kadar dal-budak saldı. Tabanın söz ve karar hakkından sözedenler, bunun için hiçbir yeni mekanizma üretmedikleri gibi eski mekanizmalar da işletilmiyor artık. Sendika yönetimleri fiili-meşru-militan mücadeleden hiç söz etmiyorlar artık. Eylem dendiğinde akıllara geniş kamu emekçileri kitlesini aynı talepler etrafında mücadeleye sevkedecek pratik adımlar değil, devletin çizdiği yasal-fiili sınırlara hapsolmuş medyatik gösteriler anlaşıyor. En büyük gücümüz, yani hizmet üretmeden gelen gücümüz unutulalı çok oldu. Sermaye sınıfı ve sermaye devleti azgınlıkla sendikalarımız da ehlileşiyor. Sendikalarımız artık bu sömürü ve baskı düzenini sorgulamıyor. "Üreten biziz

yöneten de biz olacağız" perspektifiyle değil "aman siyaset yapmayalım" ürkekliğiyle çıkıyor kamu emekçilerinin önüne. Sonuçta hergün kamu emekçilerinin hakları gaspediliyor, baskılar artıyor, yoksullaşıyoruz ama günü kurtarmaya dönük cılız karşı çıkışlar dışında bir şey üretemiyoruz. **Biz sendikalarımızı bunun için mi kurduk?** Her geçen gün yoksullaşacaksa, üzerimizdeki adli-idari baskılar her geçen gün artacaksa, sürekli mevcut haklarımız gaspedilecekse ve biz bu süreci durdurup tersine çeviremeyeceksek örgütlenmenin, sendikal faaliyet yürütmenin anlamı ne? **Bizim gereksinmemiz, ortak talepler etrafında şekillenmiş, tabanın söz ve karar hakkı temelinde yürüyecek, fiili-meşru-militan tarzda hayata geçireceğimiz bir mücadele programıdır.**

Böylesi bir programı, ancak bağımsız bir sınıf tavrı ve perspektifi ile oluşturabiliriz. Siyasal-sendikal ufku mevcut düzenin yasal-fiili sınırlarını aşamayanların böylesi bir program ve mücadele üretemeyeceği son dört yılın deneyimiyle somut olarak ortaya çıkmıştır.

Şu anda sendikalarımızı yöneten anlayışlar sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp duruyorlar: "Eğer ekonomik-öznlük haklarımız için mücadele ederken siyasal-demokratik talepler ileri sürersek, hele de 'sermaye değil üretenler yönetsin' sloganının çağdaş karşılığı olan devrimden ve sosyalizmden sözedersek, geniş kamu emekçileri kitlesini ürkütür, kendimizden uzaklaştırır" mışız(!..). Eğer haklı eylemlerimizi engellemeye çalışan, bizi döven-söven polisler karşı direnirsek "kamu emekçisi arkadaşlarımızı korkutur" muşuz(!..)

Arkadaşlar, gerçekten de durum böyle mi? Yoksa

yöneticilerimiz kafalarındaki sınırlılıkları bize nesnel gerçeklermiş gibi mi yansıtıyorlar?

Kuşkusuz kamu emekçileri olarak düzenin çok yönlü ideolojik-politik bombardımanını altındayız. Sermaye düzeni tüm araçlarıyla, idari mekanizmalarıyla, ideologlarıyla ve medyasıyla bizleri, tüm toplumu bombardıman ediyor. Ne diyor? Bu düzen olabilecek en demokratik, en adil, en gerçekçi düzendir. Kimi eksiklikleri vardır ama zamanla düzelecektir. Herkes hakları ve talepleri için mücadele edebilir, ama yasal zeminlerde kalmak kaydıyla.

Eğer biz bu sözlere, bu propagandalara inanmış olsaydık '80'lerin sonunda sendikalarımızı kurabilir miydik? **Kuramazdık! 20 Aralık'ta, 11 Aralık'ta yaratabilir miydik? Yaratamazdık! 16-17 Haziran'da, 4 Mart'ta Kızılay'ı işgal edebilir miydik? Hayır!** Pekala yaptığımız bu işleri bu düzeni çok beğendiğimiz, yasalarını meşru saydığımız için mi başardık, yoksa tam tersi mi?

Sendikalarımızı kurduğumuzda, kamu çalışanlarının bırakalım sendika kurması, herhangi bir derneğe üye olması dahi amirlerinin iznine bağlıydı. Yasal durum buydu. Ama bizler "hak verilmez alınır" şiarıyla davrandık ve başardık. Grev yapamazsınız dediler, yaptık. Grev yasası mı vardı?

"Hak verilmez alınır!.." İşte kamu mücadelemizin temel sloganı (şimdilerde unutuldu ve unutturulmaya çalışılıyor) budur. Bu sloganı çözümlersek sendikal mücadele ile demokrasi mücadelesi, devrim ve sosyalizm mücadelesi arasındaki kopmaz bağı da açılmış oluruz.

"Hak verilmez alınır!.." Kimin için bu böyledir? En genel anlamıyla tüm emekçiler, ezilenler için.

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZİ

kamu emekçileri bülteni

DEVİRİM DAVASI YENİLMEZDİR

Aylık Kamu Emekçileri Dergisi • Sayı: 12 • Mayıs-Haziran 2000 • Fiyatı: 250 000 TL (KDV dahil)

Sendikalarımızı
reformist-uzlaşmacı
anlayışlara
teslim etmeyelim!
**Kongrelerde
devrimci bir
program altında
birleşelim!**

**15-16
HAZİRAN
1970**

**MÜCADELEMİZE
YOL GÖSTERİYOR!**

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZİ

kamu emekçileri bülteni

DEVİRİM DAVASI YENİLMEZDİR

Çünkü sömürenlerin, ezenlerin hak talebinde bulunmalarına zaten gerek yoktur. Hak talep eden emekçiler bunu kimden talep etmektedirler ve bu haklar niçin verilmemektedir? İşte bu sorunun yanıtını verdiğimizde bizlere söylenen “*aman siyaset yapmayalım*” uyarısının anlamını da **deşifre etmiş** oluruz.

Soruyu tekrarlayalım “kamu emekçileri” (ve bütün emekçiler) haklarını kimden talep etmektedirler? Bu haklar niçin verilmemektedir? Niçin ancak bizim çabamız ve mücadelemizle alınmak zorundadır? Bu soruların yanıtını bilimsel olarak verdiğimizde içinde yaşadığımız modern toplumun **sermaye sınıfı** (burjuvazi) ve **emekçiler** (işçi sınıfı) olarak iki temel sınıfa bölünmüş olduğunu, bu iki sınıfın çıkarlarının **uzlaşmaz bir karşıtlık** içinde bulunduğunu, kazandığımız her hakkın sermaye sınıfının çıkarlarına dokunduğunu, bizim **işverenimiz olan devletin temel görevinin de sermaye sınıfının çıkarlarını korumak olduğunu görürüz**. Aslında yürüttüğümüz mücadele sınıflar mücadelesinden başka bir şey değildir.

Sermaye sınıfının varlığı biz emekçilerin sömürüsüne dayalıdır. Bu sömürü düzeni devam ettikçe emekçilerin baskılanması gerekecektir. Çünkü düzenin devamı sömürüye dayalı olduğuna göre sömürünün sür-git devamı için sömürülenlerin de sür-git baskılanması gerekmektedir. Bizlerin kazandığı bir hak sömürünün bir parça da olsa sınırlanması-geriletilmesi demektir. Öyleyse aynı zamanda üzerimizdeki baskının da geriletilmesi anlamına gelmektedir. Çünkü bu baskıyı geriletmeden hak kazanmak olanaksızdır. *İşte hak almak budur. “Hak verilmez alınır”* sloganının anlamı budur.

Öyleyse, **ekonomik taleplerimizle demokratik/siyasal taleplerimiz arasında kopmaz bir bağ, bir bütünlük vardır**. En küçük hak için dahi yola çıkmak demek, daha fazla demokrasi istemek demektir ve bunun anlamı da siyaset yapmaktır. “*Aman siyaset yapmayalım*” diyenler ne yazık ki aslında mücadeleden kaçmayı teorize etmiş olmaktadır. İşte bütün bu ekonomik/demokratik/siyasal mücadelenin tutarlı olmasının biricik koşulu da, bizi hak aramak zorunda bırakan bu sömürü düzeninin temellerine yönelebilmesi, sömürünün temellerini sorgulayabilmesiyle mümkündür.

Bu sorgulamanın bilimsel adı **sosyalizmdir**. Sorgulamanın toplumsal bir eyleme dönüşerek sömürü ve baskı düzenine son vermesinin temel adımı da **devrimdir**. Dolayısıyla kamu emekçileri olarak yürüttüğümüz mücadelenin tutarlı, ilkeli ve bilimsel bir temelde yürütülmesi, nihai olarak mücadelemizi **devrim ve sosyalizm** hedefine bağlamamızla olanaklıdır.

Bu bağlanmanın olabilmesi bugünden yarına bir günlük iş değildir kuşkusuz. En iyi öğretmen, en küçük haklarımızdan demokratik/siyasal taleplerimize uzanan tutarlı bir çizgide vereceğimiz mücadelenin bizzat kendisidir. Bu mücadelede devrim ve sosyalizm perspektifini kaybetmek demek, mücadelemizin rotasını, tutarlılığını ve kararlılığını da kaybetmek demektir.

Burada sözkonusu olan kamu emekçilerinin tamamının sosyalist ya da devrimci olması değildir. Sözkonusu olan yürüttüğümüz mücadelenin her adımının **sosyalizmin bilimsel imbiğinden** süzülerek planlanması, mücadele adımlarımızın düzenin temellerini deşifre etmesi, salt öncü kamu emekçilerin gözündeki değil tüm kamu emekçileri nezdinde düzenin teşhirini sağlayabilmesidir. Örneğin, **4 Mart** eylemi “Sahte sendika yasasını” durdurmaya yönelik bir eylemdi ama Kızılay’daki yaklaşık 3000 kamu emekçisi bu eylemle aynı zamanda düzeni, düzenin polisini, baskısını tüm topluma teşhir edebilmiştir- işte bize gereken tarz budur.

(Bu metin **Kamu Emekçileri Bülteni’nin Haziran ‘00 tarihli sayısının kapak yazısıdır**.)

Öncü kamu emekçilerinin devrimci programı

Sendikal taleplerimiz

1) *Kamu emekçileri ve tüm çalışanlar için grevli-toplusözleşmeli sendika, sınırsız grev ve genel grev hakkı.*

2) *Yapay olarak yaratılmış bulunan memur-işçi ayırımına son. Tüm ücretli emekçileri kapsayacak ortak demokratik bir iş yasası.*

Acil demokratik ve sosyal taleplerimiz

3) *Kamu emekçilerinin asgari ücreti, vergiden muaf ve 4 kişilik bir ailenin asgari geçim ücretinin üstünde olmalıdır.*

4) *Haftalık çalışma süresi 35 saatle sınırlanmalıdır.*

5) *Eşit işe eşit ücret uygulanmalıdır.*

6) *Zorunlu tasarruflar gerçek faizleriyle birlikte, işveren payları da dahil olmak üzere bir keredede ödenmelidir.*

7) *Mezarda emeklilik yasası tüm sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılmalıdır. Emeklilik için kadınlarda 20, erkeklerde 25 hizmet yılı, kadınlarda 45, erkeklerde 50 yaş esas alınmalıdır.*

8) *Emekli Sandığı primlerinin tamamı işveren (devlet) tarafından ödenmelidir. Emekli Sandığı’nın yönetiminde kamu emekçileri söz ve karar sahibi olmalıdır. Sigorta kapsamı işsizlik, kaza vb. ile genişletilmelidir.*

9) *Tüm özelleştirme uygulamalarına son verilmelidir. Herkese parasız sağlık hizmeti ve her düzeyde parasız eğitim imkanı sağlanmalıdır.*

10) *İMF ve Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilmeli, tüm dış borç ödemeleri durdurulmalı ve geçersiz sayılmalıdır.*

11) *Kamu emekçilerinin teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar dışında, gece çalışması yasaklanmalı, zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik işgünü ve artı ödeme uygulanmalıdır.*

12) *Söz, gösteri, toplanma, basın ve örgütlenmenin önündeki tüm idari-adli-fili engeller kaldırılmalıdır.*

13) *Her türden gerici-şoven-faşist baskılara ve anti-demokratik uygulamalara (sürgünler, soruşturmalar, cezalandırmalar vb.) son verilmelidir.*

Özlük taleplerimiz

14) *657 sayılı yasa, tüm eklentileri ile birlikte kaldırılmalı, bu kapsamda yapılan düzenlemelerin tamamı toplusözleşmelerle belirlenmelidir.*

15) *Kamu işyerlerindeki her türlü taşeron, dernek, vakıf çalışanları ile tüm sözleşmeliler kadroya alınmalıdır.*

16) *İşveren devlet, tüm çalışabilir nüfusu istihdam edecek politikalar uygulamalı, bu çerçevede kamu işyerlerinin kadro ihtiyacı ilgili alanlarda eğitim görmüş emekçilerce, ek bir sınava tabi tutulmaksızın karşılanmalıdır.*

17) *İşe alma, tayin, terfi ve geçici görevlendirmeler ile kamu işyerlerinde üretilen tüm hizmetlerin içeriği ve niteliğinin belirlenmesinde sendikaları aracılığıyla kamu emekçileri söz-yetki ve karar sahibi olmalıdır.*

18) *Kamu işyerlerindeki çalışma koşulları, iş*

sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili düzenlemeler sendikalarla birlikte yapılmalı ve çalışanların denetiminde olmalıdır.

19) *Tüm kamu işyerlerinde yemek, ulaşım ve kreş ücretsiz olarak karşılanmalıdır.*

20) *Kamu emekçilerinin yetenek, bilgi ve birikimlerini artıracak tüm eğitsel etkinlikler teşvik edilmeli, çalışılan alanla ilgili eğitsel etkinlikler işgününden sayılmalı, alan dışı eğitimler için uygun çalışma koşulları sağlanmalıdır.*

Mücadele yöntemi...

21) *Kamu emekçilerinin mücadelesinde “tabanın söz ve karar hakkı” temel, sendika yönetimlerinin inisiyatifi tali olmalıdır.*

22) *Kamu emekçilerinin temel örgütlenme ve temel karar oluşturma birimi işyerleri olmalıdır. Söz ve karar hakkı işyeri örgütlülükleri üzerinden kullanılmalı, mücadele işyerleri üzerinden yükselmelidir. İşyeri temsilcilerinin oluşturduğu kurullar karar organları, yönetim kurulları yürütme organları olmalıdır.*

23) *Tüm seçimler işyerlerine konan sandıklar aracılığıyla ve doğrudan seçim yöntemiyle yapılmalı, delegelik sistemine son verilmelidir.*

24) *Kamu emekçilerinin temel mücadele yöntemi fiili-meşru-militan mücadeledir. Mevcut yasal fiili sınırları parçalamak mücadelenin temel hedeflerinden biri olmalıdır.*

25) *Kamu emekçileri, toplumsal yaşamın tüm alanlardaki gerici-şoven-faşist uygulamalara, devlet terörünün her türüne karşı aktif tutum almalı, tüm anti-demokratik uygulamalara karşı kamuda hizmet üretiminden gelen gücü temel alan bir direniş çizgisi oluşturulmalıdır. (Son dönemde güncellenen fakat devletin 20 yıldır değişmez bir politikası olan “cezaevlerindeki siyasi tutsakları tecrit ve imha etme” anlayışıyla kararlı bir biçimde mücadele edilmelidir. Cezaevleri sorunu dönemsel değil, “yaşamın hücreleştirilmesine hayır!” şiarı çerçevesinde sürekli bir mücadele alanı olarak kavranmalıdır.)*

26) *Ekonomik-sosyal, özlük ve sendikal taleplerimizin tümü siyasal-demokratik taleplerimiz ile bütünlük içinde ele alınmalıdır.*

27) *İşyerlerinin baştan aşağıya demokratikleşmesi için kararlı bir mücadele yürütülmelidir.*

28) *Kamu emekçilerinin tüm mücadelesi, “sermayenin değil emekçilerin yönettiği bir ülke” hedefi çerçevesinde yürütülmelidir. Sendikalarımız sınıf mücadelesinin, devrim ve sosyalizmin mücadele okulları olarak kavranmalıdır.*

29) *Kamu emekçilerinin mücadelesini işçi sınıfının diğer katmanlarından ayıran, toplumsal yaşamın tüm alanlarında yürütülmekte olan baskı ve sömürüyü geriletme mücadelesinden tecrit eden, sınıfsal içeriğini bulandıran, devrim ve sosyalizmin hedefinden uzaklaştıran tüm girişim ve anlayışlarla mücadele edilmelidir.*

30) *Kamu emekçilerinin mücadelelerindeki temel siyasal perspektif, “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!” olmalıdır.*

(Bu metin **Kamu Emekçileri Bülteni’nin Haziran ‘00 tarihli sayısından alınmıştır**.)

Ankara: Enerji Yapı Yol -Sen eylemine bin emekçi katıldı...

Onurlu kamu emekçisi hesap soruyor

31 Mayıs'ta ek ücret zammı, özlük haklarının düzeltilmesi ve bir dizi talep için tüm gün iş bırakan Enerji Yapı Yol-Sen'e bağlı emekçiler, yaptıkları basın açıklamasıyla, eylemlerine devam edeceklerini ve 7 Haziran'da da yeniden iş bırakma eylemi yapacaklarını duyurmuşlardı.

7 Haziran tarihinde Enerji Yapı Yol-Sen'e bağlı emekçiler yine iş bırakarak alanlara çıktılar. Emekçilerin DSİ önünde buluşup Bayındırlık Bakanlığı önüne yürümesi ve burada bir basın açıklaması yapılması isteniyordu. Fakat bu kabul edilmedi. Bunun üzerine emekçiler DSİ önünden Güven Park'a yürüyerek, burada bir basın açıklaması düzenlediler.

31 Mayıs'taki eyleme kitlesel ve coşkulu katılımdan sonra, 7 Haziran'da yapılacak eylem için amaçlanan daha geniş bir katılımı. Fakat 7 Haziran'da gerçekleşen eyleme katılım önceki eyleme oranla oldukça düşüktü. Buna rağmen yaklaşık 1000 kişilik bir kitleyle basın açıklaması gerçekleştirildi.

Eyleme Enerji Yapı Yol-Sen'in dışında BES, Yol-İş ve TMMOB da pankartlarıyla katıldılar. Eylemde "Rant ekonomisi değil, üretim ekonomisi", "Bıçak kemiği kesti", "Onurlu memur hesap soruyor" dövizleri açılırken, en sık atılan sloganlar şunlar oldu: "Emekçinin depremi, hükümeti yıkacak!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçi-memur elele, genel greve!", "Yaşasın sınıf dayanışması!"

Basın açıklamasında Cengiz Faydalı bir konuşma yaparak mücadeleye devam edeceklerini söyledi. Katılım bir önceki eyleme göre düşük olmasına rağmen emekçiler coşkulu bir duruş sergilediler. Yapılan basın açıklamasının ardından sendika yöneticileri bakanla görüşmeye giderken, kitle buradan dağıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir: Konak'taki gösteriye 1500 enerji emekçisi katıldı...

Enerji emekçilerinden kazanana kadar devam kararlılığı

7 Mart'tan itibaren kazanılmış ve kazanılacak olan hakları için bir takım eylemliliklerde bulunan enerji emekçileri, Maliye Bakanlığı'na yazılı bir teklifte bulunmuşlardı. Ancak bu tekliflere ilişkin olarak bugüne kadar somut bir adım atılmadığından, Enerji Yapı Yol-Sen, ülke çapında 31 Mayıs'ta bir kez daha emekçilerin üretimden gelen gücüne başvurmuştu.

7 Haziran'da benzer eylemler bir kez daha gündeme geldi. Enerji emekçileri üretimden gelen güçlerini kullanarak iş bırakma eylemi yaptılar.

Bu çağrıya uyan İzmir'deki enerji emekçileri de iş bırakarak Konak Sümerbank önünde sabah saatlerinde biraraya geldiler. Yaklaşık 1500 emekçinin katıldığı eylemde; "Söz, yetki, karar çalışanlara!", "Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçi-memur elele, genel greve!", "Yılgınlık yok, direniş var!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Genel grev, genel direniş!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

17 Haziran'da Genel Temsilciler Kurulu'nun biraraya gelerek yeni eylemliliklerin ve süresiz iş bırakma eyleminin tartışılacağını, enerji emekçilerinin kulağının 17 Haziran'daki toplantıda olması gerektiğinin vurgulandığı eylem coşkuluydu.

Kızıl Bayrak/İzmir

Adana: Bingöl'de kamu emekçilerine karşı yoğunlaşan baskılar protesto edildi...

"Mücadelemiz fiili-meşru zeminde devam edecektir"

KESK Adana Şubeler Platformu, Bingöl'de kamu emekçileri üzerinde yoğunlaşan baskıları protesto etmek için 2 Haziran günü Adana merkez postane önünde bir basın açıklaması yaptı.

30 kişilik kitle; "Bu abluka dağıtılacak!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Direne direne kazanacağız!", "Baskılar bizi yıldıramaz!" vb. sloganlar attı. Basın açıklamasına sendikalar temsili düzeyde katılım sağladılar.

Cumartesi olmasına rağmen kamu emekçilerinin katılımının oldukça sınırlı olması düşündürücüdür. Basın açıklaması gibi bir "eylem" in baskıları püskürtecek bir niteliğe sahip olmaması ise bu durumun en önemli nedenidir.

Kızıl Bayrak/Adana

2 Haziran'da Adana KESK Şubeler Platformu'nun Adana merkez postane önünde Bingöl'deki uygulamalara karşı yaptığı faksalama eyleminde okunan basın açıklamasından:

Bingöl ilindeki kamu sendikalarının yönetici ve üyeleri üzerinde, özellikle Vali yardımcısı Yalçın Sezgin tarafından, baskı kurulduğu ve ciddi gerekçelere dayanmayan gözaltıların yapıldığı ve bunların sonucunda da kurum soruşturmalarının başlatılıp çeşitli cezalar verildiği ve arkasından sürgünler yapıldığı görülmektedir.

Sözkonusu baskılar sonucu; SES'in iki yöneticisi ve altı üyesi uydurma gerekçelerle gözaltına alınmış, bunlardan SES şube sekreteri Erkan Bakır ve SES eski şube sekreteri Rukoş Odabaş 3 ay tutuklu kalmış, ardından tahliye edilmiş, sonrasında da Erkan Bakır Kığı Sağlık Ocağı'na, Rukoş Odabaş Genç ilçesi Doğaneyverler Sağlıkkevi'ne, Buket Batka da Karlıova Devlet Hastanesi'ne sürgün edilmişlerdir.

19 şubat 2000 tarihinde yapılan basın açıklamasına katıldıkları gerekçesiyle SES Şube Başkanı Orhan Atabey, Eğitim-Sen Şube Başkanı Şevket Turan, Eğitim-Sen Şube Sekreteri Abdullah Ergünşah hakkında idari soruşturma başlatılmıştır. Soruşturmalara hala devam etmektedir.

1998'de 8 Mart Emekçi Kadınlar günü etkinliğine katılmak için Diyarbakır'a giderken güvenlik güçleri tarafından geri çevrilen SES şube yöneticisi ve üyeleri hakkında idari soruşturma açılmış, soruşturma sonucunda İl İdare Kurulu menfi muhakeme kararı almış ve sözkonusu yönetici ve üyeler 1-8 maaş kesintisi ile cezalandırılmışlardır.

(...)

-SES şube örgütlenme sekreteri Belkis Yutsever Vali yardımcısının keyfi tutumuyla hiçbir gerekçe gösterilmeden Genç ilçesi Selvi Sağlık Ocağı'na sürgün edilmiştir.

-Solhan ilçesinde SES' in sendikal çalışmalarını yürüten Nihat Butakın ile eşi Nuriye Butakın Yedisu ilçesine sürgün edilmişlerdir.

-Haber-Sen' in çalışmalarını yürüten Kubilay Kutlu, temsilcilik yetki belgesini alır almaz Yayladere ilçesine sürgün edilmiştir.

(...)

Biz Adanalı kamu emekçileri olarak bir kez daha belirtiyoruz ki; Adana'da, Bingöl'de ve tüm Türkiye'de grevli-toplusözleşmeli sendikal mücadelemiz fiili-meşru zeminde devam edecektir. Kamuoyunu konu hakkında duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Tuncay AKTEKİN

KESK Dönem Sözcüsü (Tarım Gıda-Sen İl Temsilcisi)

Seyhan Belediyesi'nde çalışan 1500 işçinin grev hazırlığı

Seyhan Belediyesi'nde çalışan 1500 işçinin TİS görüşmeleri arabulucu dönemini geride bıraktı. Bu konuda Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı Kemal Aslan ile görüştük.

Kemal Aslan, kendilerinin ücretlerde %100 artış talep ettiklerini; görüşmeler sonunda, işverenin, ilk 6 ay için %20, ikinci 6 ay için %15 önerdiğini; görüşmelerde anlaşamadıklarını, önümüzdeki günlerde grev kararı asacaklarını belirtti. Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı Aslan, Belediye-İş ve Hizmet-İş sendikalarını ziyaret ederek ortak çalışma yollarını aradıklarını; görüşmeler sonrasında bir eylem programı çıkaracaklarını; kitle örgütlerini dolaşarak, grevin nedenlerini ve meşruluğunu anlatıp destek isteyeceklerini; grev kararını da en kısa zamanda uygulayacaklarını söyledi.

Kızıl Bayrak/Adana

<https://rantey.org>

SASA grevinde kim kazandı?

SASA'da grev 13. gününde bitirilerek sözleşme imzalandı. SASA grevi, işçiler tarafından olduğu kadar, sermaye sınıfı ve IMF tarafından da yakından takip edildi. SASA işçisi imzalanan sözleşmeden memnun olmasa da, olumsuz bir tepki de göstermedi. Sabancı, böyle bir sözleşmeye mecbur kaldığını, bundan sonra da enflasyon programına uymayacağını söyleyerek hükümeti suçladı: *"Bizi buna mecbur bırakanlar suçludur!"* Sermaye örgütlerinde farklı görüşler ortaya çıkarken, Koç tartışmaya noktayı koydu: *"Yapılan, geçmişe dönük bir düzeltmeden ibarettir, enflasyon programını etkilemez."*

Peki gerçekte olup biten nedir? Kim ne kazandı, ne kaybetti? Kuşkusuz bu soruların yanıtı yalnızca SASA işçisi değil, tüm işçi sınıfı açısından önem taşıyor.

Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, SASA'nın *"yalnızca ücret uyumsuzluğu nedeniyle değil, sendikasıyla mücadele nedeniyle de greve çıktığını"* açıklamıştı. Adana Şube Başkanı Ahmet Kabaca ise, *"davamız sadece para değil"* demişti. Gerçekten de SASA işçisinin en önemli sorunu taşeronlaştırma ve sendikasıyla mücadeledir. 1983'te 3.900 kadrolu işçinin çalıştığı fabrikada, üretim yapılan bölümler dahil, kadrolu işçilerin atılması ve taşeronlaştırma yoluyla o günden bugüne bu sayı önemli ölçüde düştü. Önceki dönem 2.700 sendikal işçi varken, bugün bu rakam 1850'ye düşürülmüş bulunuyor. Taşeronlaştırma bu hızla devam ederse, sendikanın işlevsizleşeceği açıktır. Patron bu yolla hem sendikayı tasfiye ediyor, hem de işçileri gerek farklı ücretlerle, gerekse kadrolu işçi-taşeron firma işçileri vb. biçimlerde bölerek güçsüzleştiriyor. Dolayısıyla, taşeronlaşmanın önlenmesi, ücret artışından daha büyük bir önem taşıyor. Hatta, sendikasıyla mücadele ve taşeronlaşma önlenemezse, ücret artışının bir önemi kalmıyor. Çünkü, grevin başında M. Öztaşkın'ın söylediği gibi, *"talep ettiğimiz ücret artışı kabul edilse bile, kısa sürede sendikasıyla mücadele üyelerimizin bu haktan yararlanmaları mümkün değildir."*

Adana Şube Başkanı, üzerinde anlaşmaya varılamayan üç temel maddeyi şöyle sıralıyordu: 300 taşeron işçisinin kadroya alınması ve sendikal haklardan yararlanılması; sosyal haklarla ilgili ödemeleri kapsayan "üçlü paket" ve 250 milyon seyyanen ücret artışı.

Sendikanın taleplerini kabul etmeyen patron, son

1993

görüşmede 90 işçiyi kadroya almayı ve ücretlerin %60 artırılmasını teklif etmişti. Sabancı'nın talebi üzerine 12. gün tekrar masaya oturan sendika, grevin 13. gününde sözleşmeyi alelacele imzalayarak grevi bitirdi. Şube Başkanı sözleşmeyi "tüm emekçilerin zaferi" olarak ilan etti. Peki, bu "zafer" neyi içeriyordu?

Sözleşmenin kazanımları!

İmzalanan sözleşmeyle 137 işçi kadroya alınacak. Ücret artışı ise %15 artı 137 milyon (ortalama %67) şeklinde belirlendi. Burada grev ile kazanılanları daha iyi görebilmek için bir

karşılaştırma yapalım. Patronun grevden önceki son teklifi ile, sözleşmenin kazanımlarını ardarda sıralayalım:

Ücret artışı (grevden önceki teklif) %60 - (sözleşmede) %67. Kadroya alınacak işçi (grevden önceki teklif) 90 - (sözleşmede) 137. Yani zam oranı %60'tan %67'ye çıkmış, 90 yerine 137 işçi kadroya alınmış. Bu durumda grev, ücret artışında %7'lik bir "kazanım" sağlarken, ek olarak 47 işçi daha kadroya alınmıştır. "Gürleyip de yağmamak" diye buna denir! Peki, grev bunlar için mi yapıldı? Sanırsanız işçiler bu soruyu olumlu yanıtlamayacaklardır.

Sözleşme açıkça gösteriyor ki, sendikasıyla mücadeleye karşı talepler unutulmuştur. "Yalnızca para için değil, sendikal haklarımız için grevdeyiz" nutukları unutulmuştur. Böyle bir

sözleşmeyle sendikasıyla mücadele önlenemeyeceği gibi, önümüzdeki dönemde sendikalı işçi sayısının daha da düşeceği ve işten atılmaların süreceği kesindir. Dahası, ekonomik bakımdan da sözleşmeyle kazanılan hiçbir şey yoktur. En iyimser hesaplarla enflasyonun geçen yıl %70 olduğu göz önüne alınırsa, %67'lik artışın enflasyon karşısındaki kayıpları dahi telafi edemediği görülür. Kaldı ki, %67 rakamı sendikanın açıklamasıdır, bizim hesaplarımıza göre ise ortalama artış %65 düzeyinde kalmıştır. Sabancı, sözleşmenin imzalanmasından sonra, "işçilerime %60 vermeye mecbur kaldım" diyerek, aslında %60 ile %67 arasında sözü edilebilecek bir fark olmadığını ortaya koymuştur. Sonuçta, seyyanen artış ile ücret dengesizliği bir parça azalmış ise de, ortalama ücret reel olarak gerilemiştir.

"Üçlü paket" ne oldu?

İmzalanan sözleşmede greve neden olan "üçlü paket" yer almamaktadır. Sendika açıkça kazanılmış sosyal hakları gaspeden bir sözleşmeye imza atmıştır. Oysa, hangi işçiye sorsanız, sosyal hakların ücretin 3-5 milyon artmasından çok daha büyük bir önem taşıdığını söyleyecektir.

Biraz daha yakından baktığımızda, "%67" artışın sınırının da, sosyal hakların satışında saklı olduğu açıkça görülmektedir. Patronun, uyumsuzluğa yol açan son teklifi ile sözleşmedeki ortalama artış oranı arasındaki %7'lik fark, ortalama ücrete brüt 19 milyon olarak yansıtacaktır. Bunun yıllık toplam tutarı ise, grevden önceki görüşmede patronun "üçlü paket" için verdiği ve sendikanın kabul etmediği miktara eşittir. Görüldüğü gibi sendika, önce "üçlü paket" kapsamındaki sosyal hakları patrona hediye etmiş, sonra da bunu, % 7 ücret zammı biçiminde geri almıştır! İşçinin kazanılmış sosyal haklarının brüt 19 milyona tekabül eden ücret artışına dönüştürülmesi, ekonomik kazanım değil, kazanılmış hakların satılmasıdır. Böyle bir sözleşmeye de "emekçinin zaferi" denemez, "emekçinin satışı" denir. Toplam olarak bakıldığında, sözleşme ile kazanılan bir şey yoktur, yalnızca artış yüzdelik

olarak değil de seyyanen olmuştur. Patronun cebinden, grevden önce yaptığı tekliften bir kuruş fazla çıkmayacaktır!

**Sabancı “yangından mal kaçırıyor”,
ya sendika?**

Lastik işçilerinin hükümet kararıyla yasaklanmasından hemen sonra gündeme gelen SASA grevi, herşeyden önce grev hakkının savunulması bakımından önem taşıyordu. Ücret artışlarının “enflasyonla mücadele” adına %25 ile sınırlandırılmaya çalışıldığı bir dönemde, lastik grevinin yasaklanması, TİS sürecinde bulunan 300 bin işçiye verilmiş bir gözdağıydı. Sermaye, işçi sınıfının vazgeçilmez bir mücadele aracı olan grev hakkına saldırarak, sınıfa koşulsuz boyun eğmeyi dayatıyordu. SASA işçisi, dayatma karşısında grev silahını kullanmaktan çekinmeyerek önemli bir adım attı. SASA grevi, başta Sabancı’ya ait diğer fabrikalar olmak üzere, Çukurova’da TİS sürecindeki tüm fabrika ve işletmelerde işçileri cesaretlendirdi, sermayeyi telaşlandırdı. Birçok fabrikada %25 dayatmasının kırılmasında (SASA işçisinin greve çıkmış olması, yalnızca bu bile) etkili oldu.

Ne var ki, bir kez greve çıkıldıktan sonra, önemli olan onu kararlılıkla sürdürmek ve kazanmaktır. SASA açısından, bunun koşulları fazlasıyla mevcuttu. Üretimin teknik özellikleri nedeniyle patronun uzun süreli bir grevi göze alamayacağı açıktı. Sabancı, grev devam ederken “işçiler dışlerimi söktü” diyerek bu gerçeği kabullenmişti. Toros Gübre, Exsa, vb. büyük fabrikalarda sözleşmeler fiilen SASA grevine endekslenmiş durumdaydı. (Nitekim bunlar benzer biçimde ve aynı günlerde sonuçlandılar.) Bu durum, SASA grevi üzerinden sınıf dayanışmasının geliştirilmesi açısından da son derece büyük bir olanağın varlığına işaret ediyordu. En önemlisi, SASA işçisi, mücadeleye hazır ve kararlıydı. Tüm bunlar, koşulların SASA grevini başarıyla sonuçlandırmak için elverişli olduğunu gösteriyordu. Oysa, sonuçta ne oldu? Tam da Sabancı bir an önce sözleşmeyi bağlama çabasına girmişken, görüşme masasında işçinin kararlılığının sözcüsü ve haklarının tavizsiz savunucusu olması gereken sendika, yangından mal kaçırarcasına alelacele sözleşmeyi imzaladı.

Sabancı’nın acelesini anlamak mümkün. Peki, sendika grevi satmakta neden bu kadar hızlı davrandı? Elbette bu sorunun yanıtı, SASA grevinin işçi sınıfı hareketi açısından taşıdığı önemde yatmaktadır. Sendika bir yandan işçilerin gözünü boyayacak bir ücret artışını (rakamlar üzerinde cambazlık yaparak ve sosyal hakları satarak) “kazanmaya” çalışırken, diğer yandan sınıf mücadelesini “kızıştırmamak”, diğer sınıf bölükleri için mücadelenin yolunu açacak bir rol oynamaktan kaçınmak için elinden geleni yaptı. İşçilerin taban örgütlülüğüne, sendikadan bağımsız inisiyatif geliştirebileceği araçlara sahip olmaması, sendikanın işini kolaylaştırdı ve satış, işçilerin anlamlı düzeyde bir tepkisini çekmeden gerçekleştirilebildi.

Sınıf devrimcileri, gerek çeşitli platformlar üzerinden, gerekse bağımsız faaliyetleriyle belli bir müdahale çabası içerisinde oldular. Fakat bu müdahale gecikmiş, araçlar ve güçler bakımından yetersiz ve toplamda zayıf bir biçimde gerçekleşmiştir. Oysa, grev öncesinden gerekli hazırlıklar tamamlanabilir, daha etkili ve sonuç alıcı bir müdahale gerçekleştirilebilirdi. Yine de, girişilen çabayı sürdürmek bir ihtiyaçtır. Ne SASA işçisinin sorunları bitmiştir, ne de sınıf hareketi tatile girmiştir. Tersine, işçi sınıfı hareketli bir sürecin eşiğindedir ve sınıf devrimcileri her zamankinden fazla enerjiyle faaliyeti geliştirmek zorundadırlar.

SASA grevinin ardından...

Çukurova bölgesi, Türkiye işçi sınıfının içinde bulunduğu hareketli süreçte stratejik bir önem taşımaktadır. IMF programının sermaye devleti tarafından son hızla hayata geçirildiği bu dönemde TİS’ler de çetin geçmektedir. Ancak IMF-TÜSİAD hükümeti içi boş grev hakkını da işçi sınıfının elinden almakta, sendika bürokrasisinin ihanetinin de yardımıyla daha beter sefalet koşullarını dayatmakta, geçmişte kazanılmış ne kadar hak varsa budamaya çalışmaktadır.

İşçi sınıfı henüz sendikal ihaneti boşa çıkaracak bir birleşik-militan

karşı koyuş gösterebilmiş değil. Lastik-İş grevi önce engellenmiş, daha sonra sendika yönetimi tarafından IMF programı çizgisinde bir sözleşme imzalanmıştır. MARSA’da çalışan 800 işçiden 250 kadrolu işçinin grevi yine sendika merkezinin işverenle imzaladığı sözleşme sonucu engellenmiştir. Taşeronlaşma, MARSA’da grev hakkının işveren üzerinde hiçbir yaptırımında bulunamamasına yol açmıştır.

Bu süreçte SASA’da başlayan grev, SASA işçisinin sınıf kardeşlerinin öncüsü olabileceği öngörüsüyle Türkiye işçi sınıfının gündemine oturmuştu. SASA grevinde işçilerin göstereceği direnç, bundan sonra TİS sürecine girecek fabrikalar için örnek ve öncü olabilecekti. 16 Mayıs’ta SASA işçisi greve çıkarak böyle bir misyon yüklendi. Ancak sendikal ihaneti boşa çıkaramadı, bu misyonun gereklerini yerine getiremedi.

SASA, Sabancı Holding açısından önemli bir sanayi tesisi, petro-kimya sektöründeki 20 büyük fabrikadan biri. İşlenen hammaddenin kimyasal özelliklerinden dolayı, fabrikanın durması ve tekrar üretime başlaması işverene pahalıya mal oluyor. SASA uluslararası tekellerden Dupont’la evlilik yapmış durumda. Dolayısıyla, Petrol-İş’te örgütlü olan SASA işçilerinin grev silahı işveren üzerinde etkiliydi. Kadrolu 1850 işçi üretimde yer alıyor. Bu işçilerin dışında üretimde yer alan 500 işçi ise taşeron firmada çalışıyor. İşte SASA işçisi bu koşullarda grev silahını etkili bir biçimde kullanamadı.

Süreç nasıl gelişti?

SASA’nın örgütlü olduğu Petrol-İş’te yönetim geçen yıl değişti. 1850 işçinin 850’sinin oyunu alan yönetim MHP’li. Eski yönetim demokrat işçilerden oluşuyordu. Ancak kongrede solcular kendi aralarında birlik sağlayamadıkları için, sayısal çokluklarına rağmen, seçimi MHP’liler aldılar. Fabrika işçi temsilciliklerine sendikal çalışmadan bihaber, sınıf bilinci zayıf olan MHP’li işçiler özel olarak getirildiler. Öncü misyonu olan işçilerin temsilci olmasına ise engel olundu. SASA işçisi, diğer sınıf kardeşlerine oranla sınıf bilinci gelişmiş olmakla birlikte, düzenin sınıfı sağcı-solcu diye bölme oyununu bozamadı. Yeni yönetim başa geldikten sonra öncü işçiler sendika-işveren işbirliğiyle tek tek atılırken, solcu işçiler yalnızca yönetime dış bilemekle kaldılar.

Ancak tüm bunlara rağmen sendika, sermaye devletinin kendine biçtiği misyonu tam olarak yerine getirebilmiş, Çukobirlik’te yaratılan kutuplaşmayı SASA’da yaratabilmiş değil. İşçiler, işçinin sağcısı-solcusu olmaz diyebiliyorlar. Yine de sendika herkesin gözü önünde kirli oyunlar oynarken, birbirlerine destek çıkmıyorlar. Fabrikada hakim olan atmosfer; işveren istediğini atabilir, yapılacak bir şey yok, yasal dayanağımız yok, kaybedeceğimiz tazminatımız var, vb. şeklinde. 10-15 yıllık işçiler ise, her TİS sonrasında olduğu gibi, “acaba ne zaman atılırız?” hesabı yapıyorlar.

TİS sürecinin genel tablo üzerinden çetinliği ortadayken, işçiler sendikaya endeksli bir mücadele çizgisi takip ettiler. TİS komiteleri oluşturma, grev sırasında birliklerini işverene ve sınıf kardeşlerine gösterecekleri grev çadırı kurma şeklinde bir girişimleri olmadı. Oysa IMF-TÜSİAD hükümeti Lastik-İş grevinin engellenmesinin ardından gerçekleşecek grevlerde nasıl bir politika izleyeceğinin sinyallerini vermişti. Ya grev yasaklarıyla işçi sınıfının önüne çıkacak ya da sendikal ihaneti devreye sokacaktı. Gerçekleşen ikincisi oldu.

Reformistler grevin kazanımıyla sonuçlandığını söylüyorlar. Oysa kabul edilen koşullar işverenin greve gitmeden önceki dayattığı koşullarla hemen hemen aynıdır. İşveren grev sonucunda önceden belirlediği şartları kabul ettirmiştir. İlk 5 gün üretim sürdü, grevin ancak 7. gününde üretim tamamen durdu. (Üretim, işlenen hammaddenin özelliğinden kaynaklı, 2 günde durdurulabiliyor. Ancak işveren üretimin 7 günde aşamalı olarak durmasını önceki yıllarda işçilere kabul ettirmiş.) Bugünlerde ise SASA’nın yıllık bakımı yapıldı. Grev silahını sermaye kendi lehine kullanabildi.

Şu an işçiler “ne yapılabilir” sorusunu soruyorlar. Ne yapılabilir? Öncelikle, işçiler sermaye devletinin topyekün saldırılarına karşı birlikte duruş sergileyebilmeliler. DSP’lisi, MHP’lisi, DYP’lisi, CHP’li’si, Kürtü-Türkü, Alevisi-Sünnisiyle tüm işçiler, saldırıların tek kaynaktan geldiği bilinciyle davranmalı, sınıfı yapay ayrımlarla bölüp parçalama girişimlerine tek yumruk halinde engel olmalıdırlar. İkincisi, sendikalarda ihanet parçalanmalıdır.

Aslında zorlu süreç bundan sonra başlıyor. SASA’da yaşanan bu grevin ardından, kadrolu, taşeron, sözleşmeli tüm işçiler, tensikatlarla, taşeronlaşmaya, sendikasızlaştırmaya, iş güvencesinden yoksunluğa, sefalet koşullarına karşı dayanışmalı bir mücadele, komiteler kurarak sendikayı harekete geçmeye zorlamalıdırlar.

En büyük kanemici asalaklardan Sabancı açıklıyor... **Özelleştirmeye** **işçi kıyımı artacak!**

25 Mayıs tarihli *Hürriyet* gazetesinin verdiği habere göre, İstanbul Sanayi Odası'nın aylık meclis toplantısına katılan Sakıp Sabancı, özelleştirmeden sorumlu Devlet Bakanı Yüksel Yalova'yı sorularıyla terletmiş. Özelleştirmede 20 yıldır vakit kaybedilmesinden yakınan Sabancı, Bulgaristan'ın "bile" bu konuda Türkiye'yi sollamasını hazmedemiyormuş. TUSİAD'lı bu asalak sömürücü, özelleştirmenin bir an önce olup bitmesi gerektiğini ise, *"Ben köprüyü sattırmam diyenlerin ruhu hala ortalıkta dolaşıyor. Artık rakamlar konuşsun, palavra bitti. Şalterleri ne zaman indireceksiniz? Özelleştirmeyi kim engelliyor agham?"* sorusuyla dile getiriyor.

Tekelci burjuvazinin, Sabancı gibi bir oligarkın dilinden, özelleştirme saldırısında bunca hızlı davranan son saldırı hükümetine bile bu şekilde sitem etmesi, kendisine olan güvenin ifadesi olsa gerek. Neden güvenmesin ki? Son 5 yıl içinde gerçekleştirilen özelleştirmeler karşısında işçi sınıfı ve emekçi kitleler, bu saldırıyı püskürtmek için birleşik-militan bir eylemliliğe girmediler. Özellikle 5 Nisan '94 paketinden sonra hız kazanan özelleştirme saldırısı, bugüne dek işçi ve emekçilerden epeyce şey alıp götürdü. '80 sonrasında hızla gerileyen sanayi üretimin yerini artık bir rant-faiz-mafya ekonomisi almış durumda. Burjuvazi bu çürümüşlük üzerinden servetine servet kattıkça, işçi-emekçi kitlelerin sefaleti görülmedik boyutlara ulaştı. Enflasyon/zam politikaları, emekçilerin sofrasındaki son kırıntılara da el uzatıyor. Servet-sefalet uçurumu her geçen gün daha da derinleşiyor. Eğitim, sağlık gibi temel hizmetler adım adım özelleştiriliyor.

Bu saldırılar karşısında güçlü bir karşı-saldırının örülebilmesi, burjuvaziyi daha fazla cesaretlendiriyor. Nitekim Sakıp "Ağa", Bakan Yalova'ya özelleştirme konusunda cesur davranılmasını buyurmaktadır. Kendinden o kadar emindir ki; *"Özelleştirme yapılırken bir dönem işçi çıkarılacak, sonra daha fazlası alınacak. Bunları köşeli de olsa söylemek lazım"* diyerek, saldırının kapsamını açıkça ortaya koymaktan çekinmemektedir.

Özelleştirmenin en başta işçi kıyımı anlamına geldiğini işçiler artık kendi deneyimlerinden de biliyorlar. Sabancı'nın "işçi çıkarılacak" sözleri, aslında yeni bir şey değil. Örneğin çimento, liman, denizcilik işletmeleri, HAVAŞ, Sümer Holding, ORÜS gibi KİT'lerin '89-98 arasında özelleştirilen 80 civarındaki işletmesinde işten çıkarma oranı %70-100'leri bulmuştur. Bu tensikatlar sonucunda sendikasılaşırma da aynı oranlardadır. (Veriler Petrol-İş '97-99 Yıllığı)

Özelleştirme saldırısında doğrudan işçi kıyımlarının yanısıra bir de dolaylı

yollardan işsizleştirme vardır. Emekli olan işçi yerine kadrolu işçi alınmaması bunun bir örneğidir. Ya da işgücüne ihtiyaç duyulduğunda, taşeronlar aracılığıyla geçici-sözleşmeli istihdama başvurulmaktadır.

Sabancı, sonra daha fazla işçi alınacağını söylüyor. Peki, daha sonra fazlası alınacaksa, neden şimdi işçi çıkarılıyor? Sorunun yanıtı, özelleştirme saldırısının canalcı noktasını ele vermektedir: İşçi sınıfının mücadelelerle kazandığı sosyal-siyasal kazanımlarını bir çırpıda gaspetmek, kapitalizmin ilk dönemdeki vahşi sömürsünü hayata geçirmek vb.'nin yoludur özelleştirme. Halihazırda az buçuk örgütlü, kırıntı düzeyinde de olsa sosyal hakları olan işçiler çıkarılacak ki, sendikal haklar ve örgütlülükler yokedilebilsin. Yeni alınacak işçiler, en ağır çalışma koşullarında ve acımasız bir sömürü altında çalıştırılabilir. Taşeronlaştırma yaygınlaştırılsın, istendiğinde tazminatsız işçi çıkarılsın, fazla mesailerle çalışma süresi günlük fiilen 12-13 saate çıkarılsın, vb.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri hayli zorlu süreçler bekliyor. Özelleştirme ile elele sürdürülen işçi kıyımları, işçileri bu zorlu süreçlere sürüklemenin adımlarıdır. İşçi sınıfı ya işsizliğin giderek artmasına seyirci kalacak, dolayısıyla işçilerin sermayeye bağımlılığı iyice pekişecek, gelecek güvensizliği artarak, sömürü gittikçe yoğunlaşacak; ya da özelleştirmeye karşı başlattığı mücadelesiyle;

"Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!"

"Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.)!"

"Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi!"

"İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asari ücret!"

"Eşit işe eşit ücret!"

"Her türlü fazla mesainin yasaklanması!"

"Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemlerinin ve taşeronlaştırmanın yasaklanması!" vb. belli başlı taleplerin elde edilmesinde anlamlı mesafeler kaydedecektir.

Bir SASA işçisinin grev sürecinde söylediği gibi; *"Dünyada oturmuş bir sistem var. Bu sistem, işçilerin yaşam koşullarını kötüleştirirken, patronların daha da zenginleşmesine yolaçıyor. İşçilerin bu sistemde iyi bir yaşam sürmeleri mümkün değil. Bunun için kanlı bir ateş çemberinden geçmeleri gerekir ki iktidar olabilsinler"*.

Özelleştirmeye karşı mücadeleye girişmek, bu "ateş çemberinden geçmek" üzere atılmış büyük bir adım olacaktır.

Sınıf dayanışması **alanındaki zayıflığı aşmak** **hayati önemdedir**

Sermayenin işçi ve emekçilere yönelik topyekûn saldırısı olanca hızıyla sürüyor. İşçi ve emekçiler cephesinden buna karşı topyekûn bir karşı koyuş henüz gerçekleştirilemediği için anlamlı bir başarı elde edilemiyor.

Özel mülkiyet üzerinden egemen olan sermaye sınıfı, bireyciliği ve bireysel kurtuluş anlayışını işçi-emekçiler arasında egemen kılmaya çalışıyor. Bunu toplumsal bünyeye empoze etmedeki başarısının, kendi egemen konumunu sürdürebilmesiyle doğru orantılı olduğunu biliyor. Aileden eğitime, üretim alanlarından devletin tüm kurumlarına kadar her alanda bireysel kurtuluş anlayışı egemen kılınıyor. Yüzyılların sömürücü deneyiminden çıkarılan bu anlayış kendisini en veciz şekilde, "Her koyun kendi bacağından asılır", "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" vb. deyimlerde ifade ediyor.

Ancak işçi ve emekçiler içinde bu anlayışı egemen kılmaya çalışan sermaye sınıfının böyle davrandığı söylenemez. Her ne kadar her sermayedar kendi çıkarları için rakip sermayedarı altederek iflasa sürüklüyor olsa da, işçi-emekçiler ile sermaye sınıfının hayati çıkarılarının çatışması derinleştikçe, kendi aralarındaki çatışma geriye itilerek, işçi-emekçilerin karşısına bir cephe halinde çıkılıyor.

Sınıfa topyekûn saldırının sürdüğü bugün karşımızda tam anlamıyla örgütlü bir sermaye sınıfı gerçekliği var. TUSİAD'dan TÜGİAD'a, MÜSİAD'dan TOBB'a, ticaret odalarından TİSK'e, ordusu, polisi, medyası ve düzen partileri ile bir avuç sömürücünün kurumsallaşmış örgütlü egemenliği var. Her sınıftan daha fazla örgütlenmeye ve sınıf dayanışmasına ihtiyaç duyan ve toplumsal-maddi üretimin yegane yaratıcısı olan işçi sınıfı ise, birlikten, örgütlülüğünden, önderlikten ve sınıf dayanışmasından alabildiğine uzak tutulmaktadır.

Topyekûn saldırıda önemli mesafelerin katedildiği bugün sınıf dayanışmasının önemi bir kat daha artmıştır. Fakat halihazırda sınıf mücadelesinin geleceği açısından önem taşıyan bu alanda belirgin bir zayıflık yaşanıyor. Bunu koşullayan bir dizi neden var. Sınıfa yönelik saldırıların genel karakterinin üstü örtülerek, sınıfın şu veya bu bölümüne yönelik olduğu yanlışlaması yaratılarak, eylemli sınıf dayanışmasının önüne geçilebiliyor. Bir diğer yönü ise sınıfın bilinç düzeyi, örgüt ve önderlik boşluğudur. Elindeki kaybetme kaygısı ile sermayenin baskı ve terörü, önderlik sorununa bağlı olarak sendika bürokrasisinin engelleyici tutumu diğer etkenlerdir.

Eğer işçi ve emekçiler, sınıfın hangi bölümüne yöneldiğine bakmaksızın, mevcut saldırıyı kendilerine yapılmış bir saldırı olarak görüp, sınıf kardeşleriyle eylemli sınıf dayanışması içine girebilirse, bu işçi ve emekçilerin kendisine olan güvenini artıracaktır.

Peki tersi durumda neler olacaktır? Örneğin sağlıkta özelleştirme ile SSK'nın tasfiyesini ele alalım. Bu saldırıya sessiz kalacak bir sınıfın yaşayacakları az-çok bellidir. Bu ya ölü ve hasta bedenlerimizin hastanelerde rehin tutulması ya da hastane kapısından dahi girmeden mezara girmekle sonuçlanacaktır. Bununla da kalmayacak, sermaye sınıfı işçi sınıfının eylemli sınıf dayanışması ve direnişini görmediği oranda, bundan aldığı cesaretle, saldırılarını daha da azgınlaştıracak, sınıfın mevcut örgütlülüğü başta olmak üzere, ücret, iş güvencesi ve bir dizi demokratik-sosyal haklarına başvuracaktır. Nitekim yapılmakta olan budur. Eylemli sınıf dayanışması yükseltilemediğinde, sermayenin yıkım programları tam bir başarı kazanarak, sınıf açlığı ve yıkımın kucağına itilecektir.

Sınıf mücadelesinde böylesine önemli bir yere sahip olan sınıf dayanışması, bilinç, örgüt ve önderlik sorunu nedeniyle oldukça yetersiz bir düzeydedir. Ve bu alandaki en büyük engellerden biri sermaye uşağı sendika bürokratlarıdır. Hair sendika bürokratları işçi ve emekçilerin sınıf dayanışması alanında bağımsız tutum geliştirmelerinin önüne geçmek için sahte görüntüler yaratıyorlar. Gazete demeçleri, basın açıklamaları ve en fazlasından birkaç sendika yöneticisinin grev ziyareti vb.'nin adı sözde sınıf dayanışması oluyor.

Bir kez daha görev ilercisi-öncü işçiler ile sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Bulunulan her işletme ve fabrikada sınıf dayanışmasını olanaklı kılacak taban örgütlülükleri yaratılmalıdır. Bu örgütler maddi yardımdan grev ziyaretlerine, iş yavaşlatmadan iş durdurmaya, dayanışma grevinden işgal ve direnişlere kadar, sınıfın eylemli dayanışmasını bütün yönleriyle sergileyebilmelidirler.

Diğer bütün alanlarda olduğu gibi sınıf dayanışması alanında da başarı, bir kez daha, devrimci önderlik boşluğunun ne oranda doldurulabileceğine sıkı sıkıya bağlıdır.

Murat Dil ölüme terk ediliyor

Murat Dil, TİKB davasından yargılanıp, tutuklanan devrimci bir tutsak. Şu an kanser hastası ve doktorlar hayatının aylarla sınırlı olduğunu belirtiyorlar. CMUK'un 399. maddesinde bulunan infaz ertelemesinin kendisi için gerçekleşmesi gerekli. Ancak başvurulara rağmen infaz ertelemesi gerçekleştirilmiyor.

Bu konuyla ilgili 5 Haziran'da Murat Dil'in ailesi, avukatları ve arkadaşları İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin, yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Sadece Murat Dil değil, birçok kişi bu durumdadır. Bilindiği gibi cezaevleri sağlıklı bir ortamdır. Devlet bu konuya ilişkin olarak bir şey yapmıyor. Herhangi olumsuz bir gelişmede sorumlu bu konunun ilgilileri ve devlettir."

Avukat Sevim Akad ise Murat Dil'in durumuna ilişkin olarak şunları söyledi: "8 ay önce rahatsızlık kendini gösterdi. O an Gebze Cezaevi'nde bulunan Murat Dil, daha sonra Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'ne gönderildi. Çok geç bir tarih olan 3.3.2000'de Haseki Hastanesi'nde tahlillere başlandı. 1.6.2000'de kesin tanı konuldu. Kanser olduğunun belirlenmesi üzerine infaz ertelemesi için başvurduk, ancak bir takım keyfi engellerle karşılaştık. İnfaz ertelemesi için gerekli prosedür tamamlanınca çok geç kalınmış olunacaktır."

Avukat Sevim Akad sözlerine şöyle devam etti: "Yıllar önce 8 günde bir insan yargılanıp infaz edilebildi. Ama infaz ertelemesi için hastalığın kati teşhisi 8 ayda yapılamadı iki binli yıllarda. Bir insanı öldürmek bu kadar kolay, yaşatmak bu kadar zor olmamalı."

Söz alan Murat Dil'in annesi Zöhre Bat ise; "İçeri girenler değil içeri atanlar teröristtir. 8 aydır çocuğum hasta, kendisine bakacak durumda değil, versinler ben bakarım. Ankara'da 10 kişi öldürüldü. Emri

Cumhurbaşkanı verdi. Acı çekmiyorlar. Acı nedir bilmiyorlar. Sorumlu devlettir. Bunu ödeyecek. Bunun hesabını ödeyeceğim onlara" dedi.

6 Haziran'da Murat Dil'le ilgili Bayrampaşa Cezaevi önünde TUYAB bir basın açıklaması yaptı. Kardeşi Abdullah Dil tarafından okunan basın açıklaması polis müdahalesiyle yarıda kesildi. Basın açıklaması sonrasında kitlenin içinden ve ara sokaklarda aileler gözaltına alındı.

(...)

Murat Dil ölümün kıyısında duruyor. Öncesinden Hanım Baran, Polat Yiğit... örneklerinde olduğu gibi. Ve devletin öldürülecekler listesi bir hayli uzun: Filiz Güllökuer, Sevgi İnce, Burdur Cezaevi'nde Cemal Çakmak, Birsan Dermanlı, Gebze Cezaevi'nde, Aydın Balkır, Serfinaz Salatan, Pervin Kurtuluş. Murat Dil'in ölümcül bir hastalığa yakalanmış olması nedeniyle CMUK'un 339. maddesi gereğince cezasının ertelenmesini istiyoruz.

TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği)

Murat Dil ile ilgili Av. Sevim Akad'ın yaptığı basın açıklaması metninden...

... Tüm raporlar toplandıktan sonra Bayrampaşa Devlet Hastanesi 1.6.2000 tarihinde sağlık kurulu raporunda tanıyı "İNOPERE KARACİĞER TÜMÖRÜ" olarak bildirmiştir.

Bu arada avukatları olarak 26.5.2000 tarihinde infaz ertelemesi için Gebze Savcılığı'na başvurduk. Bu başvurumuz İstanbul Savcılığı'na gönderildi. Savcılık durumun tespiti için sağlık kurulu raporunu isteyen yazıyı 30.5.2000 tarihinde İstanbul Özel Tıp Kapalı Cezaevi Müdürlüğü'ne göndermiştir. Sağlık Kurulu raporunun içeriğinde hastalığın mahkumun hayatı için kafi bir tehlike teşkil ettiği hususu açıkça belirtilmediği için, savcılık bu husustaki eksikliğin giderilmesini istemektedir.

Müvekkil ile cezaevi hastanesinde koşusunda özel izin ile yapmış olduğumuz görüşme neticesinde, aşırı kilo kaybı olduğu, yüzde matlaşma ve konuşmada güçlük çektiği ve tokalaşma gücünün dahi çok az olduğu görülmüştür. Doktorlarla yapılan görüşmelerle aylarla sınırlı bir yaşamdan bahsedilmektedir.

CMUK 399. m. "Akıl hastalığına tutulan mahkumlar hakkında hürriyeti bağlayıcı cezanın infazı iyileştikten sonraya bırakılır. Diğer bir hastalık dahi hürriyeti bağlayıcı bir cezanın infazı halinde mahkumun hayatı için kafi bir tehlike teşkil ediyorsa bu hastalıkta dahi aynı hüküm tatbik olunur." der. Buradan çıkaracağımız sonuç, hastalığı hayatı için yeterince tehlike teşkil eden mahkum iyileştikten sonra infazına devam edilmek üzere cezasının erteleneceğidir.

Müvekkil açısından infaz ertelemesi

koşulları mevcuttur. Ancak hastalık gözle görüldüğü, raporlarla ortaya konulduğu halde, sağlık kurulu raporunda bu durum açıkça belirtilmediği için, halen bir gelişme kaydedilememektedir. Burada açıkçadan kastım, herkesin anlayabileceği şekilde Türkçe yazılmamış olmasıdır. Zira tıp dilinde durum gayet açıktır ve doktorlara gerekli bilgiyi vermektedir. Bu raporu gören bir doktor, hastanın ölmek üzere olduğunu ve iyileşmesinin mümkün olmadığını anlamaktadır.

Cezaevinde olması nedeniyle annesiyle dahi görüşemeyen, ayakta duramadığı ve acıları nedeniyle herhangi bir hareketi yapamayan, kendisi yürüyüp, yemek yiyemeyen bir insandır sözkonusu olan ve bu durumda olan başka tutuklu ve hükümlüler de vardır. Yasanın tanıdığı olanaklardan yararlanmaları dahi bir takım prosedürlere takılarak, ya engellenmekte ya da geciktirilmektedir.

Savcılığın verilen raporu yeterli görmemesi halinde Adli Tıp'tan kati rapor isteme durumu vardır. Bu durumda da Adli Tıp'tan raporun çıkması için bir süre daha geçecektir. Raporun Adalet Bakanlığı'na gönderilmesi ve izin için geçirilecek süre biraz daha süreci uzatacaktır. Korkarım ki müvekkilim için infaz ertelemesi için gerekli prosedür tamamlandığında artık çok geç kalınmış olacaktır.

8 günde bir insan yargılanıp infaz edilebildi yıllar önce, ama infaz ertelemesi için hastalığın kati teşhisi 8 ayda yapılamadı ikibinli yılda. Bir insanı öldürmek bu kadar kolay ve bir insanı Yaşatmak bu kadar zor olmamalı.

Cezaevleri ve sağlık koşulları

Devletin cezaevleri politikası, devrimci tutsakların teslim alınması ve yok edilmesi temeline dayanmaktadır. Bugüne kadar, cezaevlerinde onlarca tutsak, devlet tarafından gerçekleştirilen katliamlar sonucu yaşamını yitirirken, onlarca da sessiz imha sonucu öldürülmüştür.

Cezaevindeki tutsağın sağlık problemleri, "gözetim süresince" görülen işkencenin etkileriyle başlar. Dar ve nemli mekanlar, birçok bulaşıcı hastalığı barındıran kalabalık koşullar, hastalıkların başlamasını ve varolanların da ilerlemesini getirir. Ortamın ve suların hijyenik olmaması da hastalıkların kolayca yayılmasını sağlar. Özellikle '96' büyük Zindan Direnişi sonrasında kalıcı rahatsızlıkları olan tutsakları da saydığımızda, durumun vahameti daha iyi anlaşılır. Bu denli kalabalık bir hasta kitle karşısında, cezaevlerinde doktorun günün yalnızca birkaç saatinde bulunduğu ve tedavi yerinin ilaçların olmadığı küçük bir revirden ibaret olduğunu da unutmamak gerekir. Tedavi olmak amacıyla hastaneye gitmek ise tam bir işkenceye dönüşmektedir. Onca zorluklarla hastaneye sevk çıkartılabildiği koşullarda ise, askerin muayenehaneden çıkmaması tedavinin yapılmasını engellemektedir. Tüm bu yaşananlara ring araçlarında askerin fiziki

saldırıları da eklenmektedir.

F tipi cezaevleri, bugün gericiilik tarafından cezaevlerinde her türlü sorunun çaresi olarak gösterilmeye çalışılıyor. Kullanılan argümanlardan biri, kalabalık koşulların sağlıklı ortamından uzaklaşıldığında (yani hücrelere geçildiğinde) bulaşıcı hastalıkların geçmesi engelleneceği, böylece sağlık sorunlarının büyük oranda çözüleceğidir. Bu büyük bir aldatmacadır. Çünkü, şu an tedavileri engelleyen bizzat devlettir. Sağlık alanında yapılanların hepsi, ancak, tutsakların ortak gücü ile sağlanmaktadır. Hücrelere geçildiğinde tutsakların ortak direnme gücü de kırılacak ve tutsak tümüyle, devletin zerresi bile olmayan insafına bırakılmış olacaktır. Üstelik bugüne kadar yapılan araştırmalar hücre sisteminin yarattığı fizyolojik ve psikolojik rahatsızlıkları (sürece yayılan ve geri dönüşü mümkün olmayan rahatsızlıklardır bunlar) bütün açıklığı ile ortaya koymuştur.

Ayrıca devlet, tedavilerin yapılamamasına gerekçe olarak, çoğu kez ödenek eksikliği gösteriyor. Bu da büyük bir yalandır. Çünkü biz biliyoruz ki, Adalet Bakanlığı, yakında tamamlanmak üzere olan hücrelere trilyonlarca lira para ayırmıştır. Ödenek yokluğunu düşünmek akıl kârı değildir. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Süleyman Yeter duruşması:

Katiller korunuyor!

Süleyman Yeter'in gözaltında katledilişi sonrasında açılan davaya Sultanahmet Adliyesi 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

Duruşmaya, tutuklu sanıklar Mehmet Yutar ve Erol Erşan gelmezken, gıyabi tutuklu sanık Komiser Yardımcısı Ahmet Okuducu ise "bulunamadı".

Av. Ercan Kanar'ın gıyabi tutuklu sanık hakkında işlem yapmayan emniyet görevlileri hakkında suç duyurusunda bulunulması talebi mahkemece yine reddedildi. Mahkeme heyeti, Mehmet Yutar ve Erol Erşan'ın tutukluluk hallerinin devamına, 2 celsedir duruşmaya getirilmeme nedenlerinin ilgililerden sorulmasına, bir daha ki celse getirilmelerine ve mahkemenin 17 Temmuz'a ertelenmesine karar verdi.

Duruşmaya Limter-İş, Genel-İş, Belediye-İş, Nakliyat-İş, Eğitim-Sen, SES, Basın-İş, Deri-İş Tuzla Şubesi, Emekli-Sen, İHD, TUYAB, ICAD Türkiye Temsilciliği, Af Örgütü temsilcisi, direnişlerinin 63. gününde bulunan tersane işçileri, IDLB, MÜDER, EKB, DMP, Bursa İHD ve Bursa Tuncelililer Derneği'nden katılım oldu.

Duruşma sonrası "Süleyman Yeter ölümsüzdür", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Süleyman Yeter kavgamızda yaşıyor" sloganlarıyla adliyeden çıkıldı. Avukat Keleş Öztürk'ün duruşma hakkında verdiği bilginin ardından, Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Kazım Bakış işkencecilerin korunduğunu ve yetkililerin görevlerini yapmadığını dile getirdi.

“Çocuklarımıza dokunmak için önce bizi ezip geçmeleri gerekiyor”

Sözün bittiği yerdeyiz!

Sözü uzatmadan başlayalım. Bıçağın kemiğe dayandığı yerdeyiz. Keza bugüne kadar susmuş olanlar dahi döşenen vahşet taşlarıyla çığlık atmak zorunda kalacak.

Ben bir anayım, çaresizlikten kıvrınmak yerine oğluna sahip çıkan bir anayım. F tipi adı verilen, “villa-oda” denilen kan tezgahının karşısında duran; susmanın başladığı yerde insanın biteceğini bilen bir anayım.

Girişten anlayacağınız gibi son bir -iki yıldır adını sıkça duyduğumuz- aslında mazisi daha eski olan F tipi cezaevlerinden bahsedeceğim!

Kendine F tipi denilen cezaevlerini bugüne kadar hep duyduk. Onları görme “şansımız” olmadı. Artık bu bir şans mıdır, şanssızlık mıdır bilemiyorum, ama F tipi cezaevini gezmek imkanım oldu. İzmir’in Buca ilçesi Kırklar köyüne gezmek amacıyla gitmiştik. Orada dağın başında yapayalnız ve insanı ürküten büyüklükte bir inşaat vardı. İlk aklıma gelen bunun bir fabrika inşaatı olduğuydu. Çalışan işçilere sorduk; meğerse yapılan inşaat, F tipi cezaevinin inşaatıymış. Bir anda tüylerim diken diken oldu. İşte o, “çocuklarımızı, kanlarını akıtarak koyacakları yer” dedim. Benim için dehşet verici bir durumdu. Dayanılmaz bir öfke ve kinle doldu o an içim. Her yerini gezdim inşaatın. 2,5 metre yükseklikte küçük, itin bile yaşayamayacağı hücrelerle karşılaştım. Bir insan burada senelerini geçirirse kesin çıldırır diye düşündüm.

Tüm bu düşünceler zihnime üşüşürken, gece rüyamda bu cezaevini ellerimle paramparça ediyordum. Oğlumun, çocuklarımızın buralara konmasına izin veremezdim. Bu öfkeyle parçaladım, yağlı beton kalın duvarları!

F tipi denilen bu Ortaçağ dehlizi bozması cezaevleri sadece fiziki imhayı içermiyor, onun asıl amacı psikolojik. Temelinde insana ait değerlerin imha edilmesi var. Bunu anlamak için kime, neye karşı yapıldığına bakmak yeterli. İçerde bizim çocuklarımız dayanışmayla yaşıyorlar. Yedikleri yemekten çamaşıra kadar herşeylerini birbirleriyle paylaşmasını biliyorlar. Kısacası yaşam kolektif sürüyor. Hücreleri yapanlar işte bunları imha etmek istiyor. Hücreleri yapanlar bu erdemlere karşı olanlardır. Bencilleşmiş, paylaşmasını bilmeyen kafaların ürünüdür F tipleri. Buradan tekrar sormak gerekiyor; cebindeki on kuruşu bile paylaşmasını bilen benim oğlum mu terörist, yoksa onu içeri tikanlar mı?

Düşünüyorum bazen, insanlar kafalarını kaldırıp etraflarına baksalar ya. Görseler ne kadar yabancılaştığımızı birbirimize. Aynı binada oturduğumuz üst komşumuzun adını bile bilmiyoruz. İşte içerdekiler, siyasi tutsaklar, bu yabancılaştırmaya, uzaklaştırmaya inat paylaşmayı, birarada yaşamayı savunuyorlar. Yani onlar sadece kendilerini değil, bizi de savunuyorlar.

Televizyonlarda, basında çarşaf çarşaf okuyoruz. Silahlar, cep telefonu var diye içerde. Silah, cep telefonu mafyalarda var. Pislik yine aynı yerde. Bizim çocuklarımız ise bırakın bunları, yaşadıkları 10 metre yükseklikten bile

mahrum edilmek isteniyor. Bunları aslında hepimiz biliyoruz, yine de seçim meydanlarında sürekli yalan söyleyenlere inanıyoruz.

Ben tekrar F tipine dönmek istiyorum. Bu cezaevlerinden birinin yapımı da Sincan’da sürüyor. Geçenlerde bir grup milletvekili gezmeye burayı; “Bize anlatılanlarla gördüklerimiz aynı değil”, diyorlar. Yani Adalet Bakanlığı milletvekillerine bile yalan söylüyor, bize mi doğru söyleyecek? Bu cezaevinin açılışını kokteyllerle kutlayacaklarmış! Ulucanlar’daki gibi kan içecekler yine, kokteylde şarap kadehleriyle bunun provasını yapacaklar. Bu milletvekilleri Ulucanlar katliamının fotoğraflarını izlerken dayanamamışlardı. Yani kendi yaptıklarına kendileri bile tahammül edemiyorlar! Bu vahşetin sınırları işte bu denli akılalmaz boyutta. Zaten biri emir verir yaptırır, diğeri timsah gözyaşları döker.

Hücre cezaevleriyle çocuklarımıza her gün işkence yapılacak, tecrit içinde tecrit uygulanacak, yaşam bir karabasana çevrilecek. Bazen duyacağız haberlerde, tek parça ipin olmadığı, insanların çırılçıplak kaldığı hücrelerde filanca intihar etti diye. Kısacası siyasi tutsaklara yaşam hakkı tanınmayacak.

“Buraya kadar herşey yolunda” diye düşünenler yanılıyorlar. Yok öyle yağma! Biz

çocuklarımızın göz göre göre öldürülmesine izin vermeyeceğiz!

Rüyamdan bahsetmiştim. Hücreleri yıktığım rüyamdan. İşte o rüyayı gerçeğe dönüştürene kadar bu işin peşini bırakmayacağız. Kurşuna, silaha, işkenceye karşı ana yüreğimizi koyacağız ortaya. Çocuklarımıza dokunmak için önce bizi ezip geçmeleri gerekiyor.

Hücre tipi cezaevini yaşama geçirmek isteyenler, kan içmeyi sevenlerdir, kan içmek isteyenlerdir. İçecekleri kan yalnızca tutsakların değil, onların-babalarının da kanı olacak. Yani bu sefer kan içicilerin işi kolay olmayacak. Dedim ya; sözün bittiği yerdeyiz!

Zeliha Ünal/İzmir

İzmir: “Tecrit hücrelerine karşı tüm insanlığı göreve çağırıyoruz.”

İnşası süren F tipi cezaevi önünde eylem!

Sermaye devleti hücre saldırısı konusundaki ciddiyetini hücre tipi cezaevlerinin inşasına son sürat devam ederek gösteriyor. Hücre tipine geçmek için son tuğlaların da konmasını bekliyor.

Hücre tipi yaşama karşı çıkan sesler ise yavaş yavaş yükselmeye devam ediyor.

3 Haziran Cumartesi günü, İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi, İzmir’in Buca ilçesine bağlı Kaynaklar köyünde yapılmakta olan hücre tipi cezaevi önünde bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eylemde “Hücre ölümdür izin vermeyeceğiz!”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” vb. sloganları atıldı.

Jandarma bölgesi olan Kaynaklar’a bağlı Kırklar bölgesinde basın açıklaması öncesi, jandarma yetkilileri eyleme önce izin verdi. Sonra keyfi nedenlerle yapılmasını engellemeye çalıştı. Gerekçeyse bu konuyla ilgili bir yetkilinin gelmesinin beklenmesi olarak gösteriyorlardı. Daha sonra beklenen yetkilinin takviye kuvvet olduğu ortaya çıktı.

F tipi cezaevi önünde okunan basın açıklamasının tam metnini yan tarafta okurlarımıza sunuyoruz.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ülkemizdeki cezaevleri; anti-demokratik ve olağanüstü yasalarla yönetilen bir ülke görüntüsünün yansıdığı bir aynadır.

Yıllardır iktidara gelenler ve iktidarı paylaşanlarca hiçbir insani düzenlemenin yapılmadığı cezaevlerinde, tüm sorunlar “güvenlik-asayiş” sorunu olarak görülmüş ve insani talepler “zor” ile yanıtlanmış/bastırılmıştır. Yine suçun niteliğine göre bir infaz sistemi uygulanan cezaevlerinde, siyasi mahkumlar birer hasım olarak görülmüş ve en temel insani hakları gözardı edilerek, kişi güvenliği, yaşam hakkı, sağlık hakkı, düşünce özgürlüğü, dış dünya ile iletişim gibi temel haklar sürekli ihlal edilmiştir.

Ülkeyi yönetenlerce cezaevleri rehabilitasyon merkezi olarak gösterilmiş, ancak pratikte bu söylemlerin tam aksine, cezaevleri “cezaevi-ölümevi” kimliğine bürünmüştür. Toplumun derinden sarsan ve yaralayan süresiz açlık grevleri, ölüm oruçları gibi olaylar taptaze iken, 1997 yılından itibaren 37 E ve 14 Özel tip cezaevinde “oda” tamamlanmıştır. 56. hükümet tarafından da 14 adet F TİPİ Cezaevi yapımı kararı alınmış ve ilk elden 6 tanesi için bütçeden 15 trilyon ayrılmıştır. 2000 yılı Haziran ayında tamamlanacak olan F tipi cezaevleri 2-3-4 kişinin kalacağı hücrelerden oluşmaktadır. Yüksek güvenliği-teknolojisi ile kamuoyuna sunulan F tipi cezaevlerinin asıl işlevi, “izolasyon ve tecrit”tir. 1991 yılında Eskişehir Cezaevi’nde denenilen “tabutluk” uygulamaları, ülke genelinde F tipi adıyla yaygınlaştırılmak istenmektedir.

Hangi ad ile anılırsa anılsın, kişiyi toplumsal-sosyal-düşünsel varlık olma özelliğinden yalıtacak-yalnızlaştıracak olan ve kişinin ruhsal bütünlüğünde ağır tahribatlara yol açacak olan hücre tipi cezaevlerinin daima karşısında olacağız.

Cezaevlerinde yaşanan sorunların çözümü hücre sistemine trilyonlar akıtmak değildir. Tedavilerin yapılmadığı, onlarca mahkumun hastalanarak yaşamını yitirdiği, günlük 700.000 TL. gibi yiyecek bedelinin verildiği, bakım-onarımların yapılmadığı, sürekli saldırıların-ihlallerin yaşandığı, (Ulucanlar gibi bir saldırının belleklerde taptaze yer aldığı, ülkeyi yönetenlerin dahi Ulucanlar’da ölen mahkumların resimlerine bakmadığı, sırtları elek gibi olmuş, parmakları kırılmış, yüzleri tanınmayacak şekilde yanmış mahkum görüntülerinin yürekleri parçaladığı) cezaevlerinde hücre sistemi sorunların kamuoyundan saklanması ve baskıların katlanmasına hizmet edecektir.

Cezaevlerinde zaten var olan sorunları daha da ağırlaştıracak olan tecrit hücrelerine karşı tüm insanlığı göreve çağırıyoruz.

F tipi cezaevi yapımı durdurulsun!

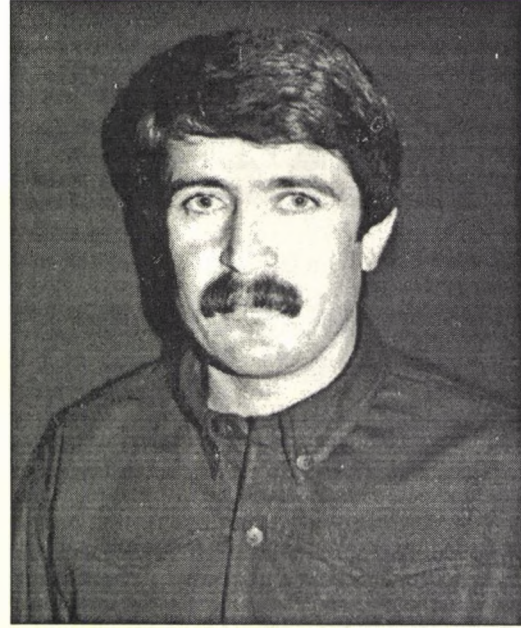
Hücre sistemine hayır!

Hücre ölümdür, izin verme!

İHD İzmir Şubesi

Saldırıyı karşı saldırıyla püskürteceğiz!

Habip Gül

Sermaye devleti cezaevlerine yönelik yeni bir saldırı dalgasına hazırlanıyor. Aslında yeni olan politikalar değil. Çünkü hücre politikası birkaç yıldır hazırda bekliyor. Hatta bu politikayı hayata geçirmek amacıyla defalarca hamle yapılmış ve devrimci direniş karşısında her defasında bozguna uğramıştır. Aldığı yenilgilerden de ders çıkaran sermaye devleti, saldırı sürecine daha geniş ve kapsamlı bir hazırlıkla başlama telaşında. '96 SAG ve ÖO eylemlerinin ardından hazırlandığı anlaşılan, ancak 22 Kasım '98 tarihli ve sonrasında mehmetchik medyada güncelleştirilen saldırı planları 30 Aralık '98 tarihli MGK toplantısının kapsamını oluşturur niteliktedir. Bahsi geçen saldırı planının gazetelere yansıyan maddelerini olduğu gibi aktarıyoruz.

* Eylemlerin gerçek yüzünü ortaya koyan basın açıklamalarının yapılması.

* Bunların Türkiye'yi içeride ve dışarıda güç duruma düşürmek istedikleri.

* Eylemlere adli suçluların katılmadığını açıklamak.

* Cezaevlerinde örgütlü isyan ve ölüm orucu gibi durumlarda diğer ülkelerin tedbirlerinin açıklanması.

* Bayrampaşa Cezaevi başta olmak üzere terör örgütlerinin kontrolünde bulunan cezaevlerinde lider konumunda bulunan suçluların bu cezaevlerinden alınarak Eskişehir Cezaevi gibi müsait olan cezaevlerine nakillerinin sağlanması.

* Ölüm orucu eylemlerinde ağırlaşanların tıbbi müdahale amacıyla cezaevinden uzaklaştırılması.

* Sağlık Bakanlığı'nın müdahale yetkisi konusunda Tokyo ve Malta bildirelileri çerçeveleri konusunda kamuoyuna açıklamalar yapılması.

* Terör suçlularının eylemlerinden zarar gören ailelerin cezaevi eylemlerine ve bunlara destek veren odaklara karşı bir tepki olmak üzere gösteri yapmalarının sağlanması.

* Örgütlü eylemler ve ölüm oruçları gibi menfi propagandaların TV, gazete ve dergilerde kontrolsüz bir şekilde haber konusu yapılmasının önlenmesi amacıyla mevcut yasaların ihtiyaca cevap verir hale getirilmesi.

* Cezaevlerinde yürütülen örgütlü eylemlerin asıl amaçlarını açıklayan yazı, makale, haber ve yorumların haber konusu yapılmasının önlenmesi amacıyla sağduyulu köşe yazarlarının ve özel TV yetkililerinin teşvik edilmesi.

* İhtiyaca cevap verecek yeni tip cezaevlerinin inşa edilmesi.

* Cezaevlerinde iç denetimi sağlayacak yasal düzenlemenin yapılması.

* Cezaevi personelinin özlük haklarının iyileştirilmesi.

* Özel TV ve basın organlarının devlet aleyhinde olan konuları istismar etmelerini önleyecek yasal düzenlemelerin yapılması.

Görüldüğü gibi saldırı oldukça kapsamlıdır. Öncelikle kamuoyunun cezaevi direnişlerine karşı duyarlılığını ve desteğini kırmayı, saldırıları meşrulaştırmak amacıyla yoğun bir propagandayı esas almaktadır. Dikkati çeken diğer bir madde ise,

"Terör suçlularının eylemlerinden zarar gören ailelerin cezaevleri eylemlerine ve bunlara destek onlan odaklara karşı tepki olmak üzere gösteri yapmalarının sağlanması"dır. Bu maddenin nedeni, tutsak ailelerine karşı yeni tür bir "Cuma Anneleri" adı altında sivil faşist odağın örgütlenmesidir. Böylelikle direnişlere destek veren tutsak ailelerine yönelik resmi kolluk kuvvetleri yerine -ya da yanısıra- bu sivil faşist odak saldırtılacaktır. Cumartesi Anneleri'ne karşı "CumaAnneleri"ni örgütleyen, ancak beklediği sonucu elde edemeyen sermaye devleti, şimdi de tutsak ailelerine karşı "terör suçlularından zarar gören aileleri" örgütlenme çabasıdadır. Bunun ne kadar başarılı olup olmayacağı bir yana, bizler bu saldırı odağını da hesaba katarak hazırlıklarımızı yapmak zorundayız.

Hücre uygulamasına geçişin zeminini birçok yönüyle hazırlamayı hedefleyen saldırı paketinde, başta Bayrampaşa olmak üzere kimi cezaevleri ilk saldırı için pilot nokta belirlenmiştir. Bu pilot cezaevlerinden biri (belki de başında) Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'dir. Uzun süreden beri Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ni oldukça abartılı ve yalan haberlerle hedef gösteren medya, bahsi geçen saldırı paketinin ön hazırlıklarını yapmaktadır.

Ceyhan Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklara saldırıdan sonra başlayan cezaevi direnişlerinin hemen akabinde, başka bir cezaevine ait olan fotoğrafları ekranlarda göstererek, "Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde siyasi suçluların ellerinde telsizler var. Polis ve jandarma telsizlerine girip dinliyorlar. Birbirleriyle haberleşiyorlar." şeklinde haberler çıktı. En son ise *Yeni Yüzyıl* gazetesinde büyük puntolarla "Ulucanlar Cezaevi'nde Firar Alarmı" başlığıyla bir haber çıktı. Cezaevinin yapısının tünel kazmaya müsait olduğu, denetimin siyasi tutuklularda olduğu, infaz koruma memurlarının koşullara giremediği, her an büyük bir firarın gerçekleşebileceği gibi, oldukça abartı, yalanla beslenmiş ve saldırıya zemin olabilecek bir haberdir bu.

Bütün bunların MGK'nın "Acil Tedbirler" adlı saldırı programına zemin hazırlamak olduğuna kuşku yok. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nin öne çıkarıyor olması, olsa olsa bu saldırı dalgasının öncelikli hedeflerinden biri halinde olmasındandır.

Sermaye devleti yeni bir saldırıya sadece fiili olarak hücre cezaevlerinin inşası ve tutsakların hücrelere konulması anlamında hazırlanmıyor. Aynı zamanda bu saldırının zeminini hazırlayacak ve saldırıya her düzeyde olanak sağlayacak yasa ve düzenlemeleri de hazırlamış durumda. Belki de bütün bunlar zaten bugüne kadar varolan ve uygulanmaya çalışılan yasalardı. Ancak bugün yeni olan şey, düşmanın cezaevleri cephesinde aldığı yenilgilerden çıkardığı derslerin sonuçlarına göre hazırlanıyor olmasıdır. Her saldırı biçim ve yöntemine göre ya da saldırının değişik aşamalarına uygun "icra makamı ve koordine merkezleri" oluşturulmuş. Basın yayın ve kimi köşe yazarlarına bu saldırı koordinesinin başında yer verilmiş.* Kuşkusuz bütün bunlar, gerek yasalarda gerekse

pratikte işçi sınıfı ve emekçi yığınlar uygulanan katliam, işkence ve zulüm politikalarıdır. Ekonomik ve siyasi kriz içinde debelenen sermaye devletinin her alanda sarılabileceği tek bir can simidi var: **Terör ve şiddeti en üst boyuta taşımak!** Buna karşı her alanda olduğu gibi cezaevlerinde de karşı saldırıya hazırlanmak oldukça önemlidir.

Bugün komünist ve devrimci tutsaklar düne göre çok daha fazla deneyim, güç ve hazırlıklara sahiptirler. Sermaye devletinin "koordine merkezleri ve icra organları" bir kez daha yenilgiyi tadacaklardır.

Tekrar söylüyoruz: *"Gelecekleri varsa, görecekları de olacaktır!"*

Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!

Bedel ödeyerek kazandığımız mevzilerimizi bedel ödeterek koruyacağız!

* Ancak bu göreve gönüllü olan medya ve kimi köşe yazarları bilmelidirler ki, bu saldırı dalgasında MGK'nın kendilerine verdiği rol büyüktür. Bedeli de büyük olacaktır!

(S. Y. Kızıl Bayrak, sayı: 83, 12 Aralık '98)

Kürt çocuklarıyız*

*Alın açık, başlar dik
Yurtta yavru aslanız
Göğüs kalkan, kol çelik
Biz Kürt çocuklarıyız*

*Bizi kimse yenemez
Kızıl Bayrak inemez
Hür sesimiz dinemez
Biz Kürt çocuklarıyız*

*Düşmanınız faşizmin
Kuvvetiyiz emekçinin
Yolundayız Habiplerin
Biz Kürt çocuklarıyız*

Habip Gül voldaşın oğlu Yoldaş

*İlkokul kitabındaki "Türk çocuklarıyız" şiirinden uyarlanmıştır

Türkiye’de asgari ücret uyg

Emeğin korunmasının d

Bizim “Avrupalı” burjuvazimiz bugün işçisinin bir aylık asgari ücretini kendi çocuğuna bir günlük cep harçlığı olarak verir. İşte bu modern kapitalist eşkivalar çocuklarına bir günlük cep harçlığı olarak işçisinin 2 aylık asgari ücret tutarını vermedi başardıkları gün. Türkiye’nin AB’ye girmesinin zamanı da nihayet gelip çatacaktır! Tabii, eğer biz bu sömürüye ve zulme dur demezsek! Eğer biz bu kan emici asalakları sırtımızdan alaşağı etmezsek! Eğer biz sermayenin geleceği için çalışmak ve savaşmak suretiyle kendi kendimizin cellatı olmak kaderinden kurtulamazsak! Kendi geleceğimiz için devrim ve sosyalizm uğruna savaşmanın bilincine ve kararlılığına varamazsak!

Asgari ücret, tarihte işçi sınıfının zorlu mücadeleler sonucunda ve büyük bedeller ödeyerek kazandığı bir haktır. Amaç, ücretlerin belirli bir düzeyin altına inmesini engellemek, örgütsüz olan ve en düşük ücret alan işçi kesimlerinin bile asgari geçim koşullarını güvence altına almaktır. Böylece işçi sınıfının kendi içindeki kıyasıya rekabetin ve sermayenin bu sayede yoğunlaştırdığı sömürünün bir ölçüde sınırlandırılmasını sağlamaktır. Asgari ücretin bir hak olarak kazanılması, sermayenin dayattığı ağır sömürü ve derin yıkım koşulları karşısında emeğin korunmasının temel imkanlarından biri olmuştur.

Verilen mücadeleler sonucunda bu ve benzeri haklar yasal kazanımlar haline de dönüşmüştür. Sermaye iktidarları tarafından kağıt üzerinde kabullenilmek zorunda kalmıştır. Örneğin, bu konuda TC Anayasası’nın 49., 55. ve İş Yasası’nın 33. maddesinde çeşitli hükümler yer almaktadır. 49. maddede “Devlet çalışanların hayat seviyesini yükseltmek için gerekli tedbirleri alır” denilir. Ücrette Adalet Sağlanması başlığını taşıyan 55. maddede ise “Devlet çalışanların yaptıkları işe uygun adaletli bir ücret elde etmeleri ve diğer sosyal yardımlardan yararlanmaları için gerekli tedbirleri alır” denilir. İş Yasası’nın 33. maddesinde ise belirlenecek asgari ücretin tanımı yapılmıştır. Buna göre; “asgari ücret, işçilere normal bir çalışma günü karşılığı olarak ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür

gibi zorunlu gereksinimlerini günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücrettir”.

Ama gerçeğin hükmü, kağıtlar üzerinde yazılı olanlarla değil, sınıflar mücadelesinin kendi seyri tarafından tayin edilmektedir. İşçi sınıfı kağıt üzerindeki haklarını gerçek kazanımlara dönüştürmek için sınıf mücadelesini yükseltmeyi başaramadığı sürece, sermaye devletinin anayasa ve yasalarında güya işçilerin lehine yazılı olan hükümler içi boş söz kalıpları olmaktan başka bir anlam taşımaz. Dahası, işçi sınıfına haklarını var gibi göstererek göz boyamanın ve gerçek kazanımlar için mücadeleden uzak tutmanın bir aracına dönüşür. Aynen Türkiye’de olduğu gibi.

Türkiye’de mevcut asgari ücret uygulaması: Sermayenin işçi sınıfına saldırısının bir aracı

Türkiye’de asgari ücret hakkının adı var kendisi ise yoktur. Bu hakkın içi büyük ölçüde boşaltılmıştır. Bu hakkın içinin dolu olması, asgari ücretin işçi ve ailesine insanca yaşamının asgari koşullarını sağlaması ile mümkündür. Oysa Türkiye’de belirlenen asgari ücret düzeyi ile, işçiye ve ailesine dayatılan bir cehennem hayatıdır.

Bugün 4 kişilik bir ailenin asgari geçim masraflarının 500 milyon liraya ulaştığı koşullarda dayatılan asgari ücret sadece 80 milyon liradır.

(Temmuz ayından itibaren ise net 86 milyon liraya yükseltilecektir!) Bunun ne demek olduğunu anlatmak bile gereksizdir. Asgari ücret, depremde yerle bir olma adayı kötü bir evin bir aylık kirasını bile karşılamamakta, insanları kuru ekmekle geçinmeye mahkum etmektedir.

Tarihsel olarak, sermayenin saldırıları karşısında emeğin korunma aracı olan bu hakkın içi Türkiye’de boşaltılmış, üstelik sermayenin emeğe saldırısının bir aracı olmuştur. Türkiye’de mevcut asgari ücret uygulaması, vahşi sömürünün devletin yasal güvencesi altında sürdürülmesi anlamına gelmektedir. Bu haliyle, emeğin korunmasının değil, sefalet ve yıkımını derinleştirmenin bir aracına dönüştürülmüştür.

Devlet, bu sayede işçi sınıfının en ağır koşullarda

sömürüsünü ve sistemli olarak yoksullaştırılmasını meşrulaştırmakta ve güvence altına almaktadır. Yanısıra brüt asgari ücret üzerinden %30’lara varan vergi ve kesintiler ile işçi sınıfının cebinden sermayeye kaynak aktarmanın aracı olarak kullanılmaktadır.

Türkiye gelir dağılımında, zengin ve yoksul arasındaki uçurumun en derin, sermaye-servet ve emek-sefalet arasındaki kutuplaşmanın ise en keskin olduğu 3-5 ülkeden biridir. Bu uçurumun sürekli büyümesinde asgari ücretin ağır bir sefalet ücreti olarak dayatılmasının temel bir rolü vardır.

OECD üyesi ülkeler içinde asgari ücretin dolar olarak en düşük olduğu ülke yine Türkiye’dir. Bugün aylık brüt 201, net 148 dolar ancak etmektedir. Diğer OECD ülkelerinde ise asgari ücret aylık 1000 ila 2000 dolar arasındadır.

İşçi sınıfının çoğunluğu için azami sefalet ücreti

Sendikal örgütlenme ve toplu sözleşme haklarını işçi sınıfının ancak küçük bir kesiminin kullanabildiği ülkemizde asgari ücretin ne düzeyde belirleneceği, işçi sınıfının yaşam koşullarını tayin etmede daha yakıcı bir önem kazanmaktadır. Çünkü Türkiye’de asgari ücret herşeyden önce işçi sınıfının çoğunluğu için azami ücret anlamına gelmektedir.

Türkiye’de sigortasız çalıştırılan işçilerin sayısının 5 milyon civarında olduğu tahmin edilmektedir. Bu

Asgari Ücret Komisyonu’nun ipleri IMF-TÜSİAD’ın elinde!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, sözde nesnel ve bilimsel olduğunu iddia ettiği bir yöntemle endeksler, göstergeler, istatistikler, rakamlar vb. üzerinden asgari ücretin miktarını belirler. Bunu gören de büyük bir bilimsel icat için laboratuvar çalışması yapılıyor sanır. Üniversitelerden sözde bilim adamları, gerçekte sermaye uşağı bir takım şahıslar, komisyona katılarak görüş bildirir. İşçinin günlük kalori ihtiyacı bile inceden inceye ölçülür, tartılır. İşçinin sözde hiçbir şeyi eksik bırakılmaz. Kültürel ihtiyaçları, sağlık, barınma, beslenme ihtiyaçları, hepsi sözde bu bilimsel ve nesnel tezgahta hesaba katılır.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nun bu bilimsellik ve nesnellik maskesini sıyırdığımızda, karşımıza 15 tane işçi düşmanı şahıs çıkar. 5’i hükümeti, 5’i işveren kesimini, 5’i de sözde işçileri temsil eden sendika ağalarıdır. Asgari ücretle yaşamları belirlenenlerin ise asgari ücretin belirlenmesinde hiçbir temsil ve söz hakları yoktur.

Bu nesnellik ve bilimsellik iddiası gerçekte sermayenin azami sömürüsünün gereği olarak dayatılan ağır sefalet ücretinin kılıfını oluşturur. Ama bu kez minare kılıfa sığmamıştır. Hükümet IMF’ye sunduğu niyet mektubunda, asgari ücretin emir buyurdıkları oranda saptanacağını önceden açık etmiştir:

“36. asgari ücret artışları hükümet temsilcileri, sendika temsilcileri ve işveren temsilcilerinden oluşan Asgari Ücret Komisyonu tarafından belirlenmektedir. Ancak hükümet 2000 yılındaki asgari ücret artışlarının hedeflenen enflasyon oranı ile aynı doğrultuda olmasını sağlamak için

Uygulaması...

eğil yıkımının bir aracı

kesimlerin aldığı ücret ise ya asgari ücret ya da bunun daha da altıdır. Yanısıra sigortalı çalışan işçi ve emekçilerin çoğunluğu da asgari ücretle çalıştırılmaktadır. Yani, asgari ücret mahkumlarının sayısı 5 milyonun çok üzerindedir. Aileler de hesaba katıldığında, asgari ücret saldırısına doğrudan muhatap olanların sayısının 30 milyonu aştığı söylenebilir.

Tüm işçi sınıfına yönelik bir saldırı

Asgari ücretin koyu bir sefalet ücreti olarak belirlenmesi, işçi sınıfı ve emekçilerin sadece asgari ücretle çalışan kesimlerini hedef almamaktadır. Bu işçi sınıfının tüm kesimlerine yönelik saldırının temel bir aracı olarak kullanılmaktadır.

Sermaye sınıfı, her TİS sürecinde, örgütlü işçilerin görece yüksek ücretlerinin de asgari ücret düzeyine düşürülmesi ve kazanılmış diğer hakların gaspedilmesi yönünde baskı uygulamaktadır. Asgari ücretin düşük tutulması, tüm diğer ücretlerin asgari ücret seviyesine doğru aşağıya çekilmesini kolaylaştırmaktadır.

Dahası, işverenler, her toplu sözleşme sonrası bir eliyle verdiğini toplu tenkisatlar yoluyla diğer eliyle geri almaktadır. Çıkarılan işçilerin yerine asgari ücretten yeni işçi alınmakta ve sendikalı işçilerin oranı giderek düşürülmektedir. Asgari ücretin bu kadar düşük belirlenmesi, sadece diğer ücretleri aşağıya çekmekle kalmamakta, tensikatlar konusunda işverenlerin iştahını daha da kabartmaktadır.

Yanısıra Türkiye’de hiçbir işçinin iş ve gelecek güvencesi yoktur. Dolayısıyla bugün asgari ücretle çalışmayan işçilerin yarın asgari ücret dayatması ile karşı karşıya kalmayacağını hiçbir güvencesi yoktur.

Özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, tensikat saldırısı ile karşı karşıya olan kesimler başta olmak üzere, asgari ücret işçi sınıfının gitgide daha geniş kesimlerinin kafasına dayanmış bir silahtır burjuvazinin elinde.

Kamu emekçilerinin, emeklilerin aylıkları, yanısıra tarımda mevsimlik çalışan işçilerin ücretleri belirlenirken de mevcut asgari ücretin düzeyi önemli bir gösterge olmaktadır.

Sermaye iktidarı asgari ücreti tespit ederken saldırısını bu kapsamda düşünmektedir. İşçi sınıfının bütününe hedef tahtasına koymakta ve sistemli olarak yoksullaştırmanın bir aracı olarak kullanılmaktadır.

İşçi sınıfının temel yaşam haklarının ve gelecek güvencesinin yok edilmesi

Asgari ücretin ağır bir sefalet ücreti olarak dayatılması sadece yetersiz beslenme ve açlık sınırında yaşamak sorunundan ibaret değildir. Bu, işçinin ve ailesinin her türlü yaşam ve gelecek güvencesinden de yoksun bırakılması demektir. Asgari ücretle çalışan kesimlerin aldığı kuru ücret dışında hiçbir yaşam ve gelecek güvenceleri yoktur. Bu ücretin de ağır bir sefalet ücreti olarak belirlenmesi, asgari ücret

mahkumları için yaşamın her alanında bir ölüm fermanı anlamına gelmektedir.

* Asgari ücretin ağır bir sefalet ücreti olarak belirlenmesi, işçi sınıfının çoğunluğunun sağlık alanındaki haklarının elinden alınmasıdır.

En ağır iş ve yaşam koşullarından ve yanısıra yetersiz beslenmeden ötürü her türlü ölümcül hastalığa kapıları en fazla açık olanlar asgari ücret mahkumlarıdır. Buna karşın, asgari ücretle çalışanların önemli bir kesimi her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksundur. Sosyal güvenlik kapsamında olanlar ise sağlık kurumlarındaki özelleştirme saldırısı yüzünden hastane-tedavi-ilaç masraflarının önemli bir bölümünü kendi ceplerinden ödemek zorunda kalmaktadır. Asgari ücret tutarı üzerinden hiçbir işçinin kendisinin ve ailesinin sağlık giderlerini asgari düzeyde bile karşılama imkanı yoktur.

* Asgari ücretle çalışan kesimlerin gerçekte emeklilik hakları ve diğer her türlü gelecek güvenceleri de ellerinden alınmıştır.

Asgari ücretle çalışanların önemli bir bölümüne aynı zamanda sigortasız çalışma dayatılmaktadır. Diğer bölümünün ise sigorta primleri düzenli olarak yatırılmaz. Asgari ücretle çalışan işçilerin işten atılması daha kolaydır. Kıdem ve ihbar tazminatları çoğu zaman ödenmez. SSK primleri ödenmediği için de işyerinde çalıştığını bile kanıtlayamazlar. Her an işsiz kalma tehlikesiyle karşı karşıyadırlar. Bu yüzden gerekli prim ödeme gün sayısını tamamlayarak emekli olabilmek imkanından yoksundurlar. Tüm bu engelleri aşabilen az sayıda işçinin ise, böylesi ağır çalışma ve yaşam koşullarından 60 yaşına kadar yaşayabilmesi ve emekli maaşı alabilmesi nadiren mümkün olmaktadır.

* Asgari ücrete mahkum olmak demek, işçi-emekçi çocuklarının eğitim hakkının da elinden zorla alınması demektir. Asgari ücretle çalışanlar, devlet okullarında bile “paran varsa eğitim!” ilkesinin gitgide hakim

Asgari ücrete vergi tokadı

Asgari ücretin koyu bir sefalet ücreti olduğu ülkemizde bir de bunun üzerine kesintiler ve vergi yükü biniyor. Halen brüt 109 milyon 800 bin lira olan yürürlükteki asgari ücret, 15 milyon 372 bin lira tutarında SSK primi, 11 milyon 22 bin 300 lira tutarında gelir vergisi, 658 bin lira tutarında damga vergisi, 2 milyon 196 bin lira tutarında zorunlu tasarruf kesintisi olmak üzere, toplam 29 milyon 249 bin 100 lira kesinti yapılarak net 80 milyon 550 bin 900 lira olarak uygulanıyor.

Vergi namus borcudur, vergiyi herkes ödüyor, demeyin. Sermaye kesimi neredeyse hiç vergi ödemiyor. Düşük vergi oranları, vergi muafiyetleri vb. bir tarafa. Bir araştırmacı üşenmemiş tek tek hesaplamış ve Türkiye’de vergi kaçırmanın mevcut tam 113 ayrı yol ve yöntemini tespit etmiş. Bu iki yıl öncesinin bir araştırması. 113 rakamı şimdi kimbilir

kaçı çıkmıştır.

Sermayenin vergi vermediği bir ülkede, brütü bile işçinin canına okumaya yeten mevcut asgari ücretten %30’a varan vergi kesmek, adalet değil en büyük namussuzluktur.

Milyonlarca asgari ücretliden kesilen vergiler devlet gelirlerinin önemli bir bölümünü oluşturur. Peki bu vergi işçi sınıfı ve emekçilerin ihtiyaçlarını karşılamak için mi kullanılır? Hayır, başta rantıye kesimleri olmak üzere emperyalistlerin ve işbirlikçisi tekellerin kasasına gider. Devlet, dayatılan sefalet ücretlerine isyan edecek, hakkını arayacak işçinin karşısına sürdüğü polis, jandarmanın masraflarını ise asgari ücretliden kesilen vergilerle karşılıyor.

Muhalefette iken bütün düzen partileri asgari ücretten vergi almayacaklarını tahahüt edip oy topluyorlar. Hükümete gelince ise istisnasız hepsi, “asgari ücretin vergi dışı bırakılması Türkiye’nin bugünkü koşullarında kolay kolay olacak bir iş değildir” diye buyuruyorlar.

Doğru, kolay kolay vazgeçmeyecekler tatlı sömürü saltanatlarından. İşçi sınıfı “İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!” talebini ancak sınıf mücadelesinin zoruyla söke söke kazanacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kılındığı bu ülkede çocuklarının eğitim masraflarını karşılamak imkanından yoksundurlar. Bugün özel bir okulda eğitim görmeyen bir aylık masrafı ise, işçinin 5 aylık asgari ücret tutarındır.

Sermaye devleti bir yandan 8 yıllık, 12 yıllık kesintisiz eğitim demagojisi yapmakta, diğer yandan ise işçi-emekçi çocuklarını okuldan ayrılp çalışmak zorunda

biraktırmaktadır. İşçi-emekçi çocukları, aileye dayatılan ağır sefalet koşullarından dolayı ev geçimine katkıda bulunmak için okulu terkedip vahşi sömürünün pençesine düşürülmektedir. İşte devlet asgari ücreti ağır bir sefalet ücreti olarak tayin ederken, aynı zamanda milyonlarca işçi-emekçi çocuğunun sefil geleceğini de tayin etmektedir.

Sadece sefil bir yaşamın değil hayvani koşullarda çalışmaya zorlamanın da aracı

Asgari ücret sadece işçinin sefil yaşam koşullarını belirlemekle kalmıyor. Beterin beteri çalışma koşullarını da belirliyor. Asgari ücretin ağır bir sefalet ücreti düzeyinde belirlenmesi, normal çalışma süresinin çok çok üstünde çalışmaya zorluyor. Geçimini sağlayacak düzeyde bir ücret aldığı koşullarda fazla mesaiye kalmayı tercih etmeyecek olan işçiler, dayatılan asgari ücret düzeyi

karşısında fazla mesailerini bizzat

kendisi ister konuma düşürülüyor.

Sağlıksız ve ağır iş koşullarında haftada 6-7 gün, günde 10-12-14 saat çalışmak işçinin fiziki olarak posasının çıkartılması anlamına geldiği gibi, işçiyi işin kölesi haline getiriyor. Evden işe, işten eve, çalıştığı sürece işçinin hayatı bundan ibaret oluyor. İşçi iş dışındaki her türlü sosyal yaşamdan bütünüyle ve zoraki kopartılıyor. Sosyal, kültürel, siyasal etkinlikler için ne zaman ne de imkan kalıyor. İşçiye tam bir tecrit hücresi yaşamı dayatılıyor ve yaşamının kendisi sürekli işkence haline dönüşüyor.

Böylelikle, asgari ücretin asgari yaşam koşullarının çok altında belirlenmesi, işçi sınıfının sadece bedensel olarak değil zihinsel olarak da çökertilmesinin temel bir aracına dönüşüyor.

Sermayenin asgari ücret yalanları

Şimdi sermayenin asgari ücreti ağır bir sefalet ücreti olarak dayatırken sarıldığı yalanlara bakalım. Sermaye sınıfı, "asgari ücreti düşük belirliyorum, çünkü işçileri daha çok sömürmek ve daha fazla kâr etmek istiyorum" demeyeceğine göre, bu tür yalanlara sarılıp

işçi ve emekçilerin kafasını bulandırmak isteyecektir. Sermayenin sözcülerine göre asgari ücretin yüksek olması;

* Enflasyonu arttırır! Bu da dönüp gerisin geri işçiyi vurur!

Böylece asgari ücretin düşük tutulması sayesinde enflasyonun yenileceği ve bundan sonuçta işçilerin kazançlı çıkacağı hayali körüklenmektedir. Ücretlerin düşük tutulması ile enflasyon oranı düşecek olsaydı, Türkiye’de bugüne kadar enflasyonun kökünün hepten kurutulmuş olması gerekirdi. Onyıllardır zaten sefalet ücretlerinin hüküm sürdüğü bu ucuz işgücü cennetinde enflasyonun yüksek olmasının nedeni işçi ücretleri değildir.

Enflasyonun gerçek sorumlusu kapitalist ekonomidir, onun çözümsüz yapısal sorunlarıdır. Bu sorunlar emperyalizme bağımlılık tarafından daha da perçinlenmektedir. Yüksek enflasyondan en çok kazanç sağlayan kesim ise yine sermaye sınıfıdır. Devlet bütçesinin yarısından çoğunun borç faizlerinin ödenmesine ayrıldığı bir ülkede enflasyonla mücadele adına işçi ücretlerinin hedef alınması ise tam bir sahtekarlıktır. Enflasyonla mücadele gibi bir niyeti olanların, herşeyden önce tüm iç ve dış borçları geçersiz ilan etmeleri gerekir.

Diğer yandan enflasyon oranının düşmesinin kendi başına işçilerin yaşam koşullarında bir iyileşmeyi beraberinde getireceği de doğru değildir. İşçilerin alım gücünün yokedildiği, ücretlerin dibe vurduğu, ağır bir sefaletin dayatıldığı koşullarda, enflasyon oranları düşse bile bunun işçi sınıfına hiçbir yararı dokunmayacağı ortadadır.

* Kayıt dışı ekonomiyi teşvik eder!

Sermaye devleti, patronların vergi vermeden üretim yapmalarını bizzat kendi eliyle teşvik etmektedir. Sürekli olarak vergi ve sigorta prim borçlarını affetmekte, faizlerini sıfırlamaktadır. İşçi sınıfına karşı baskı ve terör aygıtlarını her geçen gün daha da yetkinleştiren sermaye devleti, kayıt dışı ekonomiyi önlemek konusunda ise en ufak bir adım atmamaktadır. Devlet istese kayıt dışı ekonomiyi kayıt altına almanın tüm imkanlarına sahiptir. Ama bu devlet sermayenin kayıtlı ya da kayıtsız servet birikiminin koruyucusu olduğu için buna hiçbir zaman yanaşmaz.

Asgari ücretin ağır bir sefalet ücreti olarak belirlenmesine gerekçe göstermek istendiğinde, kayıt dışı ekonominin büyüklüğü gündeme getirilmekte ve

Ücret asgari, soygun azami!

Geçmiş yılların enflasyon kayıplarının üzerine sünger çekerler. İnsanca yaşamının asgarisinin asgarisi bir ücretin yanına bile yanaşmazlar. Asgari ücreti ağır bir sefalet ücreti olarak belirlemek de kafi gelmez onlara. Bir de bunun üzerine padişah usulü okkalı bir vergi tokatı atarlar. Her ay enflasyon sayesinde asgari ücreti biraz daha eritirler. Bunlar da yetmez. "Ne de olsa karşımızda hükümetin, patronların ve sendikacı geçinen uşaklarımızın yakasına yapışmaktan geri duran, verdiğiyle yetinen, uyur gezer bir işçi sınıfı var" deyip, sinekten yağ çıkarma politikasını devreye sokarlar. Belirledikleri asgari ücret artış oranını bir seferde değil, 6 aylık dilimlere bölerek verirler. Bir de böyle yankesicilik yaparlar. Artış oranı 6’şar aylık iki dilim halinde değil de yıllık olarak uygulansa, asgari ücret aylık brüt 117 milyon 500 bin lira olacak. Asgari ücretlinin iki dilimli sistemle aylık kaybı brüt 7 milyon 700 bin lira, 6 aylık toplam kaybı ise 46 milyon 200 bin lira.

Böylece işçi başına 6 ayda net 50 milyon lirayı daha cebe indirirler. 5 milyon işçiden alınan 50’şer milyon liranın toplamı ise az değil, 250 trilyon eder. Devletin kamu emekçilerine ek zam olarak vermeye yanaşmadığı bir meblağdır bu. Ama aynı devlet eşine dostuna içini boşalttırdığı bankaları kurtarmak için bu meblağın 10 katını gözünü bile kırpmadan feda eder. Off-shor’zedeler için ek yasalar çıkartıp, onların da zararını tazmin eder. Nasıl karşılar tüm bu bitmek tükenmek bilmez ihtiyaçlarını burjuvazinin?

Devlet dediğin zaten bu iş için vardır. Asgari ücretliye vergi tokadı atar, tekellerin teşvik parası olur. Zorunlu tasarruf fonlarını yağmalar, rantiyenin faiz parası birikir. Grev yasakları ile %25 ücret zammı dayatır, sermaye fahiş kârlar eder. SSK birikimlerinin içini boşaltır, özel sigorta şirketlerine yol olur. Tüm emekçiler sefalet ücretlerini dayatır, emperyalist haramilerin haracı olur. Tarımı ve küçük üreticiyi yıkar, emperyalistlerin kârlarını daha da artırır.

* Asgari ücrete mahkum olmak sosyal ve kültürel yaşamdan dışlanmak demektir. Asgari ücretle çalışan işçi ve emekçilerin gazeteye, dergiye, kitaba, sinemaya, tiyatroya vb. para ayırabilmesi mümkün değildir. Böylelikle sosyal ve kültürel yaşam adına kitleler burjuva TV’lerin "bedava hizmet sunan" aptallaştırıcı, yozlaştırıcı, çürütücü kuşatması altına alınmaktadır.

Kapitalist toplumda emeğin ayaklar altındaki konumunun göstergesi

Sermaye bu konuda ne yalan söylerse söylesin, gerçekte asgari ücret belirlenirken, işçinin (ailesi hariç) alması gereken günlük kalori miktarı ve buna denk düşen asgari besin giderleri esas kıstas alınmaktadır. Bunun ötesinde, insanı insan kılan diğer toplumsal-sosyal-kültürel yaşamsal ihtiyaçların hiçbiri hesaba katılmamaktadır.

Bu ne demektir? İşyerindeki bir makinanın iş görebilmesi için tüketmesi gereken enerji miktarı ve buna denk düşen yakıt masrafları nasıl hesaplanırsa, işçinin asgari ücreti de öyle hesaplanmaktadır. İşçi, ertesi gün üretime devam edebilmek için belirli bir miktarda kaloriyi mutlaka almak zorundadır. Yoksa ayakta duramaz ve çalışamaz hale gelir. Ayakta duramaz ve çalışamaz ise patronun işini göremez hale gelir. Sermayenin asgari ücret hesabının esası budur.

Sermayenin gözünde işçinin üretimde kullanılan herhangi bir makinanın herhangi bir parçasından farklı bir değeri yoktur. Hatta makinadan daha da değersizdir. Daha da hor görülür, daha da tepe tepe kullanılır. İşveren makinanın ihtiyaçlarını itina ile karşılar. Bakımını, onarımını düzenli olarak yaptırır. Bunun için gerekli olan masraflardan kaçınmaz. Çünkü zamanından evvel yıpranacak ve bozulacak bir makinaı yenilemesinin maliyeti çok daha yüksektir.

Ama işçi sözkonusu olduğunda durum böyle değildir. İşçi en az ücretle en çok çalıştırılarak en kısa sürede posası çıkartıldıktan sonra kapı dışarı edilebilir. Nasıl olsa işten atılanın yerine dışarda milyonlarca işsiz sırada taze taze sömürülmeyi beklemektedir. Ve yeni işçi almanın kapitalist için hiçbir ek maliyeti yoktur. Tersine ücretleri düşürerek bu işten daha da kazançlı çıkacaktır.

Demek ki sermayenin gözünde işçi toplumsal bir varlık, bir insan değildir. Basit bir üretim aletidir. Bu, sermayenin emeğe, işverenin işçiye gerçek bakışının özlü bir ifadesidir. Bu bakış ahlaksal değil, maddi

bunun daha da artmasının ekonomiye de işçilere de zararlı olacağı söylenmektedir. Yani devlet diyor ki işçilere, ben sermayeden vergi almamaya, vergi kaçırılmasını teşvik etmeye, kaçak işyerlerini denetlememeye, sigortasız işçi çalıştıran işverenlere göz yummaya devam edeceğim. Buna karşılık sen, daha düşük ücreti kabul et ve bu sayede işveren belki senin sigorta primini yatırmayı ve vergisini ödemeyi tercih edebilir. Bu, kuzuyu gidip kurdun eline teslim etme ve sonra da kurttan insaf bekleme sahtekarlığıdır.

Bu ülkede asgari ücret sadece bu yıl değil, her zaman ağır bir sefalet ücreti olarak belirlenmiştir. Peki bu sayede kayıt dışı ekonomi kayıt altına mı alınmıştır? Sigortasız işçi çalıştıran işverenler işçileri sigortalı çalıştırmaya mı başlamıştır? Sendikasız işyerlerine sendika mı gelmiştir?

Hiçbir işveren asgari ücretler daha da düşük olunca, ne vergi vermek ne de işçiyi sigortalı çalıştırmak yolunu tutar. Asgari ücret yüksek olursa kayıt dışı ekonomi daha da büyür demek, gerçekte kayıt dışı ekonomiyi ve bu tür işyerlerinde işçi sınıfının her türlü hak ve hukuktan yoksun olarak vahşi koşullarda sömürsünü mazur göstermek ve teşvik etmek demektir.

* Yatırımları azaltır! İşsizliği artırır!

Asgari ücret yüksek olursa, sermaye kesiminin yatırım yapmak yerine parasını banka ya da borsada değerlendirmeyi tercih edeceği söylenir.

Biz de karşılığında aynı gerçeği bir kez daha tekrarlıyoruz. Eğer ücretlerin düşük tutulması sayesinde yatırımlar çoğalıp işsizlik azalmış olsaydı, Türkiye’de bugün tek bir işsiz kalmaması gerekirdi. Ve her taraf fabrikalar ile dolup taşardı. En başta da gerçek ücret düzeyinin mevcut asgari ücretin bile yarısını bulmadığı, emeğin sudan ucuz sömürüldüğü Kürt illerinde. Oysa gerçek bunun tam tersidir.

Evet, tekeli sermaye üretim yatırımı yerine sermayesini faize yatırıp para kazanmayı tercih etmektedir. Bu doğrudur. Ama bunun nedeni ücretlerin yüksekliği değildir. Bugün işçiler hiçbir ücret almadan çalışsalar bile, kapitalist ekonomide yeni üretim yatırımları açısından bir sıçrama meydana gelmeyecektir. Binlerce, onbinlerce yeni fabrika açılmayacaktır. Çünkü işçi sınıfı ve emekçi yığınların artan sefaletinden ötürü, üretilecek mallar için pazar imkanları dünya ölçeğinde sürekli daralmaktadır ve mevcut pazarlar için tekeller arasında kanlı bir rekabet yaşanmaktadır. Kapitalist, toplumsal ihtiyaçları karşılamak için değil, sadece daha fazla kâr edebilmek amacıyla ve sadece bu koşullarda üretimde bulunur. Kapitalist düzen altında milyonlar işsiz ve aç iken, yeni fabrikalar açılmadığı gibi, mevcut fabrikaların ürettiği mallar da ihtiyacı olanların hizmetine sunulmaz.

Yatırımların azalmasının temel nedeni kapitalist ekonominin anarşik düzeni ve onun aşırı üretim krizidir. Çünkü emekçi çoğunluk sefalet koşullarında en temel ihtiyaçlarını bile satın alamaz bir duruma sürüklenmiştir. Bir tarafta açlık ve sefalet kol gezerken, diğer tarafta fabrikaların depoları satılamayan mallar ile

ağzına kadar doludur.

Kapitalist ekonominin yapısal sorunları üretici yatırımları sınırladığı gibi işsizliği de sürekli çoğaltır.

Yanısıra patronlar her zaman en az işçiyle en çok üretimi yapmak yolunu tutarlar. Ücretlerin düşüklüğü ise işsizliği azaltan değil tersine çoğaltan bir rol oynar.

İşçi geçinebilmek için normalde iki işçinin yapacağı işi tek başına yapmaya zorlanır.

Sermayenin gözünde işçinin üretimde kullanılan herhangi bir makinanın herhangi bir parçasından farklı bir değeri yoktur. Hatta makinadan daha da değersizdir. Daha da hor görülür, daha da tepe tepe kullanılır. İşveren makinanın ihtiyaçlarını itina ile karşılar. Bakımını, onarımını düzenli olarak yaptırır. Bunun için gerekli olan masraflardan kaçınmaz. Çünkü zamanından evvel yıpranacak ve bozulacak bir makinaryı yenilemesinin maliyeti çok daha yüksektir.

Görüyoruz ki, işçi ve emekçilerin üç kuruşluk asgari ücreti neredeyse kapitalist ekonominin bütün felaketlerinin baş sorumlusu ilan edilmektedir. Böylece sermaye hem kendi düzeninin ve iktidarının yarattığı sorunların sorumluluğundan kurtulmaya çalışmakta, hem de bu sorunların çözümüne hiçbir katkı sunmayacak, sadece işçi sınıfının sömürsünü daha ağırlaştıracak olan saldırı politikalarına kılıf dikmektedir.

Gelip geçici değil sürekli bir saldırı

Kapitalizmde, ücretler aşağıya çekildikçe ve işçi sınıfının sefaleti derinleştikçe, sermayenin kârı ve servet birikimi o ölçüde artar. Azami kâr elde etmek ve kapitalistin servetini sürekli büyütmek amacı üzerine kurulu olan kapitalist üretimde, işveren işçinin emek gücünü mümkün olan en düşük fiyatla satın almaya çalışır. Belirlenmesi sermayenin eline bırakılmış bir asgari ücret, en başta bu yüzden hiçbir zaman sefalet ücreti olmaktan öteye gidemez.

Yarın, ekonomi düze çıktığında ücret koşullarının kendiliğinden iyileşeceği, geçmiş kayıpların telafi edileceği vb. sözlerin ise hepsi yalandır. Kapitalist

ekonomi işçi sınıfının hakları mezara gömüldüğü, işçi sınıfı sefaletle boğulduğu sürece ve ancak bu sayede ayakta durur. Türkiye burjuvazisinin gelmiş geçmiş tüm “ekonomik zaferlerinin” altında işçi sınıfına dayatılan ağır sefalet koşullarının imzası vardır. Bunların hiçbirinin karşılığı ödenmemiştir ve haklar söke söke kazanılmadıkça da ödenmeyecektir.

Örneğin ‘60’lı yıllar ile bugünkü koşullar arasında bir karşılaştırma yapalım. Asgari ücret düzeyi üzerinden 1963’de 1 kg. ekmek almak için işçilerin 49 dakika çalışması yeterliydi. Fakat 1998’de 1 kg. ekmek için, işçiler 1 saat 41 dakika çalışmak zorunda kalmıştır. Bu rakamlar, son 40 yıldır işçilerin ücretlerinin sistematik olarak düşürüldüğünün bir göstergesidir. Sermaye iktidarının onlarca yıldır dilinden hiç düşürmediği “bir-iki yıl fedakarlık yapın sonra düzlüğe çıkacağız” sözleri koca bir yalandır. İşçi sınıfı onlarca yıldır dişini sürekli sıkılmaktadır. Sonuç ise ortadadır. İşçi ve emekçiler için, sömürünün ve sefaletin artması, sermaye sınıfı için ise servetin ve sefaletin artmasıdır.

Yanısıra emperyalist bağımlılık ve işbölümü ilişkileri içinde Türkiye kapitalist ekonomisinin ayakta kalabilmesinin ve rekabet edebilmesinin temel dayanağı ucuz işgücü sömürsüdür. Bu da asgari ücretin en ağır sefalet ücreti olarak belirlenmesini sermayenin çıkarları açısından bir kez daha şart koşmaktadır. Tekelci sermaye grupları da, dünya pazarına açılabilme ve yanısıra yabancı sermayenin gelmesini teşvik etmek için ücretleri daha da düşürmek ve sömürü oranlarını daha da arttırmak istiyorlar.

AB’ne girebilmek için ekonominin rekabet gücünün yükseltilmesini isteyen sermaye sınıfı, bunun ancak işçi ve emekçilerin sefaletinin derinleştirilmesiyle sağlanabileceğini çok iyi biliyor. AB’nin ekonomik sorunları çözeceğini ve sosyal hakları geliştireceğini söyleyenler ise ya hayalperest ya da sahtekardılar. İşçi sınıfından AB’ye girmek için fedakarlık istiyorlar. AB’ye girildiğinde bunun karşılığının verileceğini vaad ediyorlar. Bugün Avrupa pazarı ile rekabet için fedakarlık isteyenler, yarın Uzak Doğu, sonra Çin, sonra Latin Amerika vb. pazarları ile rekabet için fedakarlık isteyeceklerdir. Sermaye iktidarı hüküm sürdükçe, bu fedakarlık istemlerinin de sonu hiç

46

TKİP Programı

4) Proletarya iktidarı, ulusların özgürlüğünü ve tam hak eşitliğini tanımak ve gerçekleştirmekle yetinmez; kapitalizmden miras çok yönlü fiili eşitsizliklerin giderilmesi için sistematik bir çaba harcar.

VI

Acil demokratik ve sosyal istemler

Siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini stratejik devrimci görev sayan TKİP, bu temel hedefe sıkıya bağlı olarak, kitlelerin acil demokratik ve sosyal istemleri uğruna kararlılıkla mücadele eder. Proleter ve emekçi yığınları bu mücadele içinde etkilemeye, kendi özeneyimleri temelinde eğiterek devrim mücadelesine kazanmaya çalışır. Demokrasi sorununun çözümünü proletarya devriminin bir parçası olarak ele alan TKİP, burjuvazinin devrilmesi mücadelesinde, bütün demokratik kurum ve özelemlerden etkin bir biçimde yararlanır.

Bu bakış açısı çerçevesinde, başlıcaları aşağıda sıralanmış bir dizi acil demokratik ve sosyal istem ileri sürer:

A)

- Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü.
- Sıkıyönetim, Olağanüstü Hal, Anti-terör, İller İdaresi vb. tüm faşist yasaların iptali.
- Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmelerin dağıtılması. (Kontr-gerilla, Özel Kuvvetler, MİT, JİTEM, Siyasi polis, Jandarma, Köy koruculuğu vb.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TKİP Programı

47

- MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM’ler ve askeri yargının feshi.
- İşkenceye son, tüm siyasal tutuklulara özgürlük.
- Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması.

B)

- Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmaların iptali.
- NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilerin kesilmesi.
- Türkiye’deki tüm askeri üs ve tesislere el konulması.
- İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son.
- Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın.
- Kıbrıs’ta işgale son.

C)

- Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi.
- Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut.
- Herkese parasız sağlık hizmeti.
- Her düzeyde parasız eğitim. 17 yaşına kadar zorunlu eğitim. Bilimsel, demokratik ve laik eğitim.
- Özerk-demokratik üniversite.
- Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.). Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi.

gelmeyecektir.

Tüm bunlar gösteriyor ki, sermayenin sefalet ücreti saldırısı sürekli. Bu saldırının önüne sadece işçi sınıfının örgütlü mücadelesi barikat örebilir. Sermaye iktidarı yıkılmadıkça işçi sınıfının bu sefaletten kurtuluşu asla mümkün olmayacaktır.

Sendika ağalarının ve işveren örgütlerinin asgari ücret konusundaki tutumu

Sendika ağaları, asgari ücret konusunda iş lafa gelince mangalda kül bırakmazlar. İşçinin ailesiyle birlikte tüm tüketim harcamalarının esas alınmasını, ücretin ulusal düzeyde, sanayi/tarım kesimi ayrımı yapılmadan belirlenmesini, satın alma gücünün ileriye dönük olarak korunabilmesi için gerekli bir iyileştirmenin ayrıca ilave edilmesini, belirlenen ücretin adil gelir dağılımını sağlamaya yönelik olmasını ve refaktan pay içermesini, asgari ücretin vergi dışı bırakılarak işçiye net ödenmesini vb., vb. dile getirirler. Böylece kendilerini işçi sınıfının çıkarlarının temsilcisi gibi göstermek isterler.

Ama bunlar hep sözde kalır. Asgari ücret komisyonunda onyıllardır bir kayıkçı dövüşüdür sürüp gider. Bu taleplerin hiçbirinin kabul edilmeyip ağır sefalet ücretlerinin dayatılması karşısında, sonuçta sendika ağaları kıllarını kıpırdatmazlar. Bugüne kadar asgari ücret dayatmaları karşısında eyleme geçtikleri, üretimden gelen gücü harekete geçirdikleri, taleplerin kabul edilmesi için kararlı bir mücadele verdikleri hiç görülmemiştir. Çünkü sendika ağaları sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanlarıdır ve asgari ücret konusunda da gerçekte sermayenin çıkarlarının temsilcisidirler. İşçi sınıfı asgari ücret konusunda sendika ağalarından hiçbir beklenti içinde olmamalıdır. Ancak tabandan bu konuda örgütlü bir mücadele basıncı sayesinde sendika ağaları adım atmaya zorlanabilir. Bunun ötesinde ise, bu hainler sendikalarımızın başından defedilmedikçe, asgari ücret sorunu konusunda da işçi sınıfının mücadelesinin önü açılmayacaktır.

İşveren temsilcilerinin ise asgari ücret konusundaki saldırıları hiçbir zaman dur durak tanımaz. Beterin beteri dayatılır. Böylece hem mevcut sefalet ücretinin, kötünün iyisi olarak görülerek kabullenilmesini sağlamaya çalışırlar. Hem de daha beterini hayata geçirmek için fırsat kollarlar.

TİSK, 16 yaş altı için ayrı, 16-25 yaş için ayrı ve 25 yaş üstü için ise ayrı ücret saptanmasını istiyor. Ayrıca, toplu iş sözleşmesi yapılan ve yapılmayan işyerleri için farklı ücret belirlenmesini, asgari ücretin bölgesel ve işkolları farklılıklarına göre saptanmasını talep ediyor.

Yürürlükte olan asgari ücretin hiçbir meşruluğu yoktur

* İşçilerin insanca yaşama koşullarının gerekleri değil, İMF-TüSİAD'ın yıkım programının gerekleri esas alınmıştır. Asgari ücretin ne olacağı doğrudan doğruya İMF'nin direktifleri sonucunda belirlenmiştir.

* Hesaplama, işçi ve ailesi üzerinden değil tek bir kişi üzerinden yapılmıştır. İşsizlik oranının bu kadar yüksek olduğu ve işsizlere hiçbir sosyal ödeneğin yapılmadığı bir ülkede, asgari ücretin tek bir kişinin geçim masrafları üzerinden tespit edilmesi kabul edilemez.

* Geçmiş dönem ücret kayıpları telafi edilmemiştir. Enflasyon oranında yapılan ücret artışı, geçmiş yılların kayıpları görmezden gelinerek, çalışanların enflasyona ezdirilmeyeceği demagogileri eşliğinde yürürlüğe sokulmuştur. Gerçekte ise, işçilerin reel ücretleri sistematik olarak düşürülmektedir.

* Hedef enflasyon oranı dayatmasıyla sefaletin daha da derinleştirilmesi güvence altına alınmıştır. İşçinin cebinde gerçekleşen enflasyon oranı, açıklanan enflasyon oranının çok üzerindedir.

* 6'şar aylık dilimlerden hesaplanan yöntemle işçiler ek kayıplara uğratılmıştır.

* Sermayenin doğru dürüst vergi vermediği bu ülkede asgari ücret yüksek oranda vergilendirilerek işçiler bir de bu yolla soyulmuştur.

* Asgari ücretin belirlenmesinde işçi sınıfına hiçbir söz ve temsil hakkı tanınmamıştır. Asgari ücret komisyonu bütünüyle sermayenin temsilcilerinden oluşmaktadır.

* Belirlenen asgari ücretin tüm diğer gerekçeleri de yalan ve geçersizdir. (Enflasyona karşı mücadele, istikrar, yüksek belirlenirse kayıt dışı teşvik edilir, işsizlik daha da artar, vb.)

Tüm bu nedenlerle, mevcut asgari ücretin hiçbir meşruluğu yoktur. Bu tek taraflı bir dayatmadır. Asıl sorun buna boyun eğip eğmemektir.

Bu dayatmaya boyun eğmemek elimizdedir

İnsanca yaşama koşullarını sağlayacak bir asgari ücret düzeyi işçi sınıfının vazgeçilmez bir hakkıdır. Bu haktan vazgeçmek demek, insanca yaşama hakkından vazgeçmek demektir. Ailemizin ve çocuklarımızın bugünün ve geleceğinin telef edilmesini kabullenmek demektir.

Eğer biz boyun eğsek, asgari ücret Temmuz ayından itibaren net 86 milyon 650 bin lira olacaktır.

Sermayenin tek taraflı olarak belirlediği ve dayattığı asgari ücret rakamı, işçi sınıfının mücadelesinin gücüyle değiştirilebilir ve değiştirilmek zorundadır. 1989'dan itibaren yükselişe geçen işçi-emekçi hareketinin etkisiyle asgari ücret artış oranlarında sağlanan görece iyileşmeler bunun başarılabilceğinin en somut kanıtıdır. 1989-1993 arasında reel olarak

artan asgari ücret, sonrasında sınıf hareketinin genel bir durgunluk içine girmesiyle bugüne kadar hep gerilemiştir.

İşçi sınıfı saldırılara karşı mücadele bayrağını yükseltmeyi başardığı oranda, diğer haklar gibi asgari ücret alanında da sınıfın çıkarları doğrultusunda kazanımlar elde etmek mümkün olacaktır.

Bu noktada en önemli görev, işçi sınıfının halen örgütlü kesimi olan sendikalı işçilere düşmektedir. Sendikalı işçiler, asgari ücretin belirlenmesi sürecine etkin olarak katılmalıdırlar. Çünkü asgari ücretle çalışan işçiler örgütsüzlük nedeniyle bu sürece müdahale edememektedirler.

Bu sorunun bütün sınıfın çıkarlarını ilgilendirdiği bilinciyle ve sendikal örgütlülüğü güç olarak kullanarak, asgari ücretin insanca yaşanabilir bir düzeye çıkarılması talebi yükseltilmelidir. TİS süreçleri bu hedefle bağlantılı olarak ele alınmadığı sürece, hem anlamlı bir kazanım elde etmek, hem de sermayenin yeni saldırılarını püskürtmek mümkün olmayacaktır.

Asgari ücretin TİS sürecinde belirlenmesi hakkı için de mücadeleyi yükseltmeliyiz. 15 tane işçi düşmanının milyonlarca işçinin kaderini tayin etmesine seyirci kalamayız. Ama hem bu hakkı kazanmanın, hem de bu toplu pazarlığın sendika ağaları eliyle toplu satış dönüşmesini engellemenin yolu, mücadeleyi taban örgütlülükleri ve öncü devrimci işçi platformları zemininde örgütleyerek yükseltmeyi gerektirmektedir.

* Mevcut asgari ücret geçersiz ilan edilsin!

* İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!

* Asgari ücret tesbit komisyonu kaldırılmalı! Asgari ücret toplu sözleşme yoluyla belirlensin!

* 4 kişilik bir ailenin tüm gereksinimleri dikkate alınsın!

* Geçici işçiler, part-time çalışma yapılan işkolları da asgari ücret kapsamına alınsın! Çırak ve stajyer öğrencilere ücretleri tam olarak ödensin!

* Asgari ücret anlaşmazlığına ilişkin grev ve genel grev hakkı!

Bunlarla birlikte;

* 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası! Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü!

* Kesintisiz iki günlük hafta tatili! 6 haftalık yıllık ücretli izin!

* Her türlü fazla mesai yasaklansın!

* 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılması yasaklansın! Geleneksel çıraklık uygulaması tasfiye edilsin!

* İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemlerin gerekleri yerine getirilsin!

* Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Yaşasın sosyalizm!

“Afrikalı” işçi sınıfımız ve “Avrupalı” burjuvazimiz!..

İşçi sınıfının kazanılmış haklarını gaspederken Avrupa şampiyonlar liginde birinciliğe oynar sermaye iktidarı. Avrupa'da emeklilik yaşı 65, Türkiye'de de 65 olmalı! Avrupa'da SSK türünden bir yük yok, bu kara delik Türkiye'de de kapatılmalı! Avrupa'da esnek üretim var, Türkiye'de de en esnek üretim olmalı! Avrupa'da kıdem tazminatı yok, Türkiye'de de yokedilmeli! Avrupa'da özelleştirme var, Türkiye'de de eksik olmamalı!

Ama sıra işçi sınıfının haklarını vermeye gelince, TC vatan-millet spor klübü aniden amatör kümede top koşturmaya başlar. Avrupa işçi sınıfının kazanımlarının Türkiye işçi sınıfı için de emsal teşkil etmesini talep eden olursa “orası Avrupa, burası Türkiye, arada dağlar kadar fark var, yok öyle üç kuruşa beş köfte” diye çıkışılır.

Peki gerçek olan nedir? Gerçek olan şudur ki, bir avuç asalak, Avrupa burjuvazisinin standartlarında yaşar bu ülkede. Karşılığında senet değil, işçi sınıfı ve emekçilerin ölüm fermanı imzalanarak emperyalist tefecilerden borç para toplanılır. Ve milyonların yıkımı ve sefaleti pahasına elde edilen dövizler bu bir avuç eşkiyanın Avrupa'dan ithal lüks tüketim masrafları için harcanır.

Örneğin uygulanan sözde çok sıkı “istikrar” programına rağmen geçtiğimiz aylarda ithalatın ihracata nazaran patlama göstermesi ve böylelikle ödemeler dengesini alt-üst ederek ekonominin gerçek kara deliğini oluşturuyor olması, hükümetin umrunda bile değildir. Çünkü bu kara deliğe, işçi sınıfı ve emekçilerin gaspedilmiş haklarından, azami sefalet ücretlerinden, zorunlu tasarruf fonlarından, özelleştirme gelirlerinden bir yama nasıl olsa bulunur. Bir ek niyet mektubu verilip, yeni baskı metotları da devreye sokulunca, bu iş de halledilir. Çünkü onların istikrar dedikleri bir avuç asalakın har vurup harman savurmasının istikrarından başka bir şey değildir.

İşçinin boğazından geçen her lokmaya pençe savuran Cottarelli efendimiz de, ithalatın bu kadar artması karşısında sadece kuyruğunu sallar. Çünkü ithalat demek, işçi sınıfına iş ve ekmek demek değildir. Burjuvaziye lüks Amerikan ithal araba, Fransız parfümü, İngiliz köpek maması ve jambon et demektir. Ve bu ithalat arttıkça, IMF'nin ve Cottarelli'nin iplerini elinde tutan emperyalist tekellerin satışları ve kârları da bir o kadar artar.

Demek ki, işçi sınıfı ve emekçilerin boğazından kesilen, cebinden çalınan kaynaklar, burjuvaziye Avrupa standartlarındaki yaşam koşulları sağlamak için kullanılır. Tekelci sermayenin kâr oranlarına,

servet birikimlerine, yediğine, içtiğine, giydiğine, gezdiğine sıra gelince Avrupa'dan aşağı kalır hiç bir yanları yoktur. Ama işçilerin ücretleri söz konusu olduğunda bu ülkede Avrupa değil Afrika standartları geçerli olur. Bu uçurum aynı madalyonun iki ayrı yüzüdür. İşte ülkenin “Afrikalı” işçi-emekçi çoğunluğu ülkenin “Avrupalı” burjuva azınlığını “muasır medeniyetler yolunda” 76 yıldır sırtında böyle taşımaktadır. (Afrikalı işçi emekçi kardeşlerimiz alınmasın, amacımız, onları bizden aşağı göstermek ya da onları bugün yaşadıkları insanlık dışı

koşullara layık görmek değildir, hem onları hem bizi birlikte ezen emperyalizmi ve sermayeyi teşhir etmektir.)

Ve egemen sınıflar bu yolda ilerledikçe, sömürünün vahşi kamçısını ücretli kölelerinin sırtında daha da hızlı şaklatırlar: “Daha fazla fedakarlık, daha az ücret alın, daha çok çalışın, daha fazla kemer sıkın, çünkü milli hedefimiz istikrar, milli hedefimiz rekabet, milli hedefimiz AB, dörtlüye ileri!”

Asgari ücretin OECD ülkelerinde dolar olarak karşılaştırması Türkiye burjuvazisinin Avrupa yolundaki bu dörtlüye koşusunun ne sayede gerçekleştiğinin de bir göstergesidir.

Ülke	Aylık asgari ücret (dolar)
Danimarka	2040
Avusturya	1843
İtalya	1800
Lüksemburg	1600
Belçika	1405
Hollanda	1306
Fransa	1258
Almanya	1100
İngiltere	950
Yunanistan	540
İspanya	511
Portekiz	353
Türkiye	152

Kaynak: OECD Employment Outlook, 1998

Ama bu göstergeler sadece bugüne değil geleceğe de ışık tutar. Bizim “Avrupalı” burjuvazimiz bugün işçisinin bir aylık asgari ücretini kendi çocuğuna bir günlük cep harçlığı olarak verir. İşte bu modern kapitalist eşkiyalar çocuklarına bir günlük cep harçlığı olarak işçisinin 2 aylık asgari ücret tutarını vermeyi başardıkları gün, Türkiye'nin AB'ye girmesinin zamanı da nihayet gelip çatacaktır! Tabii, eğer biz bu sömürüye ve zulme dur demezsek! Eğer biz bu kan emici asalakları sırtımızdan alaşağı etmezsek! Eğer biz sermayenin geleceği için çalışmak ve savaşmak suretiyle kendi kendimizin cellatı olmak kaderinden kurtulamazsak! Kendi geleceğimiz için devrim ve sosyalizm uğruna savaşmanın bilincine ve kararlılığına varamazsak!

Demek ki korkuları sefaletimiz kadar büyük!

Fiyat istatistikleri, enflasyon göstergeleri, asgari geçim endeksleri vb. yalanları bir tarafa bırakırsak, asgari ücreti gerçekte ne belirler sorusunu da sormamız gerekir.

Asgari ücreti gerçekte ne belirler? Asgari ücreti, işçi sınıfının mücadele endeksi ve asgari ücret mahkumlarının sosyal patlama göstergesi belirler.

Sendika ağaları ve liberal reformistler asgari ücret düşük belirlenince devleti sık sık sosyal patlama tehlikesine karşı uyarırlar. Kazı canını fazla yakmadan yolacaksın, yoksa kaz uyanır ve elinden kaçırır, demeye gelir bu uyarının tercümesi.

Korkuları nedir? Korkuları mücadelenin yükselmesi, isyanların patlak vermesi ve artık ayağa kalkan ezilenlerin denetimlerinden çıkmaya başlamasıdır. Korkuları işçi sınıfının kendi komünist partisinin devrimci bayrağı altında birleşmesi, kendi iktidarı ve sosyalizm yolunda ilerlemesidir.

Korkarlar. Korkuları yersiz de değildir.

Çünkü isyan bir kez patlak verince, milyonların eylemi yılların durgunluğunun kirini pasını çözer atar. İşçi kendine gelir, bir hiç olmadığını görür. Kafası, durmuş bir saatin yeniden çalışması gibi tıkır tıkır işlemeye başlar. Bilinci, bitkisel hayattan çıkmış bir ölümcül hastanın yeniden hayata dönüşü gibi yavaş yavaş berraklaşmaya başlar.

İsyan bir kez patlak verince, işçi sınıfı sendika ağalarının yakasına yapışır, onu da koltuğundan alaşağı eder.

Mücadele yükseltilip haklar söke söke kazanılmaya başlayınca, liberal reformistlerin “sosyal barış”, “toplumsal uzlaşma”, “ulusal fedakarlık”, “AB, ILO sözleşmeleri” masallarına artık işçinin karnı tok olur. Bu masallarla geçinen sosyal reformist partiler ıskartaya çıkarlar. Kendilerini işsiz bırakacak “sosyal patlama” tehlikesine karşı sermaye iktidarını uyarmayı bu yüzden üstlerine vazife bilirler.

Demek ki işçi sınıfının örgütlü mücadelesinden ve ezilenlerin isyanından başka hiçbir şey sermayenin azami sömürü boyutuna ulaşmasını önülemez, haksızlığı ortalamaz.

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde hücre karşıtı platform kuruldu!

Devletin F tipi hücre saldırısını teşhir etmek, biriken tepkiyi örgütlemek ve öğrenci gençliğin sürece aktif katılımını sağlamak amacıyla, DEÜ Hücre Karşıtı Öğrenci Platformu kuruldu.

Çalışmalara Ekim Gençliği okurları olarak güç kattık. Aynı zamanda, diğer devrimci yapılarla (Özgür Gelecek, Özgür Gençlik, Hedef, Mücadele Birliği) temsilci düzeyinde toplantılar yaparak, sürece ortak devrimci müdahalenin olanaklarını tartıştık. Mayıs'ın ortalarında başlayan bu çalışmalar geline yerde asgari bir başarıyla tamamlanmış bulunuyor.

Hücre karşıtı platform; bildiri ve bülten dağıtımı, masa açılması ve şenlik etkinlikleri, karşıt görüşlü bir profesörün de katıldığı bir panel ve son olarak basın açıklaması faaliyetlerinde bulundu. Çalışmalar ve platform toplantıları 50-60 kişilik katılımlarla gerçekleşti. Üniversitemizde hareketin geri bir seyir izlediği göz önüne alınırsa, bu katılım bugün için anlamlıdır.

Gelecek dönemde çalışmalarımızı yoğunlaştırıp, İzmir'de de gençlik hareketine ivme katmak durumundayız. Bunu başaracak politik açıklığa ve öngörüye sahibiz.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

DEÜ Ekim Gençliği okurları

Marmara Üniversitesi'nde faşist saldırı

Marmara Üniversitesi'nde final dönemine girilirken ardarda demokrat öğrencilere faşist saldırılar gerçekleşti.

Önce, 2 Haziran Cuma akşamı, Abdi İpekçi Erkek Öğrenci Yurdu'nda gerçekleşen bıçaklı faşist saldırı sonucunda Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencisi iki kişi yaralandı.

Bununla da yetinmeyen sermayenin kuduz itleri, 5 Haziran Pazartesi günü öğleden sonra yine Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi bahçesine tek birer atarak girdiler ve ellerindeki satırlarla orada bulunan öğrencilere saldırdılar. Bu saldırı sonucunda da üç öğrenci yaralandı.

Sivil faşist saldırılar resmi faşist saldırılarla devam etti ve 6 Haziran Salı günü, saldırıya uğrayan öğrencilerden 6'sı okul girişinde gözaltına alındılar. Bu gözaltıların ardındansa o gün yapılması planlanan ve faşist saldırıları protesto niteliğinde olan basın açıklaması gerçekleştirilmedi. Bu şüphesiz ki öğrenciler açısından bir geri adımdır.

Marmara Üniversitesi'nde yıllardır sivil ve resmi faşizme karşı kararlı bir duruş sergilenememiştir. Durum böyle olunca da sermayenin kiralık çeteleri istediği gibi üniversitede at oynatmış, düğmesine basıldığı her durumda rahatça saldırılar gerçekleştirmiş, birçok devrimci, demokrat öğrenci yaralanmıştır.

Bu saldırıların sonucunda, devrimci militan bir karşı koyuşu da hissedemeyen öğrenci kitlesi, daha da ötesinde "solcu" kitle, terörize olmuş ve sinmiştir. Elbette bu karşı duruştan kastımız, yalnızca sivil faşist çeteler değildir. Bu örnekte de olduğu gibi, sivil faşizme karşı örgütlenen tepki resmi faşist müdahale karşısında geri adım atmış, faşizme karşı bir mevzi daha kaybedilmiştir.

Ekim Gençliği'nde bundan dört yıl önce kaleme alınan "Faşizmle tartışmayın, onu yok edin!" başlıklı uzun bir yazıdan kısa bir hatırlatma yapmayı gerekli görüyoruz:

"Faşist harekete yönelik mücadelede eylemin örgütlenmeden, örgütlenmenin ajitasyon ve propagandadan koparılması gerekir. Kitlelerin düzeyini de gözetenek sinik bir savunmacı çizgiyi aşan, saldırı öğeleriyle birleştirilmiş aktif bir savunma çizgisi esas alınmalıdır. Ancak eylem takvimi sivil faşist saldırılar ya da tarihsel anımlarla sınırlı kalmayan, süreklilik arzeden, bir anti-faşist/anti-kapitalist propaganda/ajitasyon ve örgütlenme faaliyeti yürütülmelidir. Aksi takdirde sadece savunma ya da saldırı eylemine dayalı kör bir düello öne çıkacak, bu ise bizi giderek geniş yığınlardan koparacak ve kitleleri devrimci bir pozisyona kazanma şansını zayıflatacaktır." (sayı: 3, Ocak '96)

Sanırsınız durum yeterince açık; anti-faşist mücadele çizgimiz savunmanın da ötesinde, sürekli yeni mevziler kazanmayı hedeflemeli, politik olarak "faşizmin üstüne bir adım daha" atma çerçevesine oturmalı, onun asıl kaynağını hedeflemelidir. Ancak böylelikle faşizmin kökü kurutulacak, bu ülke faşizme mezar olacaktır!

Faşizmle tartışmayın, onu yok edin!

Marmara Üniversitesi'nden bir Kızıl Bayrak Okur

Dokuz Eylül Üniversitesi'nden Sosyalist Öğrenciler'in bildirisi:

Bugün zulme karşı sessiz kalanların, yarın söyleyecek onurlu bir sözü olamaz!

Öğrenci arkadaş;

Toplumsal düzen, temelinde emek-sermaye çelişkisinin bulunduğu bir mücadele alanıdır. Egemen burjuvazinin keskin hakimiyetindeki devlet aygıtının uyguladığı tüm politikaların kaynağı, bu uzlaşmaz çelişkidir. Toplumun her alanında (eğitimde, sağlıkta, sanayide, vb.) özelleştirmeler yapılıyor, taşeronlaştırma gibi uygulamalar, işsizliğin dayatılmasıyla birleşiyor. Küreselleşme, yeni dünya düzeni vb. argümanlar üzerinden yükseltile politikalar da bu çelişkinin uluslararası biçimidir. Buna örnek olarak nükleer santrallerin yapımı, uluslararası tahkimin kabul edilmesi ve yabancı sermayenin ülkemize girişinin teşvikini gösterebiliriz.

Devletin okullarımıza yönelik politikalarını, 12 Eylül askeri cuntasının kurduğu YÖK uyguluyor. YÖK'ün ilk önemli icraatı harçlardır. Harçlar önceleri çok cüzi bir fiyatta tutularak kitlelere kanıksatılmış, zamanla yükseltile, üniversitelerin özelleştirilmesinin dayanağı haline getirilmiştir.

Bugün okullarımızda hiçbir söz hakkımız yoksa, bunu devletin üniversite örgütü olan YÖK'e borçluyuz.

Bugün okullarımızda bilimsel olmayan bir eğitim veriliyor, YÖK birçok gerici uygulamaları bizlere dayatırken sesimiz yeterince gür çıkmıyorsa; bunu da örgütsüzlüğümüze borçluyuz.

YÖK, yaz okulu (yani bütünlemenin paralı), parayla formasyon alınması gibi kararları bize sormadan kolaylıkla hayata geçirebiliyor. Çünkü genel öğrenci kitlesi demokratik haklarını kazanıp, hayata geçiremiyor.

Duyarlı öğretim üyeleri, daha bölüm başkanlıkları ve dekanlıklardan başlayarak bir kısıkaç içine alınmışlar; sürgün ve dışlanma korkusuyla seslerini çıkaramıyorlar, bizim gibi onlar da söz hakkını kullanamıyorlar.

Günümüzde eğitimin sürekli pahalandırılması, işçi emekçi çocuklarının, görece kaliteli eğitimden mahrum edilmesini getirmiştir. Bu koşullar olumsuz yönde değişmeye devam etmektedir. Burjuvazinin hedefi, üniversiteleri işçi-emekçi çocuklarına kapatmaktır. Özel üniversiteleri krediler ve bedelsiz arsa gibi teşviklerle beslemesi, meslek liseli öğrencilerin, meslek yüksek okullarına yönlendirilmesi, İTÜ, YTÜ, Boğaziçi üniversitelerinin özelleştirmenin bir ön aşaması olarak vakıflaştırılmaya çalışılması vb. uygulamalar, devletin okullarımız üzerindeki ince hesaplarıdır.

12 Eylül cuntası, 20.yüzyıl tarihinde, dünya çapında zaman zaman oluşturulan faşist iktidarlardan biriydi. Örnek aldığı diğer diktatörlüklerde olduğu gibi, bir yandan kitlelerin tüm demokratik haklarını gasp etmiş, emekçileri yıkan, Koçları Sabancıları iyice palazlandıran ekonomik-sosyal paketleri hayata geçirmiş, bir yandan da 90 günlük

gözaltı süresi, sistematik işkence ve özel bir zindancılık politikasını uygulayarak, faşist iktidarına karşı çıkan öncü işçi-emekçi ve öğrencileri imhaya yönelmiştir. Binlerce insan zindanlara atılmıştır. Askeri darbe, burjuvazinin işçi-emekçilere karşı yürüttüğü sınıf mücadelesinin bir biçimidir; sadece ülkemizde değil tüm dünyada bu böyle olmuştur. Bugünkü devlet askeri cuntayı aratmayan bir çizgi izlemektedir. Tüm ekonomik-sosyal tablo, bunu kanıtlar niteliktedir.

Devletin zindancılık politikası

Devlet bir yandan işçi, emekçi ve öğrenciye hayatı zindan ederken, zindanlara attığı devrimci tutsaklara yönelik olarak da sürekli bir imha politikası yürütmektedir. 80'li yıllarda dayatılan tek tip kıyafet vb., verilen mücadelelerle boşa çıkartılmıştı. Devlet yıllardır, kendi yasalarını bile hiçe sayan saldırılarla, devrimci tutsakların can bedel kazandığı haklarını ellerinden almaya çalışmıştır. Uzun bir zamandır sürdürülen "hücre tipi cezaevi" propagandası, sınıf mücadelesinin en sıcak alanına dönüşmüş olan zindanlara yönelik ciddi bir saldırdır. "Cezaevlerine hakim olamıyoruz" masalıyla kitleleri uyutmak isteyen devlet, gerçekte neyi hedeflemektedir? Söz konusu "hakimiyet" insanların zindanlardan kaçmasıyla ilgili bir şey değil. Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve son olarak Ulucanlar katliamıyla görülebileceği gibi, devlet istediği müdahaleleri de yapabilmektedir. Öyleyse nedir "şefkatli" devletin hakim olamadığı şey?

Bilindiği gibi devrimci tutsaklar zindanlarda komünal bir yaşam tarzı oluşturmuşlardır. Bu dayanışma sayesinde bir çok iğrenç müdahaleye karşı koyabilmektedirler. Devrimci bilinci korumaktadırlar. İşte devletin hakim olamadığı şey budur; tutsakların devrimci bilinci, kafalarındaki dünya...

Devrimci tutsaklar onurumuzdur

Sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele veren devrimci tutsakların çoğu işçi ve öğrenci önderleridir. Haksızlıklara zindanda da boyun eğmediler, eğmeyecekler de!

Hücrelere girmeyecekler!

Arkadaşlar! Bizler aslında hayatı hücreleştirmeye çalışanlara, dur demeliyiz. Devrimci tutsaklara sahip çıkmalı, hücre tipine geçit vermemeliyiz. Okullarımızda oluşturduğumuz hücrelerle mücadele komitelerine destek verelim. Öz gücümüzü açığa çıkaralım, hücrelerle mücadele sürecine aktif katılım sağlayalım.

Böyle bir düzenin, gençliğe verecek hiçbir şeyi yoktur. Birleşelim, kazanalım!

Dokuz Eylül Üniversitesi'nden Sosyalist Öğrenciler

Güney Kore: 70 bin işçi greve gitti

durumda zam talebinden vazgeçme yoluna gitmişlerdi. İşçiler şimdi ücretlerin artırılmasını istiyorlar.

Grev öncesinde militan bir eylemlilik süreci yaşandı

Bu yıl, son iki yılın en militan 1 Mayıs'ı kutlandı. KCTU yönetimi, resmi mitingi 29 Nisan'a almış ve işçi sınıfı saflarında biriken öfkeyi yatıştıracağını ummuştu. Ama sınıf bilinçli işçiler, kinlerini kuşanarak alanlara çıktılar. Devletin resmi güçlerinin azgınca saldırılarına karşı direnişler ve sokak çatışmaları yaşandı.

Nisan ayı ise otomobil işçilerinin militan eylemlerine sahne oldu. Daewoo Motor işçileri işyerlerinin yabancı şirketlere satılmasına karşı greve gittiler. General Motors, Ford, DaimlerChrysler gibi yabancı şirketler Daewoo'yu satın alarak, Kore ve Doğu Asya pazarlarını ele geçirmeyi amaçlıyorlardı. İşçiler bunun kendi cephelerinde kitlesel işten atılmalar ve işyerlerinin kapatılması anlamına geldiğini biliyorlardı. Bu yüzden direnişe geçtiler.

Nisan ayı başında tüm ülkedeki Hyundai, Kia ve Sang-Yong işçileri de grevdeki sınıf kardeşleriyle dayanışma amacıyla greve gittiler. Otomobil işçileri bir hafta üretimi durdurdular. Hükümet grevleri engelleyememenin öfkesi ile işçi ve sendikacılara azgınca saldırdı, Daewoo sendika yönetimini tutukladı. Hyundai otomobil işçileri ve diğer sendikacılar ise tutuklama emriyle aranıyorlar.

Güney Kore sermaye sınıfı için kârlarına kâr kattıkları bir sömürü cenneti. Örneğin Cumartesi günü resmi işgünü ve haftalık çalışma süresi 50 saati buluyor. Geçtiğimiz yıllarda haftalık çalışma saatleri,

kitlesel işten atılmalara rağmen daha da yükseldi, '99 yılında '80'li yılların sonundaki düzeye ulaştı. OECD istatistiklerine göre, Güney Kore sanayi ülkeleri içinde en uzun çalışma saatine sahip ülke olarak ilk sırada yer alıyor. Güney Kore işçileri yılda 2390 saat çalıştırılıyor. Güney Kore işçilerini 1957 saat ile Amerikalı sınıf kardeşleri izliyor. Japon işçileri 1871, Alman işçiler 1526 saat çalışıyorlar ('98 yılı). Uzun çalışma saatleri ölümle sonuçlanan iş kazalarının artmasına yol açıyor.

KCTU çalışma saatinin haftalık 40 saate düşürülmesi, cumartesi gününün resmi tatil ilan edilmesi taleplerinde ısrar ediyor.

KCTU yanısıra bir dizi talepte bulunuyor. Bunlar, kamu emekçilerinin sendikal örgütlenmesi üzerindeki yasağın kalkması gibi politik talepleri de içeriyor. Halen yürürlükte olan yasaya göre, işsizler hiçbir sendikaya üye olamıyorlar. İşini kaybettiği andan itibaren sendikalı işçi sendika üyesi sayılmıyor.

Sağlam bir sosyal güvenlik sisteminin inşası, taleplerin içinde önemli bir yer tutuyor. Halen işsiz kalanların büyük bir kısmı parasal yardım olanağından mahrum. Güney Kore'de gayri safi milli gelirin %5,4'ü sosyal giderler için harcanıyor. Böylece OECD istatistikleri sıralamasında en sonda yeralıyor.

KCTU ayrıca dış politikada liberalleşmeye, Dünya Ticaret Örgütü ve diğer sanayi ülkeleriyle sürdürülen ticari anlaşmalara karşı talepler yükseltiyor.

İşçi sınıfının bu talepleri toplumun diğer sosyal kesimleri tarafından da destekleniyor. En büyük destek, ithalat için uygulanan kısıtlamaların kaldırılması sonucunda Amerika ile rekabet edemeyerek yıkıma uğrayacak küçük köylü federasyonundan geliyor.

Arjantin:

İşçi sınıfı yine ayakta!

IMF temsilcileri Arjantin hükümetine yeni istikrar programını dikte ettirmek için Boines Aires'te bulunuyorlar.

Bu Arjantin işçilerinin 31 Mayıs'ta başkent sokaklarını bir kez daha mücadele arenasına dönüştürmeleri için yeterli bir sebepti. İşçiler, dünya işçi sınıfı ve halklarının düşmanı IMF'ye ve uşağı De La Rua hükümetinin ekonomi politikalarına karşı yürüdüler. Şiarları, pankart ve dövizleriyle, IMF'nin direktiflerine harfiyen boyun eğen hükümeti protesto ettiler.

Başbakan Fernando De La Rua, işçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış haklarına saldırılarını törpanlamak için hazırladığı istikrar paketini parlamentoya sundu. Pakette yeralan ve protestolara neden olan değişikliklerden bazıları; devlet hizmetinde çalışanların maaşlarının %12-15 oranında kısıtlanması, emekli maaşının kısıtlanması, sağlık sisteminin işçi ve emekçilerin aleyhine yeniden düzenlenmesi gibi tedbirleri içeriyor. Hükümet, 1997'deki Asya kriziyle konjonktürel bir gerileme yaşayan Arjantin ekonomisini, bu tedbirlerle yeniden canlandıracağından dem vuruyor.

Arjantin'de hükümetin çıkarmayı planladığı yasa, Nisan ayında işçi sınıfının militan

protestolarıyla karşılanmış, işçiler parlamento önünde barikatlar kurmuş, polisle çatışmış. Hükümet, işçilerin kararlı duruşları ve eylemleri karşısında çıkarılacak yasayla ilgili tartışmaları Mayıs ayına ertelemek zorunda kalmıştı. Böylece işçi sınıfının öfkesinin süreç içinde yatışacağını ummuştu. Ama yanıldıklarını anlamakta gecikmediler. Ve işçiler hükümetin saldırı paketini sandığı gibi kolay kabul etmeyeceklerini bir kez daha gösterdiler.

Dünya işçi sınıfı ve halklarının can düşmanı IMF, bugün artık, soygun ve sömürü politikalarını sürdürdüğü her coğrafyada işçi ve emekçi kitlelerin protestolarıyla karşılaşacak. <https://rantey.org>

Melbourne'de "Hücre"

karşıtı miting...

"Devrimci tutsaklar yalnız değildir!"

Melbourne İnsan Hakları Komitesi'nin Çağrısı ile, "Hücelere hayır, özgür tutsaklar yalnız değildir!" adı altında bir miting düzenlendi.

Mitinge DHKC-Devrimci Halk Güçleri, TKİP taraftarları, Victoria Kürdistanlılar Derneği ve Anadolu Kültür Merkezi destek verdi.

Yürüyüşte, İngilizce olarak "Hücre ve izolasyon tipi cezaevlerine hayır", "Türkiye'de ve dünyada insan hakları ihlallerine son", "Türkiye'de cezaevleri katliamlarına son", "Türkiye'de gözaltında işkencelere son", "Kayıplara son"; Türkçe olarak ise "Haklıyız Kazanacağız", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" yazılı pankartlar taşındı.

Yürüyüş boyunca İngilizce ve Türkçe "Politik tutsaklara özgürlük", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Özgür tutsaklar yalnız değildir", "Abdullah Öcalan'a özgürlük" gibi sloganlar atıldı.

Yürüyüş sonunda komite temsilcisi tarafından Türkiye'de ki cezaevlerinde meydana gelen olayları, F tipi hücre cezaevlerini ve bunların tutsaklar üzerinde bırakacağı etkileri anlatan bir metin okundu. Yürüyüş alkışlarla sona erdirildi.

Avustralya'dan TKİP taraftarları

Clinton'ın son Avrupa gezisinin gösterdikleri:

Emperyalist sistemin derinleşen iç çelişkileri

C. Kaynak

Sovyetler Birliği'nin çöküş dönemine girdiği '80'li yılların ikinci yarısından itibaren, uluslararası ilişkiler ve güçler dengesi "anormal" bir biçime büründü. Tek kutuplu, tek sesli, Washington merkezli bir dünya! Emperyalist-kapitalist sistemin rakipsiz jandarması olan ABD emperyalizminin çıkarları, iradesi, politikası, küstahlığı, vb., yaklaşık on yıldır uluslararası ilişkilerin içeriğini saptamaya, gündemini belirlemeye devam ediyor. Bu süre zarfında yaşanan tüm gelişmeler, şu veya bu şekilde bu anormalliğin somut kanıtları oldu. Körfez savaşı, Ortadoğu sorununa dayatılan "çözüm paketi", Balkan savaşı, IMF reçetelerinin uygulanması, Dünya Ticaret Örgütü pazarlıkları vb. gibi konularda Washington'un emrivakileri, bu dönemin temel karakteristiklerini belirledi. İnsanlık tarihinde uluslararası ilişkilerin ilk kez kazandığı bu biçim, ABD'ye dünyaya hükmetmek için olağanüstü olanaklar sağladı. Bunun doğal sonucu olarak, ABD emperyalizmi dünyayı adeta bir şamar oğlanına çevirdi.

Bu durum pratik açıdan hiç de şaşırtıcı değildir. Uluslararası güçler dengesinin toplu çöküşünün ve savrulmasının doğal sonucudur. Çünkü, sermaye dünyasının baş jandarması ABD emperyalizmini dizginleyen, onu birçok konuda ihtiyatlı davranmaya, hem müttefikleri hem de hasımları ile uzlaşmaya zorlayan bir güç olarak Sovyetler Birliği vardı. Büyük Ekim Devrimi'nden '80'li yılların sonlarına kadar bu saflaşma, uluslararası ilişkileri belirledi. Sovyetler Birliği'nin dağılması ile birlikte ortaya çıkan yeni güçler dengesi ve ilişkiler, Washington'u, politikasını uygulamakta karşılaştığı tüm engellerden kurtardı. Ona, uluslararası planda ve her alanda, tarihte eşine asla rastlanmamış bir hareket serbestliği tanıdı.

Bu fiili durumun yarattığı atmosfer ve basınç, ABD emperyalizminin bu konjonktürel rahatlığının, emrivakiliğinin teorisinin yapılmasına yol açtı. Burjuva medyada en çok sesi duyulan analistler, strateji uzmanı olduklarını iddia edenler, sermaye düzeninin kiralık kalemleri koro halinde, yıllarca bunun böyle devam edeceği ve başka bir alternatifin olmadığı propagandasını yaptılar. ABD emperyalizminin stratejik hedeflerinin belirlenmesinde, bu düzeyde politikalarının oluşumunda rol oynayan uzmanlar (Zbigniew Brzezinski gibi), elbette aynı şarlatan kategorisi içinde yer almamak, sorunları çok daha rasyonel bir biçimde irdelemektedirler. Ancak, uluslararası planda en iddialı güçler bile, temel politikalarını ABD'nin çıkarları ile uyumlu kılmak için çaba sarfettiler, dışlananmak için onun kuyruğuna takılmayı bir norma dönüştürdüler. Deyim yerindeyse, ABD'nin saptadığı kadere katlanma anlayışı acayip biçimler kazandı. Birkaç gün önce ABD'nin "nükleer savunma kalkını" projesi konusunda fikir belirten bazı Rus sorumluları, özetle, "Biz istemesek de, karşı da çıksak ABD istediğini yapar ve bu projesini gerçekleştirir. En iyisi fırsatı değerlendirip ondan bazı tavizler koparalım", yani biraz para isteyelim demeye kadar işi vardırıdılar.

ABD egemenliğinin bu bunaltıcı baskısı sadece değişik güçler arasındaki ilişkilerin karakterini

Clinton son Avrupa gezisini, ABD emperyalizminin yeni savunma stratejisini gündeme koymak, dünya kamuoyunu yeni bir silahlanma yarışına alıştırmak için gerçekleştirdi. Önerisi konusunda hemen olumlu bir sonuç alacağını o da beklemiyordu, ama inisiyatifinin yolaçtığı tepkiler ortaya çok daha farklı bir tablo çıkardı.

belirlemekle sınırlı kalmadı. Emekçi kitlelerin üzerine de kabus gibi çöktü, bilinç çarpılmalarına yol açtı. Sonuçta ABD'nin başını çektiği egemen sisteme, sermayenin egemenliğine karşı mücadeleye olan inanç sarsıldı. Bunun bir sonucu olarak, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadele ettikleri iddiasındaki birçok akım düzen içi saflaşmada yer aramaya kadar savruldu, çöküşleri hızlandı.

Emperyalistler arası çelişkiler daha açık dışa vuruyor

Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle açılan bu parantez hızla kapanmaya doğu ilerliyor. Washington merkezli emperyalist-kapitalist sistemin yerini yavaş yavaş çok sesli ve çok merkezli bir sistem almaktadır. Son dönemde iyice açığa çıkmaya başlayan emperyalist güçler arası anlaşmazlık ve çelişkiler, yaklaşık on yıl sürmüş olan bu ara dönemin son bulmak üzere olduğunun somut kanıtını oluşturuyor. Zira, "yeni dünya düzeni" diye tanımlanan tek kutuplu yapı konusunda baştan beri yaptığımız değerlendirmelerde, emperyalist-kapitalist sistemin iç çelişkilerinin bu geçici homojenliği bozacağını belirttik. Sistemin olağan sıkıntıları gibi görünen sorunların köklü, yapısal ve uzlaşmaz çelişkilerin yansıması olduğunu vurguladık. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte sermaye düzeninin kendi iç çelişkileri ile başbaşa kaldığını, ortak düşmanın olmadığı koşullarda sistem içi uzlaşmanın zorlaşacağını ve bu çelişkilerin hızla keskinleşeceğini belirttik.

İlk dönemde gelişmelerin arka planında aradığımız çelişkiler artık açıktan tartışma konusu edilir bir düzeye yükseldi. Kuşkusuz bu çelişkilerin yansımalarını halen yorumlayarak, diplomatik gizemliğinden ayıklayarak tanımlamak gerekiyor. Ama kanın gövdeyi götürceği iktisadi boğazlaşma süreci politik bir karakter kazanmakta gecikmeyecektir. Örneğin, Tony Blair'in, ilkin belediye seçimlerini bahane ederek erteletmesi, ardından Londra'da küçük Léo'nun mamasını hazırlayacak kimse yok diye Berlin zirvesine katılmayı reddetmesi, bu alanda yaşanacak sürecin ilk

ciddi işaretlerinden birisidir.

Clinton'un son gezisinin ortaya çıkardığı tablo

Bu bağlamda dikkate değer en önemli örnek, Bill Clinton'un Portekiz'den başlayarak Rusya'ya kadar uzanan son Avrupa gezisinin bilançosudur. Bu bilanço on yıldır uluslararası ilişkilere egemen olan sözümona homojenliğin artık geride kaldığının başlıbaşına bir kanıtıdır. Uluslararası plandaki sözkonusu değişimi, Clinton'un gezisinin başlıca konusunu oluşturan örnek üzerinden tanımlamak mümkündür. Clinton son Avrupa gezisini, ABD emperyalizminin yeni savunma stratejisini gündeme koymak, dünya kamuoyunu yeni bir silahlanma yarışına alıştırmak için gerçekleştirdi. Önerisi konusunda hemen olumlu bir sonuç alacağını o da beklemiyordu, ama inisiyatifinin yolaçtığı tepkiler ortaya çok daha farklı bir tablo çıkardı.

Dünya kamuoyu son on yıldır, ABD'nin politik, iktisadi, mali ve askeri girişimlerinin Avrupalı emperyalist güçler tarafından uygun adımlarla takip edildiğine tanık oldu. Körfez Savaşı'ndan Balkanlar'a, Somali'den Haiti'ye kadar değişik alanlarda ve farklı bahanelerle gerçekleştirilen emperyalist müdahaleler bunun kanıtıdır. Elbette soğuk savaş döneminde de benzer bir tavır sözkonusuydu ve bunun bir mantığı vardı. Emperyalist

güçlerin Sovyetler Birliği'ne karşı, bedeli ne olursa olsun, muhafaza etmek istedikleri uyumluluğun gerisinde, her zaman bir pazarlık ve uzlaşma vardı. Birbirlerine taviz vererek birlik oluyorlardı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte, emperyalist güçler arası pazarlık ve uzlaşmaların yerini Pentagon'un bot sesleri aldı. Beyaz Saray düdüğü çaldığında müttefiklerin yapacakları tek şey, Japonya ve Almanya'nın çek karnelerini unutmamak kaydı ile, apar topar içtima olmaları...

On yıldır genelde egemen olan durum bu iken, bugün Washington'un silahlanma önerisinin Avrupalı müttefikleri tarafından açık bir dille reddedilmesi sıradan bir gelişme sayılamaz. Avrupalı devletlerin bu tavrı, onların silahsızlanmaktan, dolayısıyla barıştan yana oldukları anlamına gelmiyor. Tam tersine, özellikle Almanya başta olmak üzere, orta ölçekli emperyalist güçler hızla silahlanmaktadır. Reddedilen, ABD emperyalizminin stratejik hesaplarına endeksli bir silahlanmadır. Bu tavrın Almanya Başbakanı Gerhard Schröder tarafından Clinton'a bildirilmesinin ise ayrı bir anlamı vardır. Berlin'deki konferansta Schröder, ABD'nin yeni savunma politikasının dünyada yeniden bir silahlanma yarışını körükleyeceğini, Avrupa devletlerinin bundan yana olmadıklarını belirtti. Ardından, "Bill, sen her zaman silahsızlanmadan yana tavır aldın. Biz Avrupalılar için de silahsızlanma politikası konusunda elde edilen kazanımlar ve bu politikanın sürdürülmesi can alıcı bir öneme sahiptir" dedi. Böylece, ikinci emperyalist savaştan bu yana Washington'un politik ve askeri vesayetine gölge düşürmemeye özen gösteren Almanya, artık efendisini tersleme gereği duymaktadır.

Rusya'nın Avrupalı emperyalistlere sunduğu olanak

ABD emperyalizmi ile Avrupalı güçler arasında açığa çıkan bu anlaşmazlık gıdasını Rusya'dan alıyor. Avrupalı emperyalistlerin "soğuk savaş" döneminde ABD'nin yedeğinde kalmaktan başka bir alternatifleri yoktu. Rahatsız oldukları bu vesayetten kurtulmanın olanaklarına sahip değillerdi. Sadece emperyalist-kapitalist sistemin stratejik çıkarları uğruna Washington'a gösterdikleri sadakati ikili pazarlıklarda koz olarak kullanabiliyorlardı. "Soğuk savaş"ın son bulmasıyla birlikte Avrupalı emperyalistler ABD'nin vesayetinden kurtulabileceklerini beklerlerken, tersine katmerleştiğini, üstelik pazarlık kozundan mahrum kaldıklarını gördüler. Bu durumda, özellikle Almanya ve Fransa için, ABD ile ilişkilerde tek bir alternatif vardı. Washington'a cepheden bayrak açmak! Böyle bir saflaşmanın ortamı henüz oluşmadığı için, geriye kalan yol, kendi kendine söylenip homurdanarak, ABD'nin dümen suyunda yüzmeye devam etmekte.

ABD'nin bir labirente hapsetmek istediği Avrupalı emperyalist güçlerin imdadına Rusya koşmuş bulunuyor. Çünkü, işçi ve memurlarının maaşlarını bile ödeyemez durumda olan Rusya, aynı zamanda ABD emperyalizmine tavır alma, onun hesaplarını bozma olanaklarına sahiptir. Bunun için fazla bir çaba sarfetmek gerekmiyor. Sadece Kremlin'e fiziki ve akli dengesi yerinde bir yöneticinin getirilmesi yetti. Putin'le birlikte Rusya, karakteri ne olursa olsun, en azından bir devlet olarak asgari görevini yerine getirebilmenin olanaklarına kavuştu. Salt yöneticilerin nöbet değiştirmiş olması elbette bir anlam ifade etmez. Kaldı ki, Putin'in atadığı başbakan Mikhail Kasiyanov Duma'da güven oyu almak için yaptığı konuşmada, "hükümetimin bir iktisadi politikasının olduğunu iddia etmek hataların en büyüğü olacaktır" dediği koşullarda. Ama devralınan enkaz yığınına bakıldığında, ortaya farklı bir tablo çıkıyor. Dünün süper gücü Sovyetler Birliği'nin başlıca mirasçısı bu ülkeyi yıllarca, votkanın etkisini atamadığı için ayakta duramayan, uluslararası randevularını kaçıran Boris Yeltsin gibi bir düşkün temsil etti ve yönetti. Bu ayyaşın yerine ayık birisinin gelmesi bile, Rusya'nın uluslararası bağlamda biraz kişilik ve ağırlık kazanmasına yetti.

Birkaç ay içinde Putin'in, genellikle iç politik hesaplarla ABD'ye biraz sataşması, Rusya'nın stratejik çıkarlarını korumakta kararlı olduğunu ilan etmesi, on yıldır alışıktığımız uluslararası statükoyu çıkmaza soktuğu gibi, Avrupalı emperyalist güçlere de cesaret kazandırdı. ABD'nin yeni savunma stratejisine Rusya'nın vereceği red cevabı biliniyor ve bekleniyordu. Zira, itibarını ABD'ye sataşması, Rusya'nın uluslararası düzeydeki saygınlığını restore etmesi üzerine bina eden Putin'in Clinton'a "niet" demekten başka bir seçeneği yoktu. İşte Rusya'nın dayatmalar karşısında daha fazla geriye gidemeyeceğinin yarattığı bu savunma refleksi, Schröder'e, Clinton'a nasihat çekme, hatta onunla alay etme olanağı sağladı. Aynı şekilde, Avrupalı güçlerin Clinton'a önden aldıkları tavır Rusya'nın birkaç gün sonraki görüşmelerde güçlü konumda olmasını, inisiyatifli davranmasını kolaylaştırdı.

Bu nedenle, farklı cephelerden ABD emperyalizminin silahlanma politikası konusundaki dayatmalarına bayrak açılmış olmasının en önemli anlamı, tek kutuplu, tek sesli ve ABD patentli uluslararası ilişkiler döneminin kapanmaya yüz tuttuğudur. Nitekim, gündeme getirdiği yeni savunma politikası ile ABD emperyalizmi de, kendisine bayrak açan güçlerin sayılarının arttığı perspektifiyle mevzilenmeye çalışmaktadır.

Almanya:

Kamu emekçileri greve hazırlanıyor

Almanya'da kamu çalışanları kavgı gününe hazırlanıyor. 3.1 milyon kamu emekçisini kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, Pazartesi günü 800 bin civarında kamu emekçisinin çağrıldığı grev oylaması başladı. Grev oylamasında %75 oranında evet çıkması durumunda, Almanya'da yaşamı felç edecek grev Haziran ortasında başlayacak.

Almanya'da kamu hizmetlerinde 5 milyondan fazla emekçi çalışıyor. Bunların 3.1 milyonu ücretli, geri kalan iki milyonu ise maaşlı memur statüsünde. Kamuda toplu iş sözleşmelerinin sonuçları aynı zamanda posta, demiryolu, eğitim ve iç güvenlik işkollarında çalışanların TİS'lerini de belirliyor. Almanya'da 3.1 milyon kamu emekçisinin grev hakkı bulunuyor.

Kamu Taşımacılık ve Ulaşım Sendikası ÖTV, Alman Hizmetliler Sendikası DAG, Eğitim ve Bilim Çalışanları Sendikası GEW, Polis Sendikası GDP bu yılki TİS görüşmelerine Nisan ayından itibaren %5 ücret zammının yanı sıra Doğu Almanya ile ve Batı arasındaki farkın kaldırılması talepleriyle oturmuşlardı. Kamu patronları buna karşı Haziran ayından itibaren geçerli olmak üzere %1 ve önümüzdeki yıl %1.3 ücret zammında diretmışlerdi. Daha sonra devreye giren uzlaşma komisyonunun Nisan ayından itibaren geçerli olmak üzere ilk yıl %1.8, ikinci yıl %2.2 ücret artışı ve Doğu Almanya için 2002 yılına değin üç kademede ücretlerin %90 oranında batı düzeyine çıkarılacağı önerileri kamu emekçilerinin basıncı sonunda sendikada çoğunluk tarafından reddedildi. Böylece 8 yıl sonra yeniden güçlü bir grev rüzgarı esmeye başladı.

Kamu emekçileri mücadeleciler bir geçmişe sahip

1960-73 yıllarında, Sosyal Demokrat (SPD) ve Liberal Demokrat (FDP) koalisyon hükümetinin iktidarda bulunduğu yıllarda, sistemin derinleşen krizi nedeniyle sermaye saldırılarını artırmış ve buna karşı işçi sınıfı ayağa kalkmıştı. Yüzbinlerce kamu çalışanı, basım, kimya, maden, metal işçileri, sendikaları beklemeden kendiliğinden greve gitmişlerdi.

Kamu işkolunda '74'de başlayan TİS görüşmeleri tartışmalarında %15 ücret artışı çıkmış, ama ÖTV büyük TİS komisyonu %11'i kabul etmişlerdi. SPD hükümetiyle TİS görüşmelerinin yanında yüzbinlerce işçinin uyarı grevleri de sürüyordu. Hükümetin %9.5 vermesini yetersiz bulan 400 bin işçi '74 Şubat'ında greve gittiler. Yüzbinlerce işçinin dayanışma grevleriyle desteklediği grev tüm kamu yaşamını durdurmuş ve hükümet 3 gün sonra %11 talebini kabul etmek zorunda kalmıştı. Daha sonraki yıllarda kamu sektöründe TİS görüşmeleri metal işkolundaki anlaşmaya endekslendi.

'92 yılı kamu emekçilerinin TİS görüşmeleri, işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına saldırı niteliğindeki tasarruf paketine karşı tepkilerin büyüdüğü yıllarda gerçekleşti. Hükümet, ÖTV büyük TİS komisyonunun %9.5 ücret talebini kabul etmemişti. Ardından grev oylamasına gidildi. Sandıktan %90 "evet" çıktı. Grev '92 Nisan'ında başladı. Temizlik, ulaşım, posta, sağlık hizmetleri durdu, kamu daireleri işlemez oldu. İki haftaya yakın süren grev sendikal ihanetle sonuçlandı. Sendika hükümetin önerdiği %5.4 oranı kabul etti. Ve sendika bir sene sonraki genel kurulda ÖTV tüzüğünde değişiklik yaparak, grevin sona erdirilmesi için yapılacak oylamada barajı %40'tan %25'e indirerek, başka bir ihanetin altına imza attı.

Sendika bu TİS görüşmelerinde de arabulucu komisyonun önerilerine olumlu bakıyordu. Ama tabandaki emekçilerin basıncı sonucunda reddetmek zorunda kaldı. Grev oylamasının başladığı andan itibaren ÖTV bürokratları greve gitme olasılığının büyük olduğu yönlü açıklamalar yapıyorlar. Böylece grev oylamasının sonuçlarının kamu patronlarını greve gitmeden taviz vermeye zorlayacağını umuyorlar. Aksi durumda greve gidilecek ve sendika %5.4'lik ücret artışı ve doğu ile batı arasında ücretlerde eşitlik talepleri için mücadele etmek zorunda kalacak. Ve 8 yıl sonra Almanya'nın en büyük grevi başlayacak.

Kamu çalışanlarının grev oylamasından "evet" oyu çıkması büyük bir ihtimal. Eğer sendika bürokratlarının yeni bir ihanetiyle karşı karşıya kalmazlarsa, oylama öncesi süreç kamu emekçilerinin greve hazır olduklarını göstermiş bulunuyor.

Bir "iç savaş" güncesi:

Parti'yi, proletaryayı ve komünizmi savunma yazıları

1991-1999

Garbis ALTINOĞLU

"Işık, daha çok ışık!"

Garbis Altinoğlu Türkiye devrimci hareketi içerisinde tanınmış eski ve emektar bir devrimci. Son 25 yıllık yaşamı kesintisiz olarak önce TKP (M-L) Hareketi, ardından MLKP saflarında sürmüş olan G. Altinoğlu'nu devrimciler öncelikle 12 Eylül dönemindeki dirençli tutumundan hatırlarlar. Devrimci okur onu MLKP'nin kuruluş belgeleri olan "Birlik Kongresi Belgeleri"nin "Derleyen"i olarak da hatırlayacaktır.

Bu konumdaki bir devrimci şimdi kamoyunun karşısına TKP (M-L) Hareketi ve ardından MLKP içerisinde yürüttüğü iç ideolojik-politik mücadelenin kapsamlı belgeleriyle çıkıyor. Temel teorik sorunlardan örgüt yaşamının ve çalışma tarzının teknik sorunlarına kadar çok değişik konuları kapsayan, fakat Kürt sorunu ve geçmiş değerlendirilmesi gibi iki temel konu üzerinde özellikle yoğunlaşan bu belgeler, gerçekten dikkate değerdir. Hemen hiçbir kişisel öge ya da saik içermeyen, tümüyle ideolojik-politik bir içeriğe ve kaygıya sahip olan bu metinlerin önemli bir bölümünün, geçtik kamuoyuna sunulması, örgüt içinde bile dağıtılmadığı iddiası gerçekten şaşırtıcıdır. Kaldı ki, son döneme, yani kopma aşamasına ait olanlar dışında, bu belgelere son derece yapıcı bir tutum egemendir. Metinler incelendiğinde ve tartışılan konuların büyük ilkesel ve politik önemi gözetildiğinde, yazardaki örgüt disiplini anlayışının ve örgüt adamı sorumluluğunun bir noktadan sonra zaaf ölçüsüne vardığı bile söylenebilir. Ortaya konulan görüş ve eleştiriler, kendi partisini ciddi ideolojik ve politik zaaflardan korumaya çalışan bir devrimcinin hassasiyetini ve sorumluluğunu yansıtmaktadır. Buna rağmen bu eleştirilerden yararlanılmaması, dahası bunların bir kısmının örgütten bile gizlenmesi, ancak iç örgütsel demokrasi konusunda aşırı zaafiyetle karakterize olan küçük-burjuva bürokratik örgüt geleneği çerçevesinde anlaşılabilir.

MLKP yönetimi bugün, yıllarca Kürt sorununda kuyrukçu bir çizgi izlediğini, ulusal sorunda sınıf işbirlikçisi çizgiye düştüğünü, bunu bin türlü özür ve açıklamayla mazur göstermeye ve yumuşatmaya çalışsa da, gerçekte bir biçimde itiraf etmektedir. Oysa kendileriyle aynı sorumluluk konumunda olan bir devrimcinin çoğu kere zamanında ve yerinde yapılmış eleştirileri gözönüne alınmış olsaydı, sonuç hiç de böyle olmazdı, en azından bu kadar kötü ve iç karartıcı olmazdı. Aynı şeyler geçmişe egemen küçük-burjuva devrimciliğinin ele alınmasına ve aşılmasına ilişkin sorunlar için de belli sınırlar içerisinde geçerlidir.

Bizim kendi cephemizden ve bakış açımızdan ele alındığında, bu belgelerin MLKP gerçekliği ve onun şahsında bir parçası olduğu geleneksel küçük-burjuva devrimci demokrat hareket hakkında neye tanıklık ettiğini irdelemenin yeri burası değil. Şu kadarını söyleyelim ki, yazarın MLKP'nin yıllardır içine girdiği yönelim ve bunun bugün onu yüzyüze bıraktığı akıbet üzerine söyledikleri, gerçekte bizim sosyalizm ile demokratizm arasında sallantılı bir ara konumda bulunan geleneksel küçük-burjuva akımların evrimi ve akıbeti hakkındaki tahlilimizin bir doğrulanmasıdır. Bizim tahlilimiz bu akımların liberalizm ve Marksizm doğrultusunda bir iç ayrışma potansiyeli taşıdığına da her zaman açıklıkla işaret etmiştir. Garbis Altinoğlu'nun kendi on yıllık iç mücadele belgeleriyle yaptığı çıkışın MLKP bünyesinde buna bir parça hizmet edip edemeyeceğini ise doğal olarak zaman gösterecek.

Bu sayfalarda okura sunduğumuz metin, G. Altinoğlu'nun ismi başlıkta yer alan kitabının "Önsöz"üdür. 9 yıllık bir döneme ait çok sayıda yazı, mektup ve belgeden oluşan bu derlemenin, "Önsöz"de her ne kadar "bu kitap" diye anılıyorsa da, gerçekte birkaç kitap hacminde olduğunu da burada okura duyuralım.

Bir siyasal harekete ilişkin bu bir hayli "tatsız gerçekler" in kamuoyuna buradan duyurulmasına da son bir nokta olarak birkaç cümleyle değinmiş olalım. Komünistler ideolojik-politik eksene ve içeriğe dayalı görüş ayrılıkları söz konusu olduğunda, herhangi bir "gizlilik" ilkesi ya da kuralı tanınamakta, dahası bunu hiç bir biçimde meşru saymamaktadırlar. Biz siyasal sahneye "Işık, daha çok ışık!" parolası ile çıkmış bir geleneğin temsilcileriyiz. Bu parolayı kendi siyasal yaşamımızda uygulamakla kalmaz; bunu devrimci olmak iddiasındaki tüm siyasal akımların yaşamı için de geçerli olması gerektiğini savunur ve kendi cephemizden her zaman buna uygun davranırız.

Bu bakış açısı çerçevesinde sayfalarımız, görüşleri bastırılan ya da hasıraltı edilen tüm devrimcilere olduğu kadar, emektar ve saygın bir devrimci olarak Garbis Altinoğlu'na da tümüyle aittir.

Ö N S Ö Z

Bu derleme, yakın zamana kadar çeşitli kademelerinde sorumluluk almış bulunduğum TKP (M-L) Hareketi ve MLKP içindeki oportünist ve revizyonist eğilimlere ve küçük-burjuva devrimciliğine karşı yürüttüğüm ve gelinen noktada, bir anlamda "başarısızlık"la sonuçlandığını kabul ettiğim fazlasıyla uzun süreli ideolojik savaşımın belgelerinden oluşmaktadır. Bu belge ve yazıların küçük bir kısmı örgüt-içi tartışma yayım organlarında yayımlanmış bulunuyor. Sözkonusu belge ve yazıların çoğunluğu ise, öncelikle TKP (M-L) Hareketi ve MLKP önderliğinin dikkatine sunulmuş bulundukları için, ama aynı zamanda yazarın giderek belirginleşen bir sansür uygulamasına hedef olması nedeniyle doğal olarak bu örgütlerin üyeleri, hatta MLKP'nin 1997'de yapılan İkinci Kongresi delegeleri tarafından da okunamamışlardır. Genel olarak bu derlemede yer alan yazıların ve özel olarak derlemenin sonundaki EKLER bölümünde yer alan "MLKP Merkez Komitesi'ne Mektup" adlı metnin içeriğinden de görülebileceği gibi, bu hiç de şaşırtıcı değildir. MLKP'nin programında ve onun, Birlik Kongresi belgelerinde anlatımını bulan -esas itibarıyla doğru- temel görüşlerini ayaklar altına alanların, bozanların ve keyfi bir biçimde çarpıtanların, Parti'nin rotasını küçük-burjuva reformizmine çevirmiş ve böylelikle MLKP tüzüğü bakımından da gayrimeşru bir konuma sürüklenmiş bulunanların böylesi bir tavır almamaları, sesimi kısma çalışmamaları, nesnelerin doğasına aykırı olurdu. Bir bölümü kaybolduğu için bu derlemede yer alamayan sözkonusu belge ve yazılar, özel olarak MLKP içindeki komünist güçlerin bu Parti-karşıtı tasfiyeci saldırıya karşı koymasına, Parti'ye sahip çıkmasına ve onu sağlam bir Marksist-Leninist çizgiye oturtmasına ve genel olarak Türkiye devrimci hareketi içindeki küçük-burjuva devrimciliğinin ve reformizminin eleştirisine katkıda bulunabilirlerse, bu derleme amacına ulaşmış olacaktır. Öte yandan, bu derlemede yer alan belge ve yazıların, TKP (M-L) Hareketi'nin ve MLKP'nin tarihinin olduğu gibi -daha sınırlı ölçüde olmakla birlikte- Türkiye devrimci hareketinin tarihinin yazımına ve anlaşılmasına da katkıda bulunacağı söylenebilir. Bir bölümü çok gerekli görülmediği için bu derlemeye konmayan sözkonusu belge ve yazılar, bazı önemsiz anlatım ve yazım hatalarının düzeltilmesi ve güvenlik gereği yapılan bazı kısaltmalar bir yana konacak olursa ilerici kamuoyuna olduğu gibi sunulmaktadırlar.

Derlemenin sonundaki EKLER bölümüne, MLKP içindeki ideolojik savaşımın en azından bazı yönlerine ışık tutacak başka bazı belgeler eklenmiştir.

Bu kitabın yayımlanmasına MLKP Merkez Komitesi cephesinden nasıl bir tepki geleceğini kestirmek hiç de zor olmasa gerek. Parti'yi tasfiye eyleminin sorumlularının, ideolojik cephaneliklerinde tutarlı ve saf Marksizm-Leninizm'den başka herşeyi bulunduranların ve şimdiye değin bu eleştirilere elle tutulur ve ciddiye alınabilir herhangi bir yanıt vermemiş, verememiş ve veremeyecek olanların, tartışma konusu olan ilkesel ve taktiksel sorunların özünü karartmaya ve gözlerden gizlemeye ve tartışmayı kişisel bir doğrultuya çekmeye çalışmaları vb. benim için hiç de şaşırtıcı olmayacaktır. Olmayacaktır; çünkü böyle bir kampanyanın daha önce değilse bile, en azından 1999'un ikinci yarısından itibaren zaten alttan alta sürdürülmekte olduğunu gösteren çeşitli veriler bulunuyor. Ama, benim "ilgi ve uzmanlık alanıma" girmediğinin altını çizmem gereken ve bir bumerang örneği dönüp sahibini yaralayacak olan bu türden saldırıları, yani kişisel "polemikler"i yanıtlamayacağım. Ben öncelikle, ideoloji ve stratejik siyaset bakımından proletaryaya düşman olan bir sınıfla -küçük burjuvazi- ve onun Marksizm-Leninizm adına ve Marksist-Leninizm görüntüsü altında kendi dünya görüşü, siyaset yapma tarzı ve örgüt anlayışını Partiye tümüyle egemen kılma ve komünist harekete dayatma çabasına karşı savaşıyorum; tekil küçük-burjuvaların kaprisleri, dedikodu ve spekülasyonları beni, kural olarak ilgilendirmiyor.

Derlemede yer alan belge ve yazıların, yazarın daha çok "ulusal

sorun"daki sapmaları ve oportünizmi hedef aldığı izlenimini yaratacağı söylenebilir. Bu, bir bakıma ve bir yere kadar doğru olduğu gibi meşrudur da. Bu doğru ve meşrudur; çünkü en azından belli bir tarihten sonra oportünizmin ve revizyonizmin TKP (M-L) Hareketi'ne ve MLKP'ye nüfuzu, *öncelikle bu sorun üzerinden* olmuştur. Ancak, MLKP'yi yiyip bitiren oportünizmin öncelikle ve esas olarak ezilen ulus milliyetçiliği olduğu ve dolayısıyla eleştirinin ateşinin tam da bu nedenle ulusal sorundaki oportünizm ve kuyrukçuluk üzerinde yoğunlaştırıldığı izlenimi aslında aldatıcıdır. Söz konusu belge ve yazıların dikkatli bir biçimde incelenmesi; aslında eleştirinin ateşinin her zaman, genel olarak küçük-burjuva demokratizmi ve onun değişik belirtileri ve MLKP'ye etkileri üzerinde, yani proletaryanın hegemonyasının ve diktatörlüğünün, proleter enternasyonalizminin, proletaryanın komünist partisinin ve sosyalist perspektifin gözardı edilmesi ve yadsınması üzerinde yoğunlaştığını gösterecektir. MLKP önderliğini de niteleyen küçük-burjuvaziye özgü kuvvete tapma eğiliminin ve özgüvensizliğin, onu ve dolayısıyla örgütü, -1984 sonrası dönemde Türkiye ve Kuzey Kürdistan arenasındaki en büyük ve kitlesel ilerici güç olması nedeniyle- PKK'nin ve özellikle de A. Öcalan'ın kıcı önünde, hiç de gurur verici olmayan bir biçimde secdeye varmaya götürmesi kaçınılmazdı.

Bu olgudan çıkacak bir başka vargı da PKK'nin, A. Öcalan ve ortakları tarafından satışa çıkarılmasından sonra MLKP önderliğinin ve dolayısıyla MLKP'nin yaşadığı bunalımın daha da derinleşmesi ve büyük olasılıkla da mantıksal sonucuna varacak olmasıdır. Kendi ayakları üzerinde durma yetisinden, kendine özgü az çok tutarlı bir siyasal çizgiden yoksun olanların, siyasal ciddiyetsizliğin, belkemicsizliğin ve tutarsızlığın doruklarında dolaşanların ve başkalarına yaslanarak ayakta kalmaya çalışanların varacağı durak, bundan başkası olamazdı.

Ancak burada, TKP (M-L) Hareketi'nin ve MLKP'nin yaşadığı olumsuz evrimin, gerçek bir komünist hareketin ya da komünist partisinin revizyonist bir kligin egemenliğine girmesi türünden bir süreçle tam olarak örtüşmediğini de anımsatmak gerekir. Bunun nedeni açık: MLKP'ye damgasını vuran TKP (M-L) Hareketi, Maoizme karşı tutum almasını izleyen dönemde esas itibarıyla Marksist bir programatik yaklaşıma sahip olmasına ya da daha doğrusu öyle gözükmesine rağmen,

a) hiçbir zaman küçük-burjuva demokratizminden proleter sosyalizmine ideolojik geçiş sürecini tamamlayamamış ve genel olarak oportünizmle ve özel olarak kendi Maoist kökeni ve geçmişiyle gerçek ve tam bir hesaplaşma yaşamamış,

b) işçi sınıfı hareketiyle anlamlı bağlar kuramamış, dahası işçi sınıfını çalışmasının merkezine koyma, bu sınıfa sosyalist bilinç götürme ve onun anti-kapitalist eylemine önderlik etme görevleri konusunda da hiçbir zaman yeterli kafa açıklığına kavuşamamıştı. Dolayısıyla o, Marksizm-Leninizmle Maoizmin ve diğer anti-Marksist eğilimlerin eklektik bir karışımı olan bir ideolojik-siyasal çizgi tarafından yönlendirilen orta yolcu oportünist bir akım olarak biçimlenmiştir. Ne yazık ki, bağrındaki komünist potansiyele rağmen yaşanan süreç, TKP (M-L) Hareketi'nin ve onun önderliğinin küçük-burjuva demokratizminin sınırlarını aşmadığını, bu olgunun MLKP deneyimini de daha başından başarısızlığa mahkum ettiğini kanıtlamış bulunuyor.

Uluslararası komünist ve işçi hareketinin tarihsel deneyimi, proletaryanın bilinçli sınıf düşmanlarının ve onların komünist ve devrimci hareket içindeki bilinçli ve bilinçsiz küçük-burjuva uzantılarının ilk ve asıl hedeflerinden birinin her zaman komünist hareketin sınıfsal kimliği olmuş olduğunu göstermiştir ve göstermektedir. Evet, bu komünist kimliğin oluşmasını engellemek ve eğer oluşmuşsa bu kimliği yıpratmak ve yok etmek, hareketin saflarında ideolojik kafakarışıklığı yaratmak ve onun tutarlı Marksist-Leninist siyasal çizgiden uzak kalmasını ya da uzaklaşmasını sağlamak. Adından ve özellikle içeriğinden de görülebileceği gibi bu derlemenin yazarı, işte bu anlayıştan hareketle TKP (M-L) Hareketi'nin ve MLKP'nin olumlu geleneklerini ve Marksist-Leninist birikimini savunmak, olumsuz geleneklerini ve küçük-burjuva yanını yıkmak, böylelikle bu örgütlerin potansiyel komünist kimliğini yaşatmak ve geliştirmek amacıyla fazlasıyla uzun ve sabırlı bir savaşım sürdürmüştür. Ama teoriyi devrim ve sosyalizm kavgasının vazgeçilmez bir aracı değil, bir süs, bir dekor olarak algılayan ve Marksizmi oportünizmle bağdaştırma ve dolayısıyla ona bağımlı kılma ve eklektisizm batağında yüzme geleneğinden bir türlü kopamayan MLKP önderliği, temelden sakat yaklaşımı nedeniyle bu çabayı hiçbir zaman anlayamamıştır. Ve o "komünizm modasının" eskisi kadar "geçerli olmadığı" günümüz dünya ve ülke koşullarının da basıncı altında ve kaçınılmaz bir biçimde Parti'yi ideolojik ve örgütsel olarak tasfiye olmanın eşiğine getirmiş, hatta bu tasfiye işlemini yaşama geçirmiştir.

Üzülerek söylemeliyim ki, devrimci bir teori olmadan devrimci bir hareketin olamayacağını belirten Marksizm'in ustalarının bu kitap içinde de yer yer dile getirilen şu "basit", ama son derece derin ve önemli saptamasının, TKP (M-L) Hareketi'nin ve MLKP'nin deneyimi ile bir kez daha tümüyle ve acı bir biçimde doğrulanmış olduğunun altını çizmek isterim. Devrimci birey ya da örgütlerin, küçük-burjuva devrimciliğinden, oportünizm ve revizyonizmden tam, radikal ve geri dönüşsüz bir kopuş yaşamaksızın ve proleter diktatörlüğünü lafta değil gerçekten savunmaksızın Marksist-Leninist bir konuma gelmeleri ya da böylesi bir konumda tutunmaları asla olanaklı değildir. TKP (M-L) Hareketi'nden devraldığı oportünist gelenek, -burjuva-demokratik ve Maoist geçmişiyle ya da bu geçmişinin güçlü kalıntılarıyla ideolojik barış içinde birarada yaşama, her türden sapmalara ve oportünizm ve revizyonizme hoşgörü gösterme, karşıt uçları uzlaştırma ve buna bağlı olarak işçi sınıfına ve sosyalizme uzak durma geleneği- MLKP'nin bünyesini giderek artan ölçülerde zehirlemiş ve felç etmiş, onun yaşadığı, yaşamak zorunda bırakıldığı derin bunalımın ve can çekişmenin temel nedeni olmuştur.

İlerici kamuoyunda varolan ya da yaratılan izlenim, yazarın da bu bunalımın ve olumsuz evrimin temel öğelerinden birisi, hatta belki de birincisi olduğu yolundadır. Elbette, TKP (M-L) Hareketi ve MLKP sürecinin bir parçası olmuş olan yazarın kendisi de yaşanan bunalımın ve olumsuz evrimin sorumluluğunu şu ya da bu ölçüde taşımaktadır. Ancak, dışardan bakanların -bir yere kadar haklı olarak- sahip olabilecekleri ve genellikle sahip oldukları yaygın izlenimin tersine onun sorumluluğunun boyutları ve düzeyinin, tahmin edilenin çok altında olduğu belirtilmelidir. Bu satırların yazarı siyasal yaşam süresi boyunca, çoğu zaman bu örgütlerin yazgılarını belirleyecek bir konumda bulunmamış, böyle bir konumda

bulunduğu dönemlerde de uyarı ve eleştirileri genellikle dikkate alınmamıştır. Dahası onun, gerek TKP (M-L) Hareketi ve gerekse MLKP önderliklerinininkinden farklı, hatta onlarınkine ters düşen görüş ve yaklaşımları nedeniyle çoğu zaman üstü örtülü bir yalıtma, hatta dıştalama çabasının hedefi olmuş olduğunun altı çizilmelidir. O, elinizdeki derlemede yer alan yazıların da gösterdiği gibi hem Birlik Kongresi öncesinde, hem de bu kongre sonrasında içinde yer aldığı kolektifteki oportünist eğilimlere karşı kesintisiz bir ideolojik kavga sürdürmüştür. Bununla birlikte, yaşadığı örgütsel ortamın ve bu ortama damgasını vuran oportünist gelenek ve alışkanlıkların onu da bir ölçüde etkilediği ve dolayısıyla eleştirilerini mantıksal sonuçlarına götürmede görece yavaş ve uzlaşmacı davranmaya ve dolayısıyla TKP (M-L) Hareketi'nin Marksizm-Leninizme yakınlık düzeyini abartmaya koşullandırdığı söylenebilir ve söylenmelidir. Bu onun, Birlik Kongresiyle oluşan MLKP sürecine de fazlasıyla iyimser bir tarzda yaklaşmasında belirleyici bir rol oynamıştır. İnsanların yaşadıkları maddi ortamın hem mimarları, hem de ürünü olduklarını belirten materyalist tez, asla günahsız olduğunu ileri süremeyecek olan yazar için de geçerlidir.

Son olarak, burada ve kitapta yer alan belge ve yazılarda, daha çok "TKP (M-L) Hareketi ve MLKP"den söz edilmesinin ve MLKP'nin oluşturucu öğelerinden TKİH'nin -ve yapısal özellikleri bakımından TKP (M-L) Hareketi'nden neredeyse farksız olan TKP (M-L)/YİÖ'nün- ise adeta "yok sayılmasının", bir dikkatsizlikten, dil sürçmesinden ya da yazarın kendi grup kökenine ilişkin bir önyargıdan kaynaklanmadığı özenle belirtilmelidir. Bunun temel nedeni, sık sık kesintilere uğrayan çalkantılı tarihsel evrimi içinde kendine özgü *istikrarlı bir kolektif kişilik* oluşturamamış olan TKİH'nin, ne yazık ki MLKP'nin oluşumuna kendi olumlu özelliklerinin damgasını yeterince vuramamış ve dolayısıyla MLKP'nin, zamanla adeta genişletilmiş bir TKP (M-L) Hareketi'ne dönüşmüş olmasıdır.

Bu derlemedeki yazıları okuma zahmetine katlanacak olan okurun, yazarın konumunun ve yaklaşımının ve en son geldiği noktanın özünü ve onunla MLKP önderliği arasındaki görüş ayrılıklarının seyrini kavraması için öncelikle, kitabın sonundaki EKLER bölümünde yer alan 4-7 Aralık 1999 tarihli "MLKP Merkez Komitesi'ne Mektup"u okuması salık verilmektedir.

Herhalde olmamalı; ama gene de bazılarının aklına bu yazıların neden MLKP'nin olanakları kullanılmak suretiyle basılmadığı sorusu gelebilecektir. Bu sorunun yanıtı, şimdiye kadar söylenenlerde ve daha ayrıntılı olarak kitabın içinde yer alan yazıların içeriğinde yatmaktadır. Özcesi, yazarla MLKP önderliği arasındaki ilişkilerin evrimi ve geldiği nokta, bu belge ve yazıların MLKP tarafından basılmasını olanaksız kılmıştır. Şimdiye kadar, hatta yıllardır bu belge ve yazılarda yer alan öneri ve eleştirileri esas itibarıyla dikkate almamakla kalmamış, dahası bu öneri ve eleştirilere karşı misillemeye girişmiş, gazetelerinde kendi adıyla köşe yazıları yazmasına ve en pespaye yazar taslaklarının kitaplarını basarken onun, -çoğunluğu yayımlanmış olan- yazılarını kitaplaştırmasına karşı çıkmış, yani özcesi onu bir susku komplosunun kurbanı haline getirmeye ve yalıtmaya çalışmış bulunan MLKP Merkez Komitesi'nin *böyle bir derlemeyi* yayımlamasını beklemek saflıktan da öte bir şey olurdu.

Parti Programı üzerine düşüncelerim ve ilk gözlemlerim...

“Bu partinin kendisinin değil, sınıfın programıdır!”

Ben bütün samimi coşkumla emperyalizme, kapitalizme ve her türden gericiliğe karşı devrimci bir savaş çağrısı olarak bayraklaştırdığım dostun düşmanın gözü önünde göklere çekilen Komünist İşçi Partisi Programı’nı selamlıyorum.

Önden kendimle ilgili bazı noktaları açıklamak istiyorum. *Kızıl Bayrak* okumadan önce herhangi bir devrimci düşüncem olmadı. İkincisi ise şu ana kadar hiçbir parti programı okuma imkanım da olmadı. Bu yazıyı da böyle bir dezavantajla yazıyorum.

Komünist bir partinin programı nedir, ne değildir? Bunu hep merak etmişimdir. Buna karşılık bir de kaygı taşıyordum. Bu, komünist parti programlarının oldukça ağır birer ideolojik metin olduğunu sanmamdan gelen bir anlayamama kaygısıydı.

Kızıl Bayrak’ın orta sayfada yayınlanan bölümlerini yeterli bir şekilde olmasa da kendimce dikkatli okuyor, tartışılan şeylerin yaşamdaki karşılıklarını bulmaya çalışıyordum. Daha sonra ise nihayet büyük bir özlemle beklediğim *Program ve Tüzük* broşürü çıktı. Birkaç gün sonra elime geçti. Gördüğümde hem sevindim hem şaşırdım. Zaten görenlerin çoğu du şaşkınlığını gizleyemiyormuş. Bende ki şaşkınlığın sebebi ise ön kısmının güzelliği idi. İlk fırsatta okumaya başladım. Okudukça şunu anladım. Hiç de önden kaygılandığım gibi bir yığın ideolojik-teorik laf alt alta sıralanmış değildi. O kadar mükemmel bir şekilde ifade edilmiş ve maddeleştirilmişti ki, okuduğum her bölüm sonunda, o konuyla ilgili anlaşılmayan ciddi hiçbir şey kalmıyordu.

Gerçi programı incelemek, içselleştirmek için iyi bir program bilincinin gerekli olduğunu biliyorum. Ama yetersiz bilgime rağmen anlamaya başladığımı söyleyebilirim. Bu biraz da programın sınıf mücadelesinde, günlük yaşam içerisinde uygulanmasıyla yakından ilgili olacaktır. Bu sınamayı da büyük bir hızla hayata geçirip, yapacağım tüm tartışmalarda (birebir veya kitlesel tartışma) Komünist İşçi Partisi’ni savunacağım. Bunun gerekli olduğuna inanıyorum. Çünkü bu partinin kendisinin değil, sınıfın programıdır. Sınıfın programı tanınması onu sonraki süreçlere daha güçlü taşıyacaktır. Böyle bir çaba içerisinde sınıfın program hakkında ne düşündüğünü, nasıl karşıladığını ve programın sahiplenilip sahiplenilmediğini, varsa eksik yönleri anlaşılabilir.

Benim program daha sunulmadan önceki tartışmalarda merak ettiğim bazı konular vardı. Bunun başlıcası tarım ve köylü sorunu. Çünkü bu konuda fazla bilgim yok ve aynı zamanda ben köylü kökenliyim. Köylülük yaşamının günden güne çekilmez olduğunu yaşayarak öğrendim. Kapitalizm müthiş bir yıkıntı getiriyordu. Bu ekonomik, sosyal, kültürel, her alandaydı. Kendisiyle beraber çürüttüğü gibi, ekonomik olarak da yok olmaya zorluyordu. Biz köyde hayvancılık yapmak için değil, bir önceki yılın

borcunu ödemek, gündelik yaşamın ihtiyaçlarını karşılamak ve gübre borcunu ödemek için çalışıyorduk. Sonuçta bu krediyi şöyle veya böyle ödüyorsun, ama katbekat fazlasıyla. Sözde düşük faizle veriyorlar parayı. Beş kişinin maaşıyla, 1996’daki krediyi 2000 başında ancak bitirdik.

Bunları şunun için yazdım. *TKİP Programı*’nda bu konuyla ilgili bir madde var. *Tarım ve Köylü Sorunu* bölümünün 2. maddesi... Tamamıyla yazdığım sorunla örtüşüyor. Bu iyi bir gözlem ve yerinde bir açıklama, daha iyisi olamazdı. Partinin bu soruna karşı çözümü ise eminim birçok köylüyü “ah nerede o günler” dedirtecek içeriktedir. Bu da 5. maddedir.

Özellikle 5. maddenin c bölümü daha isabetlidir.

Burada: Köylülüğün devlete, bankalara, tekellere, toprak sahiplerine tefecilere ve tüccarlara olan her türlü borç yükünün geçersiz sayılması ve tüm ipoteklerin kaldırılması yer alıyor. Şimdi binlerce köylünün bu sorunu, tarımın tasfiyesi ile ve hızla tekelleşmesiyle daha da ağırlaşacaktır. Bu tesbit tam yerinde bir tesbit ve bana uygun çözüm sunmaktadır. Tarım ve köylü sorunundaki tek kaygım, bu sorunun genel anlamıyla Rusya’daki gibi bir sürece dönüşüp dönüşmemesi durumudur. Böyle bir sürece dönüşmesi durumunda yapılması planlanan şeylerin yeterli gelip gelmeyeceğidir. Bu konuda fazla bilgim olmadığını söylemişim. Bu konuyu ilk fırsatta bilen birisiyle tartışacağım.

Önden merak ettiğim konulardan bir diğeri de, programda, Türkiye devrimine ilişkin bölümde yer alan konulardır. Toplumsal, siyasal, ekonomik alanlara yöneliktir. Ancak okuduktan sonra ciddi herhangi bir çelişkim çıkmadı. Çünkü her konu ve her madde gayet yalın ve özlü bir şekilde açıklanmıştır. Bir başka merak konum da, Acil Demokratik İstemler üzerineydi.

Ben kendi adıma bu konuda birkaç maddeden öte bir şey beklemiyordum. Yani fazla bir şey çıkmaz diyordum. Oysa programın bu konuyla ilgili bölümünü görüp ve okuyunca düştüğüm hatayı anlayabildim. Oysa program söz ve örgütlenme hakkında militarist örgütlenmelere, faşist yasalardan emperyalist kuruluşlara, İMF’den Kıbrıs’ın işgaline, iş hayatından sağlığa, işsizlik sigortasından SSK’larda işçi emekçi denetimine, özgürlüklerden kadın-erkek eşitliğine, bilim, sanat, kültür vb’nin üzerindeki gerici baskıdan diyanetin dağıtılmasına, doğa katliamından sporun kitleselleştirilmesine vb., vb. varana kadar, hem geniş bir alanda hem de özlü ifadelerle, bu konu üzerine doyurucu talepler formüle ediyordu.

Ben kendi şahsımda şunu çok rahat ifade edebilirim ki; Komünist İşçi Partisi, ilk döneminden bu zamana kadar sürdürdüğü

“cüret etmek ve başarmak” geleneğini, programla beraber daha güçlü daha kararlı bir biçimde ortaya koymuştur. Emperyalist-kapitalist düzene karşı bir savaş programı ortaya koymuştur. İşte bu cüret bu programın kendisindedir. Bu topraklardaki parti iddiası taşıyanların program konusundaki acizliklerine bakılırsa ne demek istediğim daha iyi anlaşılacaktır. Bu program Anadolu’da tektir. Çünkü yöntemiyle, özüyle marksist-leninisttir. Sınıf özü ve ekseni işçi sınıfıdır. Geriye kalan tek şey ise bunu yaşama geçirebilmektir. İşçi sınıfının iktidar yürüyüşünde kılavuzluk etmesi için işçi sınıfına-emekçilere götürebilmektir. Yani cüret edip başarabilmektir.

Onun için diyorum ki;

Bu program; işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş mücadelesinin kılavuzudur.

Bu program; sosyalizme özlem duyanların tek çatısıdır.

Bu program; emperyalizm ve kapitalizme karşı yüreklice ilan edilmiş bir savaş çağrısıdır.

Bu program; özgürlüklerin, kardeşliklerin programıdır.

Bu program; eğitimin, sağlığın, üretimin para için değil, toplum için yapılacağını programıdır.

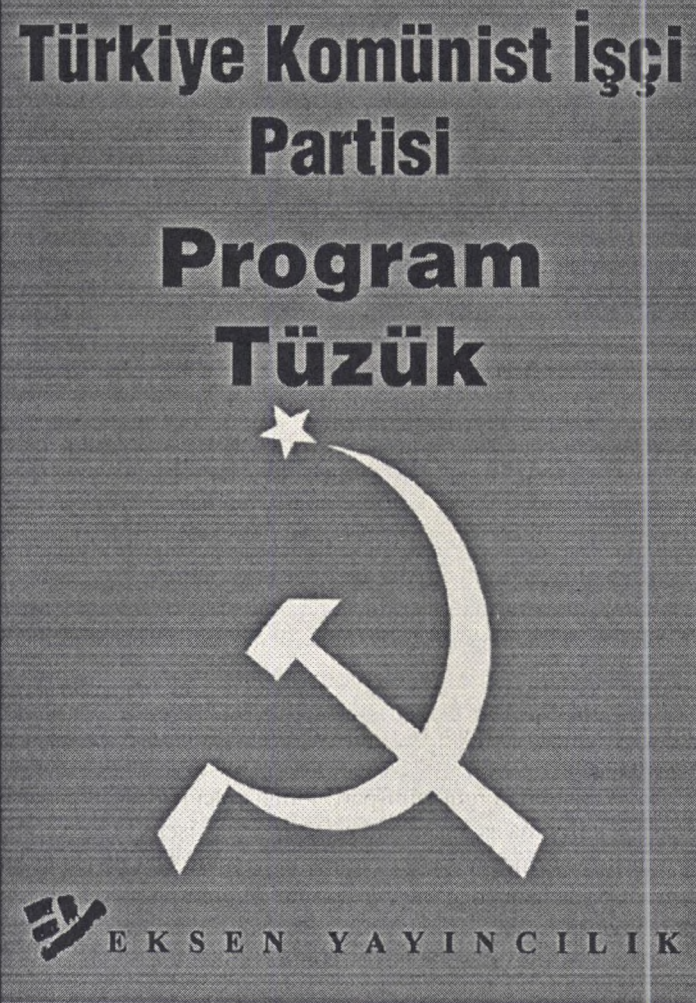
Bu program; şehitlerimizin hesabını soracağınız bir savaşın programıdır.

Daha da uzatılabilir.

Kısaca bu program; devrimin ve sosyalizmin biricik programıdır.

Bütün işçi ve emekçileri bu barbar düzene karşı, bu program etrafında birleşmeye, savaşılmaya çağırıyorum.

Kartal’dan bir emekçi

Parti Programı'nın bütünlüğü ve bilimsel mantığı, her adımda devrimci sonuçlar üretecektir

Sınıf hareketinin yükselişe geçtiği bir dönemin içindeyiz. Her dönem olduğu gibi bu dönemde de genel siyasal durum üzerine değerlendirmeler yapma ihtiyacı önemini koruyor. Sermayenin yeni gündemleri ve arkasından gelecek olan saldırılara karşı güçlü politikalar geliştirmek gerekiyor. Sermaye iktidarının her saldırısı sistemli, programlı; yılların iktidar tecrübesine dayanıyor. Buna rağmen her saldırı sistemin çelişkilerini daha da derinleştirerek sistemin sonunu hazırlıyor. Mevcut siyasal konjonktürü değerlendirmeden bile söylenebilecek net gerçeklikler var. Mesela her dönem olduğu gibi bu dönemde de toplumsal devrimin mayalanmasına olanak sağlayacak koşullar yerli yerinde duruyor. Çünkü bu koşullar varolan sınıflar mücadelesi tarafından yeniden yeniden üretiliyor.

İşçi sınıfı cephesinden bugüne kadarki mücadele, birçok demokratik hak elde edebileceğinin kanıtı oldu. Son yıllarda bir bir kaybettiği mevzilerini hep yükselen mücadele içerisindeki grev ve direnişlerle kazanmıştı. Tüm bu mevziler mücadelenin yan kazanımları olduğundan, mücadeledeki düşüş ile beraber kaybedildiler. Çünkü demokratik talepler uğruna mücadele, devrim ve iktidar mücadelesiyle birleştirilip kalıcılaştırılmamıştı. Kalıcılaştırılmayan demokrasi mücadelesi sistem içerisinde erimeye mahkumdur.

Fakat aynı demokrasi mücadelesidir ki; sınıfa iktidar perspektifi kazandıracak biricik okuldur. Bunun yanında sınıfın iktidar mücadelesi tek başına ve soyut planda yürümez. Kendi acil ve demokratik sosyal istemleri üzerinden emekçiler devrim mücadelesine kazanılır.

En ileri düzeyinde sendika bürokrasisiyle çatışan sınıf unsurlarına iktidar perspektifi taşıyabilmek, kararlı ve sabırlı bir mücadeleyi gerektirir. İşte partimiz sınıfa bu perspektifi taşıyabilecek güce sahip olmasıyla ayrıcalıklı bir konumdadır. Parti programı bunun en somut ve en önemli kanıtıdır. Emperyalist-kapitalizme yönelik tüm tahliller, doğuracağı istemlerle; istemler de hedeflere bağlantılandırılmıştır.

İşçi sınıfı, “Emeğin Korunması”na ilişkin istemler uğruna mücadele ederken, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet ilişkilerine dayanan sömürüye son verilmesi zorunluluğunu da kavrayacaktır. Zira bu istemler, hiç de birer kırıntı değil, fakat sistemin yapısal zaaflarına vuran ve onunla tam bir kopuşmayı gerektiren bir mantıkla, bunun bilimselliğinde hazırlanmış olan silahlardır.

Emeğin korunması, emeğin yoğunlaştırılmasının alternatifidir. Emek yoğunluğu bir birim ürünün üretimine harcanan çabanın artması ve bununla ters orantılı olarak ürünün üretimine harcanan zamanın azalması demektir. Bu durum emek üretkenliğinin büyümesini sağlar. Kapitalist için bu büyüme, zorunlu emek zamanında bir azalma ve artı-emek zamanında buna denk düşen bir artma sonucunda sızdırılan artı-değer anlamına gelir. Bu durumda işçinin payı, emeğin karşılığını alamamaktan doğan fiziki ve moral yozlaşmadır. Sonuç olarak emeğin korunması uğruna mücadele, beraberinde kendi devrimci çözümünü de dayatacaktır.

Emekçiler, acil demokratik ve sosyal istemleri için mücadele ederlerken, tüm direniş ve dinamiklerini proletarya devrimini beslemek yolunda kullanmaları gerekliliğini de adım adım kavrayacaklardır. Ancak bu kavrayış sürecinde, programa dayalı sistemli öncü müdahaleler şarttır. Zira tarihsel deneyimlerin de kanıtladığı gibi, demokratik mücadelenin bağımsız zemini kendi başına oldukça kaygandır.

Ulusal hareket, gençlik hareketi, kadın hareketi, çevre hareketi vb. dinamikler, işçi hareketine yedeklenemediklerinde, ya çözümsüzlük bataklığına saplanırlar, ya da liberal demokrat platformlara dönüşürler. Bu noktada Kürt ulusal kurtuluş hareketi deneyimi ibret vericidir. Verdikleri savaş ve ödedikleri bedellerle özgürlüğü fazlasıyla hakeden Kürt emekçileri, faşist diktatörlüğü “demokratik cumhuriyet” gören bir ideolojik halüsinasyona teslim edilebilmiş, olabilmişlerdir. İşte bu derece kaygan zemini olan demokrasi mücadelesi, Parti Programı'nda, bizzat burjuva düzeninin kendisine karşı burjuva demokrasisinin tüm kurumlarından sonuna dek yararlanma stratejisiyle birlikte, net bir biçimde proleter devrim hedefine bağlanır.

“Devrimci bir parti herşeyden önce siyaset sahnesine bilimsel temellere oturan devrimci bir programla çıkar. Zira programında kendi ilkelerini, amaçlarını, bu amaçlara ulaşmanın yol ve yöntemlerini ortaya koyacak, bunu dosta düşmana ilan edecektir.”

Komünistlerin örgüt-sınıf-parti-ihtilal yolculuğu, bugün partiye dayanarak sınıfı devrime kazanma aşamasındadır. Bu aşamada işçi sınıfını kendi devrimci programı altında birleştirmek, onu savaştırmamanın formülü olacak. Bu tespit hiçbir şekilde iyimser bir kehanet değildir. Ve tesadüf değildir ki, parti açık ve tek bir biçimde şu şiarı haykırır:

“İşçi sınıfı savaşıacak, sosyalizm kazanacak!”

Programımız yolumuzu aydınlatıyor!

10 yılı aşkın bir zamandır verilen teorik ve pratik çabanın ve ısrarın ürünü olan Parti'yi '98 Kasım'ında kazanmıştık. Şimdi ise aynı çabanın ürünü olarak sınıfın, devrimin ve sosyalizmin programını kazanmış bulunuyoruz. Programımızın ilanında da, tıpkı Parti ilanında olduğu gibi büyük bir sevinç, heyecan ve coşku yaşadık. Partimizin kuruluşunun ilanından aldığımız moral ve motivasyonumuz, program ve tüzüğümüzle perçinlenmiş oldu.

Programımız işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin kurtuluş umudunun ifadesidir. İnsanlığı açlığa, sefalet ve yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist sistemin yıkım programı olacaktır. İşçi sınıfı asalak burjuva iktidarına karşı savaşımında kendisine yol gösterecek olan programına artık kavuşmuştur.

Parti'nin programı bu siyasal coğrafyada işçi sınıfı adına ortaya konulmuş tüm programların iflasının ve geçersizliğinin de bir ifadesidir. Programımız teorik ve pratik tutarlılığımızın, ideolojik birliğimizin ve proletarya devriminin tek çıkar yol olduğunun göstergesidir. Programımız Türkiye'deki sınıf mücadelesinde yaşamsal ve canlıdır. Çünkü Türkiye toplumunun marksist-leninist bakış açısıyla bilimsel tahlilinin ürünüdür.

Partimiz programımızı son derece ciddiyetle ele almış, her bir maddesini çok yönlü ve ayrıntılı tartışmalara konu ederek, geleneksel sol hareketlerdeki program ciddiyetsizliğine de son vermiştir. Programımızın ilanı Türkiye işçi sınıfı ve sol hareketi tarihinde gerçek bir dönüm noktasıdır. Sınıf adına ortaya çıkmış, gerçekte ise küçük-burjuva sosyalizminin değişik versiyonlarını temsil eden akımlar dönemi artık kesin bir biçimde sona ermiştir. Partimiz proletarya sosyalizminin hakim olacağı yeni dönemin temsilcisidir. Devrimci geleceğimize bu program ekseninde yürüyeceğiz.

Partimizin bu denli ciddiye aldığı programı Parti'nin militanları olan bizler de ciddiye alacağız. Açıktır ki programımızı kavradığımız ölçüde işçi sınıfına kavratılabiliriz. Programımızı anlamak ve kavramak bakımından Kongre tartışmaları son derece önemlidir, bir bakıma programın gerekçelendirilmesidir. Programımıza ilişkin materyali döne döne incelemek zorundayız. Önümüzde Kongre tutanakları ile marksist-leninist klasikler duruyor. Programın yöntemini ve yapısını anlamak, stratejik ve taktik ilkelerini kavramak için onlara sıkı sıkıya sarılmak durumundayız. Programımızı derinlemesine ancak böylece kavrayabilir, sınıf mücadelesinde onun hakkını ancak böylece verebiliriz.

Programımız yaşamsal, canlı ve günceldir. Lastik işçilerinin, onlar şahsında işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı grev yasaklama saldırısı buna somut bir örnektir. Programımızın sermaye iktidarının grev yasaklarına karşı tüm çalışanlara toplu sözleşmeli sendika hakkı, sınırsız grev ve genel grev hakkı, lokavtın yasaklanması talebini yükseltmektedir.

Programımızın *“Acil Demokratik ve Sosyal İstemler”* bölümünde yer alan bu ve diğer taleplerin tümü, siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi temel stratejik hedefine sıkı sıkıya bağlı bir biçimde formüle edilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların bu talepler uğruna yürüteceği mücadeleler içinde kendi özdeneyimleri ile eğitilerek devrimci mücadeleye kazanılması hedeflenmektedir.

- Tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı, sınırsız grev ve genel grev hakkı, lokavtın yasaklanması.

- Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi.

- Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun konut.

- Herkese parasız sağlık hizmeti.

- Her düzeyde parasız eğitim. 17 yaşına kadar zorunlu eğitim. Bilimsel, demokratik, laik eğitim ve özerk demokratik üniversite.

- Tüm çalışanlar için parasız sağlık hizmeti (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık, vb.) sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi, sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi.

İşçi ve emekçiler için büyük bir önem taşıyan bu ve benzeri talepler hiçbir biçimde kendi içinde bir alt mücadele programı olarak ele alınmamakta, temel devrimci hedefimize ulaşmanın dayanakları olarak formüle edilmektedir.

Programımız somutluğu ve güncelliğiyle mücadelemize ışık tutuyor, yolumuzu aydınlatıyor.

Komünistler yıllar önce emekçilere ve devrimcilere verdikleri sözü yerine getirdiler. “Herşey Parti İçin!” şiarı artık anlamını buldu. Parti ve program kazanıldı. Parti ve program burjuva sınıf iktidarını yıkmak için yürüttüğümüz savaşta en büyük silahımız olacaktır. İşçi sınıfı insanlığı açlığa, yoksulluğa sürükleyen emperyalist-kapitalist iktidarı yıkacak tek devrimci güç ise, biz komünistlerin görevi parti ve program silahını işçi sınıfına kazandırmak ve bu savaşımında işçi sınıfını iktidarı almaya hazırlamak olmalıdır. Bunu ise ancak programımızı özümseyerek, içselleştirerek başarabiliriz. Sürece göstereceğimiz çaba ve iradeyle yön vermeliyiz. Programımız bize yol gösterecek, önümüzü açacak ve aydınlatacaktır.

Yaşasın proletarya devrimi!

Yaşasın sosyalizm!

Senin ardından hep seninle!..

"Mücadelecinin, devrimcinin kalbi çeliktendir. Acıyabilir ama asla affetmez."

K. Marks

Seni nasıl anlatmalı, nereden söze başlamalı. Hangi kelimelerle ifade etmeli. Gecikmiş bir yazı biliyorum. Yaşanılan on ayı, emeğinin on ayını anlatmak, seni senden sonra anlatmak kolay değil Ümit yoldaş.

Seni, direnişin adı, burjuvazinin ölüm tamtamlarını çaldığı fakat kendi mezarını kazdığı Ulucanlar'da tanıdım. *"Geç değil, yeniden başlamalı, yeter ki kararlı olunsun, halaya katılmak için geç kalmış sayılmazsın."* Gelişimin ardından ilk öğretimdi bu cümlelerin. Anlatımların bizden, yaşanılanlardan, kendinden bir parçaydı. Öğreticiliğin herşeyi canlı kılıyordu. Somutladığın örneklerle şaşırtıyor, 27 yaşında birisi için bu kadar bilgi fazla diye düşünüyordum. Öğrenilenlerin hiçbirinin yaşı, yere göre fazla olmayacağını öğrettin bize.

Sonra sınırsızca gülebilmeyi yürekten..

Ardından dinlemek seni şiir dilinden...

Dost omuz başını, güneşi yanında bilmek... Bunlar da öğretinin bir parçasıydı. Bütün mekanlarda senden bir şeyler öğreniyorduk.

Ve işte o yerlerden biri...

Tarih 16 Mart'ı gösteriyor.

İlk mahkememize

çıkıyoruz. Tarihin

çöplüğünde yerini alacak

bir haine, *"Hainlerden*

hesap sorulacak!" diyerek,

sonunu gösteriyorsun.

Düzenin kolluk güçleri haini

korumak için çırpınıyor.

Jandarmalar saldırıyor ardısıra.

Ve sen Ümit yoldaş, sen siper, sen

barikat oluyorsun bizlere. Bir saat

boyunca yapılan saldırıya geçit vermez

çelik oluyorsun. Her darbeye sen daha sert, daha kararlı

kenetleniyorsun önümüze. Düşman karşısında militan

duruşunla sembolleşiyorsun. Partinin emeğinin

kıskançlıkla savunucusu olmayı öğreniyoruz senden.

Habip yoldaşın yüzü ise görülmeye değer! İşkence izleri çok belirgin olan yoldaşlara bakışında evladını, gözbebeğini bütün kötülüklerden sakınmaya çalışan bir ana gibi...

Her anı insanın kendisini dönüştürebilmesi için

kararlı olmayı öğretmekle geçti on ayın.

Gün 26 Eylül'e evriliyordu. Saatler sabahı

gösterirken, Ulucanlar direnişinin adı oluyordu.

Sermaye sınıfına hakettiği çöplükteki yerini

göstermenin adı. Ümit'le, Habip'le, Abuzer'le, İsmet'le,

Halil'le, Mahir'le... Ateşi kanyla tutuşturmanın adı

oluyordu.

Burjuvazi, cephaneliğindeki bütün silahını kuşanıp

gelmişti Ulucanlar'a. Bütün kinini kusuyor, vahşetini

tarihin en karanlık sayfalarına yazıyordu.

Bizim ise kuşandığımız, işçi sınıfının ve

emekçilerin haklı davası idi. Silahımız ideolojimiz, yol

göstericimiz partimizdi. Direnişimize ışıktı bütün

bunlar. Elllerinde işçilerin, emekçilerin, devrimcinin

kanı olan cellatlarla sabaha kadar sloganlar atarak

çatışıyoruz. Dışardan durmaksızın silah sesleri geliyor.

Aylar öncesinden burjuvazi Ulucanlar'ı hedef

göstermişti. Ve şimdi bütün pervasızlığıyla karşımızda.

Gaz bombası, biber gazı, kalasları, copları, kimyasal

imha maddeleri, ateşli silahlar... Yani insanlığı, insanca

değerleri yoketmek adına neyi icat etmişlerse

kullanıyorlar. Kullandıkları her silah bizim direnişimiz ve başeğmez tavrımız karşısında çaresiz kalıyor. Bunun yarattığı etki korkmalarına neden oluyor cellatların.

Gün sabaha evriliyor. Saat 8'e yaklaşırken, bu kanlı işkence götürdükleri görüş yerinde devam ediyor. Otomatik silah sesleri durmak bilmiyor. Sloganlarımız ise nefesimizin son sınırını da aşarak yükseliyor. Öğleden sonrasını gösterirken saatler, rütbeli subaylardan biri büyük bir kinle yoldaşları katlettiklerini söylüyor. İnanmak istemiyorum. Fakat doktorların açıklamalarından gerçek olabileceğini düşünüyorum.

Akşam cıvılcıplak hücrelere atılıyor. Bir yerlerden televizyon sesi geliyor, dinliyoruz. Haberlerde sıkça Ulucanlar'dan bahsediliyor. Hepimiz pür dikkat.

Şehitlerimizin adını veriyorlar. Halil Türker, Aziz

Dönmez, Ahmet Savran, Ümit Altıntaş, Habip

Gül, Nevzat Çiftçi... Diğer hücrelerden bir

siper yoldaşımızın ve yoldaşımızın sesini

duyuyoruz. Bize sayılan isimleri

doğruluyor. Şu anda ikisi de ağır yaralı.

Fazla yormak istemiyoruz sorularımızla.

Yaşanılanları düşünüyorum Ümit

yoldaş. Verilen emekleri, emeğini...

Her öğretilerde titizlik vardı. Yarının

güzel günlerinin tuğlası, harcı vardı.

İşte böyle üretmeyi, emek vermeyi

öğrendik senden. Kendi kendime

yemin ediyor ve sizlere söz veriyorum,

asla emekleriniz boşa gitmeyecek

diyorum. Fakat öldüğünüze hala

inanamıyorum. Son bir kez görebilmek

sizleri. Direnişte hepimizin bir arada

olmasını, halaya durulurken omuz omuza

vermeyi nasıl da istedik. Orada bulunanların,

hepimizin ortak düşüncesi idi bunlar.

Takip eden günlerde hastaneye kaldırılan arkadaşlar

bir bir hücrelere getirilip atılıyor. Katliam günü

yaşananları dinliyoruz. Seni anlatıyorlar. *"Haydi*

saldıralım, geri püskürtebiliriz" diye haykırışın

kulaklarımızda cınlıyor. Ve sonrası büyük gün

müjdeleyen bakışlarınla, gün doğarken, şafak sökerken,

güneşi ellerinle getirişini görüyoruz.

Sizler özgür doğacak çocukları müjdeliyordunuz.

Acımız büyüktü. Sen ve Habip, ON güneş parçası, şehit

düşmüştünüz. Senin ve Habip'in öğretileri burjuvaziye

kinimizi biliyordu. Yaşanan saldırılar hergün

boyutlanarak sürerken, acımızın büyüklüğü kavgamızı

daha da yoğunlaştırıyor, bizi daha da çelikleştiriyordu.

Yas tutmadık, ağlamadık, sınıf kinimizi biledik

yokluğunuzla. Yoldaşlar ve arkadaşlar sizleri anlatırken,

sizleri hayal ettik. Habip yoldaşın, *"Biz hazırız, partinin*

kızıl bayrağına leke sürdurmeyeceğiz!" deyişini...

Yaşam buluyordu bu sözler, ete-tırnağa bürünüyordu.

Her geçen gün sizler yeniden doğuyor, yeniden çıkıp

geliyorsunuz yol göstericiliğinizle.

Katliamın ardından ikinci gün bizi zorla savcılığa

çıkarttılar. Dönüşte 26 Eylül'ün, direnişin kanlı

belgeleri ortadaydı. Paramparça ve tek renk kızıla

boyanmış elbiseleriniz yerlere serilmişti. Kanla yazılan

tarihi yok edebileceklerini zanneden cellatlar onları

yakmaya çalışıyorlardı. Katliamın birinci haftasında

sizleri düzenlediğimiz bir etkinlikte andık. Hep bir

ağızdan Enternasyonal'i söyledik. Enternasyonal

edemiyor, korkusunu savurduğu tehditlerle dile getiriyordu. Ulucanlar'da Enternasyonal ilk defa bu kadar büyük bir ahenk ve coşkuyla söyleniyordu.

Akşamları uzaktan gelen televizyon sesine kulak veriyoruz. Haber saatinde senden ve İstanbul'da yapılan temsili cenaze töreninden bahsediliyor. 100'den fazla insanın gözaltına alındığı belirtiliyor. *"İşte"* diyorum, *"Ümit yaşıyor, Habip yaşıyor. Şehit düşerken yaptıkları gibi, yaşamlarında olduğu gibi, burjuvaziden hesap sormaya devam ediyorlar."* Şimdi onların öğrencileri, yoldaşları daha da bir çelikleşerek sarılıyorlar kavgaya. Sizden aldıkları isyan ateşini körükliyorlar. Yarının o eşsiz yapısına harç olmak için kararlılar. Bu bilinçle şimdi Habip olup, Ümit olup savaşıyorlar.

Çete devleti hücrelerdeki direnişimiz karşısında geri çekilirken saldırganlaşıyordu da. Yenilgileri kaçınılmazdı. 25 gün boyunca bu yenilgiyi her gün onlara yaşattık. Hücrelere atılışımızın 25. gününde, 26 Eylül direnişinin zaferinin büyüklüğü kadar olmasa da, direnişimizi zaferle sonuçlandırdık. Erkek arkadaşlar Bartın'a götürülecek, bizler de bir koğuşa yerleşecektik. Hepimizi yoldaşlardan ve siper yoldaşlarımızdan ayrılmanın burukluğu sarmıştı. Zaferin sevincini, ayrılığın hüznünü yaşıyorduk. Sımsıkı sarılıp, sloganlarımızı haykırarak hücrelerden çıktık.

Koğuşa yerleşmemiz sonrasında da saldırılar, 26 Eylül'de ve hücrelerde olduğu kadar olmasa da, devam etti. Avukat ve aile görüş günlerinde arama dayatılıyor, ihtiyacımız olan malzemeler için dilekçe yazmamız isteniyordu. Mahkeme dönüşünde ayakkabı araması dayatmasına saldırılara geçit vermeyen tavrımızla karşı koyduk.

Herşeyi etle-tırnakla, yoğun bir çabayla yeniden yapılandırmaya çalışıyoruz. Herşeyi yeniden düşünüp, daha iyi nasıl yapılabileceğini değerlendiriyoruz. Bu uğraş ve çaba içerisinde sizler yolumuzu aydınlatıyorsunuz. Emeğin, emeğinizin öğreticiliğinde ilerliyoruz. Her yetkinlikte yeniden çıkageliyorsunuz.

Seni tanıdığım ilk günlerde, ne kadar farklı biri diye düşünmüştüm. Hala aynı düşüncedeyim. Şimdi seni tanıdığım kadarıyla anlatırken, öğreticiliğin biz gençlere rehber oluyor, olacak. Sizden öğrenecek, yolunuzu yolumuz yapacağız. Ve o büyük günde birlikte halaya duracağız. Yazmaya başladığın şiirini yarım bırakmayacağız. Biz öğrencilerin *"amatörce bir yaşam için profesyonelce"* savaşacak, her adım bizi sizlere, yarının güzel günlerine yaklaştıracak.

Senin biricik tutkun olan devrim ve sosyalizm kazanacak!

Çıkagelirsiniz

Çıkagelirsiniz,

sarsılınz

cehennem mezarı depremlerle.

Çıkagelirsiniz,

aralanır gecenin perdesi

fırfırlar düğünler kurulur ellerimize.

Çıkagelirsiniz,

savrulur harmanı acıların

okyanuslar dolar gözlerimize.

Çıkagelirsiniz,

halay tadında gözlerinizle

sesimizi sunarsınız bize.

Kürdistan'da yaşananlar unutulabilir mi?

Ben 31 yaşımdayım. Yoksul bir işçi çocuğuyum. Babamdan kalan mesleği sürdürmekteyim. 15 senedir muavinlik ve şoförlük yapıyordum. Doğu ve Güney Doğu Anadolu bölgesinde çok büyük baskı ve sömürü altında çalışmaktayım.

Çalışmam sırasında arama noktalarında çoğu zaman jandarma ve polis tarafından tartaklandım ve gözaltına alındım. Gözaltında işkence gördüm. Hatta son dördüncü ayda ben Hakkari'ye gittim. Hakkari girişinde polis beni arabadan indirdi ve tartakladı. Ve defalarca bana küfür etti ve "ha dağdaki terör, ha bağdaki terör, ne fark eder" dedi. Beni tartaklama sebebiyse Kürtçe kaset çalıyor olmamdı. Sonra bütün kasetlerimi aldılar ve asfaltın üzerine koyup ayaklarıyla kırdılar.

Bunca baskı ve sömürüye rağmen halen Abdullah Öcalan diyor ki, "Demokratik cumhuriyet, demokratik cumhuriyeti savunalım". Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki Doğu ve Güney Doğu'da dağlar kana boyanmamış gibi. Güney ve Güney Doğu'da 3 bin köy yakıldı ve boşaltıldı ve 7 bin gerilla şehit düştü. Onbinlerce Kürt işkence gördü. Ve Tatvan'da, Malazgirt'te, Batman'da, Ağrı'da, Van'da.... Sanki binlerce Kürt yurtsever devrimci-demokrat, sosyalist-komünist kızları ve eşlerinin JITEM, MİT, özel tim tarafından onurlarıyla oynanmadı ve zorla tecavüz edilmedi.

Bunca bedel ve eziyete, bunca sömürüye rağmen halen Abdullah Öcalan "demokratik cumhuriyet"i savunuyor ve diyor ki; "Kürt sorunu yok, kültür sorunu vardır. Türkiye laik-demokratik bir cumhuriyettir."

Ben 31 yaşına gelmiş bir insanım ve daha Türkiye'nin laikliğini, demokratisini görmedim. Hiçbir Kürt kendini bir televizyon kanalı ve eğitim için feda etmedi. Acaba Abdullah Öcalan hiç düşündü mü halka nasıl hesap vereceğini? Acaba biliyor mu, halk onun yakasına yapışıp "Çocuklarımız nerede ve biz niye çocuklarımızı feda ettik? Niçin köylerimiz yakıldı? Niçin maddi-manevi herşeyimizi verdik?" dediğinde ne hesap vereceğini? Abdullah Öcalan'ın bu sorular karşısında daha ne kadar yalan söyleyebileceğini bilmiyorum, fakat gün gelecek bu halk ondan hesap soracak!

Kızıl Bayrak okuru/Ağrı

Kimya Teknik işçilerine...

İşçi yoldaşlar, kavga kardeşleri;

Grev sınıflar savaşımında işçi sınıfının en önemli okuludur. Sizler verdiğiniz sınavla sınıfınız için kapitalizme karşı savaşma cüreti gösteriyorsunuz. Ve bizler, zindanlardaki işçi sınıfı devrimcileri; işçi sınıfının soylu direnişlerinden güç alıyor ve kapitalizme karşı sosyalizm savaşını bu alanlarda yükselterek, sizinle en anlamlı dayanışma eylemlerini gösteriyoruz. Zira sermayenin saldırısı topyekûndur, direnişimiz de topyekûn, birleşik, militan bir karakterde olmalıdır.

9 aydır sürdürdüğünüz direnişinizi, sınıfsız bir dünya için kazandığımız programımızla selamlıyoruz. Sesimizi sesinize katarak haykırıyoruz.

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

TKİP Dava Tutsakları/Gebze ÖTC

"Çünkü saflarında savaşmaya değer bir partimiz var"

Habipleri ve Ümitleri anlamak...

İnsanoğlu varoluşundan beri en iyisini istemiştir hep. En güzelini sevdanın asırlar boyu. Başkaldırmış zulme inat. Spartaküslerle başlamıştır isyanlar ve karşı koyuşlar. Daha sonraları Pir Sultanlar'la, Bedreddinler'le, Mustafa Suphiler'le, Denizler'le, Mahirler'le, İbrahim ve Mazlumlar'la sürmüştür kavganın ateşi Anadolu topraklarında.

Sınıflar mücadelesi başladığından beri süregelen isyanlar ve devrimler. Kimi zaman zaferle sonuçlanmış, kimi zaman yenilgiyle. Ve hiç durmadan gelmiştir günümüze. Kendi coğrafyamızda da yaşanagelmıştır isyanlar ve direnişler. Direnişi ve ihaneti görmüştür bu ülke toprakları. Kimi zaman sessizliğe bürünmüş, kimi zaman şaha kalkmıştır.

Saldırı paketleri hazırlanıyor peşpeşe. Özelleştirmeler, sosyal kurumların tasfiyesi, sıfır sözleşmeler, nükleer santraller ve cezaevlerinde uygulanmaya çalışılan hücre (F) tipi tabutluklar. Toplamından bakıldığında, bunun topyekûn bir saldırı olduğunu görüyor insan, işçilere, emekçilere, tutsaklara yönelen... Sorun biz işçi ve emekçiler olarak nasıl bir karşı koyuşu yapabileceğimizde yatıyor. Bu tarihsel kesitte, sınıflar mücadelesinin seyrini belirleyecek olan da budur.

Burjuvazi, "istikrar programları" adı altında, yıkım paketlerini devleti aracılığıyla uygulamaya sokmak istiyor. Bunda da kararlı gözüküyor. Ne de olsa sınıf içinde ajan görevinde bayağı uzmanlaşmış hain sendika bürokrasisi var.

Biz işçi ve emekçiler bu cepheyi yarmak durumundayız. Sınıf devrimcilerine de çok büyük görev ve sorumluluk düşmektedir. En sıradan bir direniş ve grevde kendilerini orada varetmelidirler. Gazete, bildiri ve diğer materyallerini ulaştırmalıdır sınıfın bölüklerine.

Evet, Habip ve Ümit de bunları isterdi bizden. Kendimizi sınıfın içinde varetmek... Ona önderlik etmeyi ve savaşımı bilmek... And olsun size yoldaşlar, çizdiğiniz yolda savaşmaya devam ediyoruz. Çünkü saflarında savaşmaya değer bir partimiz var.

İşçiler, emekçiler, gençler; uğruna dövüşülecek partinin devrimci programı etrafında birleşelim, savaşalım ve kazanalım!

Habip, Ümit kavgamızda yaşıyor!

Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!

Bir emekçi/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi 3 000 000 TL	Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık	Yurt içi 6 000 000 TL	Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına,		
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.		
* DM için: 3002991-8		
* TL için: 0079219-2		
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.		
* DM için: 1002 30100 1051039		
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.		

**Hücre saldırısına karşı
toplumsal tepki güç kazanıyor...**

**Saldırı sınıf ve emekçi hareketinin
ileri kesimlerinin gündeminde...**

**İstanbul Emek Platformu'nun son
temsilciler toplantısında, hücre
saldırısına karşı devrimci tutsaklarla
aktif dayanışma kararı alındı...**

**Saldırıya karşı
tutsak anaları kararlılığı:**

**“Çocuklarımıza dokunmak için
önce bizi ezip geçmeleri gerekiyor”**

**Zindanlar yıkılsın,
tutsaklara özgürlük!**